

Quần Lầy Em Đến Thê Thảm

Contents

Quần Lầy Em Đến Thê Thảm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	68

Quần Lầy Em Đến Thê Thảm

Giới thiệu

Một câu chuyện với đề tài tình yêu khiến không ít người phải xao lòng, chạm vào góc lòng bạn. Ba n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lay-em-den-the-tham>

1. Chương 1

Mở đầu

Trong đêm tối, đường phố quanh khu nhà cũ tối đen, ẩm đạm ngoại trừ mấy ngọn đèn đường cách nhau khá xa đang cố gắng phát huy chút tác dụng trên đường. Trong ngõ nhỏ tối đen, u ám chỉ có thể dựa vào vầng sáng mỏng lung, mỏng manh tỏa ra từ ánh trăng trên cao kia.

Một bóng dáng nhỏ nhắn chậm rãi đi bộ trên đường miệng còn ngâm nga ca hát, tâm tình rất tốt chuẩn bị về nhà...

Ha ha...Cô nhàn hạ rồi nha!

Hôm nay em gái sinh đôi cùng một ngôi sao ca nhạc nào đó đã cùng nhau đi Mỹ dự định ở đó “vui chơi” một tháng, cô cũng nên có quyền ỉnh nghỉ ngơi một ngày, đóng cửa hàng đi dạo chợ đêm nha! Nếu không thật là bất công, đúng vậy không?

Môi đỏ mọng tươi cười thâm nghĩ, trên tay còn cầm một túi ni-lông đầy những món ăn ngon, chân tung tăng bước trên con đường quen thuộc mà nhắm mắt lại cũng có thể về được nhà.

Ngay lúc còn cách ngõ rẽ về nhà khoảng một trăm mét lại bất ngờ nghe thấy trong ngõ nhỏ tối đen truyền ra âm thanh ‘bốp bốp’ kỳ quái.

Tiếng gì vậy? Giống như có người đang đánh nhau!

Lòng hiếu kỳ nổi lên, cô vội tránh ở đầu ngõ, núp sau tòa nhà nhẹ nhàng ló đầu ra nhìn trộm vào bên trong ngõ vắng. Dưới ánh trăng mờ mịt thấy được mấy thanh niên bất lương đang cầm trong tay gậy gộc bao vây một người đàn ông thân hình cao lớn nhưng bước chân lại có chút lảo đảo.

Trong lúc hoảng sợ chỉ thấy một thanh niên giơ cao cây gậy kim loại, hung tợn đánh xuống người đàn ông đầy máu, dáng vẻ như muốn đẩy kẻ hung bạo vào chỗ chết. Nếu không phải cô nhanh chóng lấy tay che miệng thì suýt chút nữa đã sợ hãi hét lên rồi.

Nguy rồi! Cứ tiếp tục như thế sẽ có người bị đánh chết mất!

Cứ cho rằng mấy tin tức mà TV luôn phát về những thanh niên bất lương đánh nhau linh tinh cách mình rất xa thế nhưng không nghĩ đến hôm nay lại xảy ra trước mắt cô.

Không thể thấy chết mà không cứu, phải nghĩ biện pháp.....Phải nghĩ biện pháp....Có rồi!

Luống cuống lấy ra còi phòng sói cô dùng hết sức thổi mạnh, tiếng còi sắc bén đột nhiên xé tan bóng tối chui thẳng vào trong tai những thanh niên kia.

Không biết gặp phải vận may gì, lúc này ánh đèn xanh đỏ của xe cảnh sát tuần tra lóe lên chói mắt đúng lúc từ nơi xa chạy đến rơi vào đáy mắt nhóm thanh niên đang điên cuồng đánh người.

“Có cảnh sát!” Có người chột kinh hô.

“Không muốn bị bắt thì nhanh trốn thôi!” Tên cầm đầu hét lớn.

Trong nháy mắt chỉ thấy nhóm thanh niên kia vội vàng bỏ lại gậy gộc nhanh chóng chạy vào một ngõ nhỏ tối đen khác trong phút chốc đã biến mất, để lại người đàn ông nằm trên mặt đất.

Xe cảnh sát rất nhanh đến gần rồi lại vụt qua khiến cô không kịp ngăn lại báo án, đành phải tránh thêm một lúc nữa. Sau khi xác định nhóm thanh niên đó không còn quay lại nữa cô mới vội chạy vào trong ngõ nhỏ ngồi xuống trước người đàn ông.

“Này! Tiên sinh? Tiên sinh....” Trong đêm tối cô không thấy rõ dáng vẻ của người đàn ông chỉ có thể không ngừng gọi, tay nhỏ bé vỗ liên tục vào mặt người đàn ông cố gắng đánh thức người đang hôn mê kia.

“Vị tiên sinh này, anh mau tỉnh lại đi! Đợi lúc nữa mấy người đó quay lại sẽ không hay đâu....”

Vỗ thật lâu, người đàn ông bất tỉnh vẫn cứ bất tỉnh, bất đắc dĩ, để tránh đêm dài lắm mộng, cô không thể làm gì khác hơn là ném túi ni-lông đầy đồ ăn vặt trong tay, đi đến phía trước ‘đại đầu’ đang nằm trên đất, hai tay vòng xuống dưới cánh tay người nọ để chống đỡ, sử dụng hết khí lực nâng lên nửa thân trên nặng nề của người kia, lùi về phía sau từng bước kéo người đi.

“Đáng ghét! Nặng thật....Nhìn qua thì không mập nhưng sao nặng vậy chứ....”

Kéo người, vừa thở dốc vừa không nhịn được mà nhỏ giọng oán trách, dùng sức quá lớn nên trên trán tuyết trắng gần như đã nhanh nổi đầy gân xanh, mồ hôi bắt đầu chảy ra.

“Nếu không phải bình thường hay mang sách....Mang sách luyện lực tay....Kéo được mới là lạ....”

Học học....Học học....Mệt quá! Cố gắng lên nha, phải kéo thêm một trăm mét nữa mới về đến nhà....

Không ngừng thở gấp, trong lòng âm thầm vì mình mà bơm hơi, lấy tinh thần “chịu khổ”, cô từng bước một nâng “thi thể” ra khỏi ngõ tối. Trong lòng đang thầm dắc ý vì “sức mạnh” của mình, bất ngờ, chân đột nhiên đá phải một tảng đá đau đến nỗi cô chảy cả nước mắt, tay không tự giác buông lỏng....

Bịch!

Một tiếng vang dội, chỉ thấy nửa thân trên đang được chống đỡ của người kia rất nhanh ngã xuống, gáy không may đập trúng tảng đá cứng rắn. Nghe được âm thanh nặng nề “lấy thịt chọi đá”, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hốt hoảng, lúc xanh lúc trắng, cũng không quan tâm đến chân đang đau nhức cô vội ôm lấy ‘đại đầu’ xem xét.

Xong rồi! Gáy của anh không những bị sưng lên một cục lớn mà còn chảy rất nhiều máu nữa! Ô....Cô không phải là cứu người không thành ngược lại còn trở thành hung thủ giết người chứ?

“Cô....”

Người đàn ông giống như bị sự va đập này mà chợt tỉnh, song chỉ dùng ánh mắt mê mang trừng cô một cái liền rơi vào hôn mê.

Ô....Xong đời rồi! Anh ta lại bị cô làm cho bất tỉnh rồi.

“Tiên sinh, tôi, tôi không phải cố ý, anh cũng không nên trách tôi nha....” Chột dạ không cách nào đáp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ áy náy rồi lại muốn trốn tránh trách nhiệm.

“Tôi, tôi là có lòng tốt giúp anh, sau khi anh tỉnh lại trăm ngàn lần đừng nên đi tố cáo tôi tội gây thương tích nha...”

Lắm bầm thanh minh bản thân thật sự có lòng tốt cùng vô tội, cô lại vội kéo người kia lần nữa, thở hổn hển, bước chân nặng trĩu, từng bước từng bước hướng về cửa nhà cách đó không xa....

Đêm khuya thanh vắng không tiếng động, đúng là thời gian ngủ tốt nhất. Bên trong gian phòng tối đen, một cô gái quần trên người chiếc chăn mỏng, đáng nằm vô cùng khó coi đang nằm trên giường lớn say sưa ngủ, thỉnh thoảng còn nói mơ, chảy nước dãi.

Reng reng—Reng reng—

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại chói tai chợt vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm.

“A—” Cô gái bị đánh thức, đang lúc buồn ngủ lật mình xuống giường muốn nghe điện thoại không ngờ lại bị vướng chân vào chăn mỏng đang đắp trên người, phát ra một tiếng thét chói tai rồi nặng nề ngã xuống đất.

“Đau quá....” Xoa xoa trán, Đỗ Ánh Nguyệt kêu lên thảm thiết, có chút tỉnh ngủ, kéo chăn trên người ra, bò đến bên chiếc bàn con nhắc ống nghe lên, thanh âm buồn ngủ pha chút tức giận.

“Mặc kệ là người nào, tốt nhất có lý do chính đáng giải thích nửa đêm....” Nhìn xuống đồng hồ đeo tay lại tiếp tục biểu thị sự bất mãn “Ba giờ đi quấy nhiễu giấc ngủ của người ta rồi cuộc là vì cái gì chứ?”

“Tiểu Nguyệt, không tốt rồi!” Bất ngờ, một giọng nói gấp gáp nhưng vẫn trầm thấp dễ nghe từ đầu dây bên kia khẩn cấp truyền đến.

“Trừ việc vừa mới bị ngã xuống khỏi giường ra, em vẫn rất tốt!” Vừa nghe giọng cô đã biết tội phạm quấy nhiễu giấc mộng của mình là ai liền giảm nhiệt nhưng vẫn không nhịn được tiếp tục oán trách. “Y Phàm, Đài Loan bây giờ đang là nửa đêm, anh không thể chú ý giờ giấc một chút hay sao?” Ô....Đối với cái người cùng nhau lớn lên từ nhỏ vẫn coi như anh trai nay lại kiêm chức em rể này, cô không biết ngượng mà giận dữ nữa sao?

Y Phàm- một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng thế giới được hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ sùng bái, yêu thích nhưng tâm lại bị em gái sinh đôi nhà mình trói buộc gắt gao. Một năm trước cuối cùng cũng cầu hôn thành công rồi kết hôn, hiện giờ đã làm cho bà xã mang thai sáu tháng, tất cả mọi việc đều như ý là người đàn ông may mắn. Đỗ Ánh Nguyệt không nghĩ ra còn có chuyện gì khiến anh vô cùng khẩn cấp như thế, vội vàng gọi điện tìm cô như vậy?

Chẳng lẽ....Anh ta lại chọc Tiểu Tinh tức giận khiến Tiểu Tinh vác cái bụng bầu sáu tháng đáp máy bay, bay thẳng về Đài Loan? Ừ...Cái này cũng không phải là không có khả năng nha!

“Hiện tại anh nào có tâm tình gì mà chú ý đến sai lệch thời gian chứ!” Trong lúc cô còn đang nghi ngờ thì giọng nói bức tức của Y Phàm liền truyền đến.

“Tiểu Tinh bị người ta đe dọa!”

“Hả?” Hai mắt trợn to, Đỗ Ánh Nguyệt giật mình kinh sợ.

“Anh nói rõ ràng đi!”

Tiểu Tinh là người thân duy nhất trên đời này của cô đó! Bình thường cô vẫn hay mơ hồ thì mơ hồ nhưng cũng không cho phép bất cứ ai làm tổn thương em gái thân yêu.

“Gần một tháng qua có một người fan cuồng không ngừng gửi thư đe dọa, nói cái gì mà cô ta mới là vợ của anh, Tiểu Tinh là hồ ly tinh đoạt mất anh, cô ta muốn làm hại Tiểu Tinh! Ban đầu bọn anh cho rằng đây là loại thư đe dọa vô vị không đáng quan tâm, nhưng hôm nay lúc Tiểu Tinh đi mua đồ ở công ty bách hóa lại bị người cố ý đẩy từ thang máy xuống, nếu không phải lúc đó có người vội kéo cô ấy lại thì thật không biết sẽ như thế nào nữa?”

“Tiểu Tinh có bị thương không? Có bắt được hung thủ không?” Hốt hoảng, lo lắng truy hỏi, trong giọng nói tràn đầy nôn nóng.

“Cô ấy chỉ bị kinh sợ thôi, không có bị thương. Về phần hung thủ thì bởi vì lúc ấy có quá nhiều người cho nên không biết là ai đã động tay.”

“Không có bị thương là tốt rồi...” Tâm cuối cùng cũng thả lỏng.

“Tiểu Nguyệt, có chuyện muốn nhờ em giúp.”

“Anh nói đi.”

“Em qua Mỹ được không? Xảy ra chuyện này, tâm trạng của Tiểu Tinh có chút bị ảnh hưởng, tình trạng cơ thể cũng không quá ổn định, bác sĩ sợ đối với cô ấy cùng thai nhi đều không tốt. Em đến Mỹ, thứ nhất là có người thân bên cạnh thì tâm trạng cô ấy sẽ tốt hơn, thứ hai là có em chăm sóc thì anh cũng an tâm hơn.”

“Không thành vấn đề!” Một tiếng đồng ý, vì em gái cho dù là Bắc Cực cô cũng sẽ bay qua. “Em đặt vé xong lập tức báo cho anh.”

“Tiểu Nguyệt, cảm ơn em.” Giọng nói của Y Phàm có chút cảm động.

“Cảm ơn gì chứ?” Tuy Đỗ Ánh Nguyệt luôn mơ hồ nhưng lúc này cũng không nhịn được cười trách. “Em cùng Tiểu Tinh là ruột thịt, quan hệ của bọn em thân thiết hơn đó! Em bay qua Mỹ vì em gái còn cần ‘người ngoài’ như anh nói cảm ơn sao?”

“Người ngoài cái gì? Tôi đã là ông xã của Tiểu Tinh rồi, em sao có thể so sánh được chứ?” Oang oang kháng nghị.

“Ông xã lại xưng tôi, tôi không phải là người ngoài sao? Không cần so đo nữa, không so nữa...” Cố ý chọc người.

“Tiểu Nguyệt, em muốn chết...”

Chiến tranh nổi lên, hai người nhàm chán lãng phí cước điện thoại quốc tế đắt đỏ, tiến hành một trận đấu võ mồm vô nghĩa.

Bán đảo Ả Rập Saudi(Ả Rập Xê Út) ở Trung Đông.

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm Riyadh giống như được phủ lên một tầng vải màu xanh dương đậm, khí khái phi phàm. Bên trong tòa cao ốc sản xuất xăng dầu của Vi thị cạnh đường cái náo nhiệt, người đàn ông đứng trước tấm kính thủy tinh, say sưa ngắm nhìn vầng trăng rằm sáng tỏ treo trên tháp nhà thờ hồi giáo tràn đầy tinh diệu của nước ngoài...

Bắt đầu từ ba năm trước, không biết tại sao, anh lại thích ngắm trăng rằm trên bầu trời đêm, ngắm, ngắm, tâm tư luôn luôn kiên định sẽ xuất hiện một tia chưa sót cùng ảm đạm kỳ lạ, giống như mình đã quên mất một món đồ rất quan trọng, một chuyện rất quan trọng.

Ba năm qua, đầu của anh thỉnh thoảng lại âm ỷ đau, trong đầu lướt qua rất nhanh một vài hình ảnh bất ngờ khiến anh không thể nắm bắt, làm cho anh bị nó quấy nhiễu sâu sắc....

Đáng giận! Anh khẳng định mình thật sự đã quên một vài chuyện rất quan trọng nhưng rốt cuộc là chuyện gì, anh cũng không rõ ràng lắm. Điều duy nhất có thể xác định chính là, anh—trở nên thích ngắm trăng, nhất là mặt trăng lưỡi liềm, luôn khiến anh nhìn đến say mê, giống như...Giống như anh cũng đã từng nhìn một người đến như vậy... (ý anh là anh ngắm Tiểu Nguyệt nhà mình đến say mê á!)

Trống ngực dồn dập, bỗng nhiên, thất lưng rung rung kéo thần trí anh trở về. Điều chỉnh nét mặt Mặc Khuê nhanh chóng thay đổi về dáng vẻ kiên cường thường ngày, thuận tay lấy ra di động đang không ngừng rung.

“Ai?” Nhấn lại đôi mày rậm, câu hỏi ngắn gọn, đơn giản cũng giống như tính cách của anh.

“Người anh em, ngoài tôi ra còn có ai nữa chứ?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười vui vẻ.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Thanh âm không có nửa phần nghiêm chỉnh này trừ tên cộng sự của anh ở nước Mỹ xa xôi ra thì không còn ai nữa.

“Hỏi anh khi nào thì mới giải quyết xong chuyện vật vãn ở Trung Đông, tôi ngàn vạn lần trông mong anh trở lại nha!”

“Một, hai ngày nữa đi!” Thật ra thì phần lớn chuyện cũng đã giải quyết xong chỉ còn chút râu ria, sau này có lẽ sẽ có chút phiền toái nhỏ.

“Đã giải quyết xong?”

“Lọt mất một con cá.” Gãi gãi đầu húi cua, giọng nói có chút chán ghét.

“À—không ổn!”

“Không sao! Thế lực của con cá kia đã bị tiêu diệt, không tạo thành uy hiếp được.”

“Vậy em trai cùng mẹ khác cha của anh an toàn rồi chứ? Đừng nói với tôi, anh còn phải tiếp tục ở lại làm vệ sĩ cho nó nhé! Ở lại Trung Đông một năm, nếu còn chút lương tâm thì nên quay về thực hiện nghĩa vụ đi.”

Nghe đối phương oán trách, Mặc Khuê vẻ mặt cương nghị khẽ nhếch môi mỏng cười yếu ớt.

“Không phải đã nói, một, hai ngày nữa sẽ trở về sao?”

“Nha! Thật sự bỏ lại em trai thân yêu sao? Không sợ nó lại bị ám sát, đi đời nhà ma sao?” (câu của tác giả mình không chém tí nào đâu nhé!)

“Một năm này, nó được tôi huấn luyện tàn khốc, cậu nghĩ hiện tại mạng của nó có thể bị lấy đi dễ dàng như thế sao?”

“Ha! Tôi đồng cảm với cậu em trai đáng thương.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười to đầy cảm thông.

“Tất cả đều vì muốn tốt cho nó.” Không nhịn được khẽ cười, giọng nói của Mặc Khuê mang theo chút đùa giỡn.

“Chờ anh trở lại, bye!”

Nghe được tiếng ngắt điện thoại từ bên kia, anh cười nhạt cắt điện thoại vào trong bao đeo trên thắt lưng, nhưng vào lúc này, cánh cửa trắng bị người đẩy ra khiến anh xoay người nhìn chăm chú.

“Tất cả ra ngoài!” Mới vào cửa người thanh niên đã phát tay cho đám vệ sĩ bên cạnh lui xuống, tận đến khi cửa đóng chặt, trong phòng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ thì người thanh niên mới khẽ cười, bước nhanh đến chỗ Mặc Khuê. Khuôn mặt xinh đẹp với những đường nét tinh tế của phương Đông kết hợp với ngũ quan thâm thúy đậm nét Trung Đông.

“Anh hai, anh tìm em?”

“Ừ.” Gật đầu một cái, nhìn gương mặt mới mười tám tuổi tràn đầy sùng bái, Mặc Khuê nhin không được khẽ vuốt lên mái tóc xoăn, màu nâu mềm của cậu.

“Muốn kiểm tra mấy chiêu thức mà hôm trước anh dạy em sao?” Nayar tưởng rằng anh lại muốn kiểm tra thân thủ của mình liền lập tức xuất ra tư thế.

“Không phải vậy.” Lắc đầu một cái, Mặc Khuê mỉm cười vỗ vỗ vai cậu, muốn cậu thu lại tư thế.

“Anh muốn rời đi.”

“Hả?” Nayar kinh sợ ngây người, có chút luống cuống.

“Nhưng mà....Nhưng mà....” Nhưng mà cái gì, đột nhiên liền nói không nên lời.

“Đừng lo lắng! Hiện giờ không ai có thể uy hiếp an nguy của em. Con cá lọt lưới kia có lẽ cũng đã chạy ra khỏi bán đảo Ả rập, tạm thời không có khả năng trở lại làm loạn. Anh sẽ lưu ý tung tích của nó, nếu có cơ hội nhất định giải quyết giúp em, em chỉ cần học tốt làm sao để đứng đầu một gia tộc, kinh doanh sự nghiệp của gia tộc thật tốt là được.”

“Sự nghiệp khổng lồ như thế, em sợ không quản lý tốt được.” Khuôn mặt trẻ con có chút sợ hãi, dù sao cậu cũng mới mười tám tuổi thôi, thật sự còn quá trẻ lại không có kinh nghiệm nữa.

“Đồ ngốc! Mẹ sẽ giúp em. Emlà người đứng đầu một gia tộc, cũng không thể không có tự tin như vậy được. Cho dù trong lòng có băn khoăn, cũng phải học cách che giấu thì người trong tộc mới tôn kính, tín nhiệm em, biết chưa?” Gõ nhẹ một cái lên đầu cậu, tuy nói như thế nhưng trong hành động lại không có một chút kính nể nào.

“Em, em hiểu rồi!” Sờ sờ đầu có chút đau, Nayar xấu hổ cười một tiếng, vội vàng hỏi tiếp.

“Mẹ biết anh muốn rời đi chưa?”

“Chính là muốn em chuyển lời đến mẹ đấy!” Cười nhạt, vỗ trán cậu một cái, Mặc Khuê không để ý đến sự kinh ngạc của cậu, xoay người, mở cửa rời đi.

“Hả?” Sững sờ lẫn nữa, trợn mắt nhìn anh ung dung rời đi, Nayar không khỏi đổ mồ hôi lạnh....

Xong rồi! Anh cả lại muốn đùa giỡn tuyệt chiêu ‘thần long thấy đầu không thấy đuôi’ rồi, mẫu thân đại nhân nhất định sẽ nổi bão.

Los Angeles.

Xách theo túi hành lý đơn sơ bước vào lãnh thổ Mỹ quốc sau một năm xa cách, Mặc Khuê đứng ở bên trong đại sảnh sân bay tấp nập người qua lại, khóe miệng khẽ nhếch....

Ai.....Một năm qua đã quen hít thở không khí khô ráo, nóng bức ở bán đảo Trung Đông, xuống máy bay, lập tức liền bị bao quanh bởi không khí nóng ẩm của Los Angeles, thật sự có chút không quen!

“Ái chà! Thật là để tôi mong ngóng lâu nha!”

Bất ngờ, một giọng cười chế nhạo vang lên cắt đứt dòng suy tư của anh, ngay sau đó là một cái ôm nhiệt tình, mang tính ‘trả đũa’ hung hăng vỗ vài cái lên lưng hổ của anh biểu thị sự vui mừng, còn cố ý cọ cọ đầy ám muội trên người anh.

Không giống như thói quen thường ngày né tránh ôm ấp nhiệt tình của người đàn ông đẹp trai tóc vàng, Mặc Khuê thân thể cao lớn, mạnh mẽ mặc cho đối phương ‘giày xéo’. Thông thả ung dung lấy xuống kính râm trên sống mũi lộ ra gương mặt thuần nét Á Đông, ngũ quan thâm thúy cương nghị, đôi con ngươi hắc sắc trong nháy mắt liền liếc thấy vẻ mặt tiếc hận, kinh ngạc, thất vọng của các cô gái xinh đẹp.

“Lại muốn lấy tôi ra làm bia đỡ đạn, biểu diễn tiết mục đồng tính luyến ái sao?” Khẽ cười, trong lòng rất rõ ràng tiết mục muôn thuở của bạn tốt. Tên bạn tốt này của anh bản lĩnh khác thì không có ngược lại năng lực trên hoa ghẹo nguyệt lại rất mạnh.

“Anh cũng chỉ có chút ít giá trị lợi dụng, cần gì phải nói toạc ra thế?” Âm muội nháy mắt, người đàn ông tóc vàng tên Alex tuy đáng người cũng khá cao nhưng khi đứng bên cạnh Mặc Khuê cao to, cường tráng thì thật sự là nhỏ bé, cho nên lúc hai người đứng gần nhau liền rất thích hợp diễn cảnh ‘chim nhỏ nép vào người’.

“Không có hứng thú, cần gì phải đi trêu chọc người ta?” Nhất định tên trắng hoa này đầu tiên là chọc cho các cô gái xuân tâm nhộn nhạo giờ lại muốn thoát khỏi người ta rồi.

Lắc đầu một cái, Mặc Khuê mặc kệ cho cái đầu vàng chóc kia ‘kê sát’ lên vai mình, không quan tâm đến ánh mắt bị thương ‘đầu năm nay đàn ông tuần tú không phải đã kết hôn thì cũng là đồng tính luyến ái’ của các mỹ nữ, cùng bạn tốt diễn trò chậm rãi đi ra cửa.

“Chờ đợi điện thoại trong khoảng thời gian này thật là nhàm chán nha! Mỹ nữ chủ động bắt chuyện, đành phải méo mó có hơn không tiêu phí thời gian a!” Alex hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ.

“Cho nên tôi phải làm ‘hoa đào’, làm người đồng tính luyến ái cùng cậu?” Mấy năm nay, đã không biết bị cậu ta kéo vào ‘vòng xoáy’ bao nhiêu lần rồi.

“Này, bạn bè còn so đo nhiều vậy sao?” Alex tròn mắt.

“Cậu—”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Mặc Khuê đang muốn phản bác, bất ngờ nghe được một giọng nói đầy hốt hoảng từ trong đám đông ồn ào, huyền não làm cho đầu anh bỗng nhiên đau nhói. Một vài hình ảnh như một cảnh phim lướt qua rất nhanh khiến anh vô thức dừng lại cước bộ, vội xoay người tìm kiếm chủ nhân của thanh âm kia, vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Thanh âm kia...Thanh âm kia làm cho anh cảm thấy rất quen thuộc....

“Mặc Khuê?” Alex kinh sợ, không biết anh bị làm sao?

“Vừa rồi cậu có nghe thấy không?” Ánh mắt sắc bén tìm kiếm khắp nơi trong đám đông nhưng vẫn không tìm được người cho anh ‘cảm giác’, Mặc Khuê không nén nổi thất vọng hỏi bạn tốt bên cạnh.

“Nghe thấy cái gì?”

Nhìn thấy sắc mặt của anh không bình thường, Alex nhỏ giọng hỏi thăm: “Anh...Lại bị những ký ức đã mất đi của ba năm trước quấy nhiễu sao?” Kể từ ba năm trước, đã từng có một tháng ngắn ngủi mất đi trí nhớ, sau đó thì đôi lúc anh cũng sẽ xuất hiện những hiện tượng như vậy.

“Tôi...” Nhìn vẻ mặt lo lắng của bạn tốt, Mặc Khuê chán nản vò đầu.

“Tôi không rõ lắm! Vừa nãy giống như nghe được một giọng nói rất quen thuộc, trong đầu lại thoáng qua một vài hình ảnh, nhưng nhanh quá tôi không nắm được...” Cho nên cũng không nghĩ được gì.

“Đừng nóng vội! Cứ từ từ, một ngày nào đó anh sẽ nhớ ra mà.” Biết anh vẫn rất quan tâm đến đoạn ký ức bị mất đi kia, Alex chỉ có thể nói những câu an ủi vô dụng.

Không cam lòng dùng ánh mắt tìm kiếm thêm một lần nữa, xác định thật sự không có gì có thể khiến anh ‘cảm giác’, Mặc Khuê đành từ bỏ. (ý anh ấy là không còn thanh âm khiến anh nổi lên cảm giác quen thuộc nữa!)

“Có lẽ là tôi nghe nhầm rồi!”

Nhìn anh gượng cười, Alex vỗ vỗ anh. “Đi thôi! Tôi giúp anh đón gió tẩy trần*.”

* Đón gió tẩy trần: thành ngữ ý chỉ mời tiệc đón khách từ phương xa trở lại để xua đi những mệt mỏi, những gió sương trên đường đi. (cái này theo ý hiểu của mình thôi, nếu có ai thấy ko đúng thì bảo giúp mình nhé!)

Nghe vậy, Mặc Khuê khẽ cười, lắc đầu, đè nén cảm xúc tịch tịch trong lòng cùng bạn tốt đi về phía cửa ra....

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Vội vàng ngồi xổm xuống giúp đỡ nhặt đồ vật rơi đầy đất, Đỗ Ánh Nguyệt luôn miệng dùng mấy từ tiếng anh đơn giản để xin lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy áy náy.

Ồ...Sao lại thế này chứ? Mới xuống máy bay vừa bước vào đại sảnh không lâu đã đụng phải người ta rồi, thật sợ là vốn tiếng anh của bản thân không cách nào có thể ứng phó được với tình huống như thế này nha!

Phải làm sao đây? Cô ngoại trừ “How are you. This is a book” ra, nói nhiều nhất chính là “I am sorry”. Xem ra chỉ có thể lại dùng câu này biểu đạt sự áy náy vô hạn của mình, hy vọng bà lão người Mỹ bị cô đụng phải kia có thể hiểu được.

Nhìn cô căng thẳng như vậy, bà lão tóc bạc cũng không có vẻ gì là tức giận, cũng ngồi xổm xuống cùng cô thu dọn lại những đồ rơi xuống đất kia, cười nói một vài câu tiếng anh mà cô nghe không hiểu sau đó mới vỗ vỗ vai cô an ủi rồi vui vẻ rời đi.

Ngẩn người nhìn bà lão đi xa, Đỗ Ánh Nguyệt gãi đầu nhẹ thở ra....Hoàn hảo! Câu “I am sorry” của cô vẫn còn hữu dụng không thì đã có rắc rối lớn rồi.

Từ băng ghế dài đứng lên, lúc cô xoay người định kéo hành lý đi tiếp thì bất ngờ khoe mắt vô tình lướt qua một bóng dáng cao lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ....

A...Bóng dáng người kia...Sẽ là anh ta sao?

Ách....Không có khả năng đâu! Trên thế giới nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Với lại, cho dù thực sự là anh ta thì cô cũng không có gan qua đó nhận người đâu! Sợ sẽ bị tố cáo tội gây thương tích....

Nhịn không được khẽ cười khan, vội vàng xoay người bước nhanh về hướng ngược lại, ngàn vạn lần không dám mạo hiểm, mãi đến khi khuỷu tay bị người phía sau dùng sức kéo, lúc này mới miễn cưỡng dừng bước chân.

“Tiểu Nguyệt, chị muốn đi đâu vậy? Em đuổi theo chị mãi đó.” Đỗ Ánh Tinh thở dốc, giữ chặt chị gái sinh đôi, tóc ngắn ướt đầm mồ hôi dính sát vào khuôn mặt đỏ bừng.

Bà chị này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Đến đón lại không thấy người ở nơi nhập cảnh, cô không thể làm gì khác hơn là đi tìm vài lần quanh đại sảnh. Không dễ dàng gì mới tìm thấy được lại thấy người giống như bị ma đuổi chạy thẳng vào bên trong sân bay, hại cô đành phải vác cái bụng bầu sáu tháng đuổi theo, thật sự là hành hạ người mà.

“Tiểu Tinh!”

Nhìn thấy người thân, Đỗ Ánh Nguyệt vui vẻ hét chói tai, vội vàng ôm em gái một cái liền lập tức vươn tay ra hiếu kỳ sờ lên cái bụng đã nhô cao. “Cháu ngoại tôi ở bên trong nha!”

Kể từ một năm trước sau khi bay đến Mỹ tham gia hôn lễ thì vẫn chưa gặp lại em gái, tuy rằng đã sớm biết cô mang thai nhưng hôm nay là lần đầu tiên thấy dáng vẻ đó của cô cho nên sẽ không tránh khỏi vui mừng.

Thờ ơ nhìn bàn tay nhỏ bé đang sờ loạn trước chón đông người, Đỗ Ánh Tinh bắt đầu khởi binh vấn tội.

“Nói, không phải bảo chị chờ ở nơi nhập cảnh ư, sao lại hoảng sợ chạy đến đây vậy? Hại em suýt chút nữa không tìm được chị đó!” Nếu là người khác thì cũng đành thôi nhưng bà chị này của cô tiếng Anh quá kém, nếu thực sự bị lạc thì chỉ sợ rằng cô thật phải đến cục cảnh sát báo tin tìm người mất.

“A! Chị, chị quên mất...” Chột dạ trộm liếc mắt một cái, thật sự đã quên mất lời dặn của em gái cùng Y Phàm trước khi đi.

“Chị...” Đỗ Ánh Tinh không còn gì để nói chỉ có thể lắc đầu.

“Sao chỉ có một mình em vậy? Y Phàm đâu?” Vội nói sang chuyện khác.

“Sắp phải ra album mới nên anh ấy bị người ta bắt đi thu âm rồi.” Vốn đại ngôi sao cũng muốn đến đón nhưng tiếc là....Nhún nhún vai, không có chút thông cảm nào với người chung chẵn gối.

“Chỉ có mình em đến, anh ấy yên tâm sao?” Đỗ Ánh Nguyệt không tin.

“Lái xe đi cùng em, hiện tại đang đợi ngoài sân bay...” Ngừng một chút, nhịn không được mắng người.

“Anh ấy cũng quá thần kinh rồi! Chẳng qua em chỉ bị người ta bắt cần dụng phải ở trên thang máy thôi, anh ấy lại kinh sợ còn bảo chị từ Đài Loan qua nữa, thật không còn gì để nói a!” Ấy...Những người sắp làm cha đều thần kinh như vậy sao?

“Nhưng mà có thư đe dọa nha!” Nói giúp cho vị đại ngôi sao thần kinh bị căng thẳng.

“Ngôi sao Hollywood ai mà chưa từng nhận qua thư đe dọa chứ?” Đỗ Ánh Tinh cố nén khinh thường lắc đầu.

“Ồ...Nói như vậy cũng đúng! Vậy chị có phải nên đáp máy bay lập tức trở về Đài Loan hay không?” Theo như phân tích, hình như cô không cần phải đến thì phải!

“Thần kinh!” Khinh thường cười mắng, Đỗ Ánh Tinh thật không chịu nổi cô nữa.

“Mới vừa đến nơi đó! Chẳng lẽ chị không muốn ở lại chơi với em sao? Thật vô tình! Lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau đấy!” Rốt cuộc có phải là chị em ruột không đây?

“Tiểu Tinh, người ta không có ý đó!” Lập tức vì chính mình minh oan.

“Tất nhiên là em biết.” Cười nháy mắt một cái, Đỗ Ánh Tinh bí mật xúi giục.

“Ở lại chơi lâu một chút, chúng ta cùng nhau cố gắng giảm bớt tiền trong tài khoản của Y Phàm, thêm hào quang cho bản thân, chị thấy sao?” Gần đây đại ngôi sao chụp hình ột quảng cáo làm cho cô rất ‘chương mất’ nên đây là sự trả thù nho nhỏ.

“Tiểu Tinh, em biết không?”

“Hử?”

“Y Phàm cố gắng kiếm tiền là muốn cho hai chị em mình xài, cho nên...” Nở nụ cười tươi, Đỗ Ánh Nguyệt chống lại nụ cười ác ma của em gái, xấu xa bổ sung một câu.

“Chủ ý này của em, chị thật sự rất thích.”

Sau đó, chỉ thấy hai chị em rất hợp ý nhìn nhau cười to, vui vẻ vỗ tay khen ngợi nhau.

“Ryder, tôi muốn người giỏi nhất!” Bên ngoài phòng thu, Y Phàm (Ivan) vẻ mặt nghiêm túc, lợi dụng giờ giải lao cùng người đại diện bàn chuyện quan trọng.

“Tôi hiểu.” Ưỡn bụng bia rất to, Ryder gật đầu đồng ý.

“Tôi đã hỏi ý của rất nhiều người có tên trong nghề, tất cả họ không hẹn mà cùng sùng bái một người, công nhận anh ta là người giỏi nhất trong giới.”

“Vậy anh còn đợi gì nữa? Mau mời người ta đến đây, giá cả cao bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Y Phàm trừng mắt, không biết anh ta còn chần chừ điều gì nữa?

“Hi, anh đừng vội!” Ryder cũng kêu lên.

“Tôi nghe nói người này cùng bạn mở một công ty vệ sĩ, công việc chuyên môn là đào tạo, sớm đã lui về phía sau, không nhận vụ nào nữa. Anh có muốn xem qua các ứng cử viên khác mà công ty này giới thiệu không?”

Nghe vậy, Y Phàm có chút chần chừ. Chuyện liên quan đến sự an nguy của bà xã yêu dấu, anh không thể không cẩn thận.

“Anh yên tâm! Vệ sĩ được công ty này huấn luyện đều được các chính khách trên thế giới, thương nhân nổi tiếng thuê và đánh giá rất cao. Tôi tin vệ sĩ họ phải đến nhất định sẽ không để Tiểu Tinh xảy ra vấn đề gì.” Ryder lau mồ hôi thuyết phục.

Trên thực tế, lúc trước anh cũng đã cùng người trong công ty đó nói qua, hy vọng vị chuyên gia số một kia có thể phá lệ nhận vụ này. Thế nhưng, vị đồng sự đẹp trai tóc vàng đó chỉ ném ra một câu—người kia ở Trung Đông, không biết khi nào trở lại!

“Được rồi!” Suy nghĩ một chút, Y Phàm liền đáp ứng.

“Vệ sĩ mới khi nào thì đến?”

“Tôi sẽ liên lạc với họ, nếu không có vấn đề gì thì chắc khoảng một, hai ngày nữa là có thể đến.”

2. Chương 2

Bách hóa Macy, một tổ hợp gồm rất nhiều cửa hàng mua sắm lớn, dưới tầng hầm là khu ăn uống rất được ưa thích, đầy đủ mọi món từ kiểu Tây, kiểu Nhật, kiểu Trung Quốc cho đến phong cách Mexico, là nơi dân văn phòng gần đó thích nhất. Khoảng sân giữa bên ngoài tầng một có hơn ba mươi cửa hàng cùng bưu điện, cái gì cũng có - là một nơi vô cùng náo nhiệt thu hút rất nhiều người mua sắm mỗi ngày.

“Không được, không được rồi! Tiểu Tinh, chị cần bổ sung nước.”

Trong cửa hàng bách hóa, trong lúc Đỗ Ánh Tinh còn đang thông thả chọn đôi giày vừa ý thì Đỗ Ánh Nguyệt đã mệt đến nỗi ngồi co quắp trên ghế mềm, khát nước giống như mới quay về từ sa mạc.

Thật khiến cho người ta hoài nghi, vì sao phụ nữ có thai như Tiểu Tinh thể lực so với cô còn tốt hơn chứ? Nhìn xuống đồng chiến lợi phẩm trong tay, lần đầu tiên phát hiện xài tiền của người khác cũng sẽ rất mệt nha!

Song cũng khó trách! Ra ngoài mua sắm suốt hai ngày, cố gắng giảm bớt vài con số trong tài khoản của một đại ngôi sao, không mệt mới là lạ đó!

“Chờ em thử xong mấy đôi giày này, chúng ta cùng xuống khu ăn uống dưới tầng hầm dùng cơm nha!” Nhìn trúng vài đôi giày thoải mái, đang đợi nhân viên cửa hàng mang đến thử, Đỗ Ánh Tinh vội kêu lên.

“Nhưng mà chị rất khát!” Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt đau khổ thương lượng.

“Hay là chị xuống khu ăn uống mua trước cốc nước rồi lại lên tìm em?” Có nhân viên ở cùng Tiểu Tinh, cô rời đi một chút chắc sẽ không có gì nguy hiểm đâu nhỉ?

“Chị có thể dùng tiếng anh để mua đồ sao?” Ánh mắt hoài nghi liếc cô một cái rất không tin tưởng.

“Động tác hình thể là ngôn ngữ quốc tế đó, chị có thể dùng mà!” Cảm thấy bị vũ nhục rất nghiêm trọng, vội vàng ưỡn ngực tỏ vẻ mình không thành vấn đề.

“Em muốn ăn cái gì, chị có thể mua về giúp em.”

“Được rồi! Vậy em muốn một ly kem.” Ày...Sau khi mang thai, khẩu vị cũng thay đổi, rất thích ăn đồ lạnh.

“Không thành vấn đề!” Ra dấu OK, Đỗ Ánh Nguyệt ném mấy cái túi cầm trong tay vào một góc, không thể đợi được liền hướng thang máy chạy đến.

Chỉ một lúc sau, khi cô đứng ở trong khu ăn uống dưới tầng hầm liền sững sờ tại chỗ.

Hiện tại là cái tình huống gì a, đông người như thế sao?

“Có làm không vậy? Tất cả mọi người đều không cần đi làm sao...”

Vẫn chưa phát hiện ra bây giờ là buổi trưa, rất nhiều nhân viên văn phòng gần đó đều đến đây dùng cơm, Đỗ Ánh Nguyệt nhỏ giọng nói thầm, nhanh chóng chọn trúng một cửa hàng bán đồ uống liền ra sức xông về phía trước. Ai ngờ một thân hình cao lớn lại từ phía cuối bàn đi ra khiến cô không kịp dừng lại, ‘Bịch’ một tiếng, đụng phải lồng ngực rắn chắc của người kia.

“Đau quá...” Che trán, cô theo bản năng kêu lên thảm thiết bằng tiếng trung.

“Xin lỗi! Cô không sao chứ?” Giọng nói trầm thấp cũng dùng tiếng trung đáp lại.

Gì? Cái người có lồng ngực cứng như sắt này cũng nói tiếng trung a! Hơn nữa...Hơn nữa giọng nói còn rất quen tai a....

Hơi sững sốt, thử ngẩng đầu để nhìn cho rõ khối tường khổng lồ này, nhưng khi khuôn mặt cương nghị, ngũ quan thâm thúy kia nhập vào trong mắt cô, cô liền kêu lên theo bản năng

“Đệ tử Thiếu Lâm, sao anh lại ở đây?”

“Cô....Biết tôi sao?”

Nhìn chăm chú cô gái bất ngờ đứng phải mình này, tim Mặc Khuê đập nhanh khó hiểu, trong mắt có chút hoang mang, ngực nẩy lên một cảm giác quen thuộc kỳ lạ....

“A...Tôi...Tôi...” Kinh sợ vì mình lỡ miệng, trong nháy mắt Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt căng thẳng, con người loạn chuyển không dám nhìn anh.

“Tôi, tôi không biết anh!”

Nói xong, xoay người nhanh chóng chạy trốn.

Hộc...Hộc...Hộc...Khó thở quá!

Hộc...Hộc...Hộc...Anh ta vẫn còn đuổi theo sao?

Hộc...Hộc...Hộc...Xong chưa vậy? Cô sắp chạy hết nổi rồi!

Hộc...Hộc...Hộc...Thang máy...Thang máy...Chờ tôi một chút a....

Đỗ Ánh Nguyệt dựa vào thân hình nhỏ nhắn nhanh chóng chui vào bên trong thang máy sắp đóng cửa, mở miệng thở dốc. Cô xuyên qua khe hở càng lúc càng nhỏ nhìn thấy thân hình cao lớn đang vội vàng len qua biển người, tiếp tục đuổi theo không buông.

“Bye bye!”

Làm cái mặt quỷ, nhìn người đàn ông còn cách cửa thang máy năm bước về mặt nôn nóng, gần như là muốn bay đến đây, cô không nhịn được bật cười đắc chí.

Khẽ nói thầm, người đàn ông kia thật không có phong độ, thế nhưng lại đuổi mãi không buông hại cô chạy mệt quá đi!

Nhưng mà....Vì sao anh ta cứ sống chết đuổi theo cô chứ? Chẳng lẽ là khôi phục trí nhớ nên định bắt cô bồi thường? Nếu như đã nhớ lại mọi chuyện thì sao còn phải hỏi cô có biết anh ta không? Vậy chắc hẳn là vẫn chưa khôi phục trí nhớ rồi!

Vậy rốt cuộc anh ta đuổi theo cái gì chứ? Thật sự không hiểu nổi!

Càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, Đỗ Ánh Nguyệt không có phát hiện mọi người bên trong thang máy đang kì quái nhìn mình. Mang suy tư trở lại tầng trên tìm em gái, khuôn mặt vì vừa mới chạy trốn mà đỏ bừng, nóng rực.

“Chị Tiểu Nguyệt?”

“Á!” Bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái, cô kinh sợ hoàn hồn.

“Chị còn đứng đó làm gì? Không phải là muốn đi mua đồ uống à, sao lại tay trắng trở về thế kia?” Đỗ Ánh Tinh có chút bực mình. Chẳng lẽ bà chị này không biết nói như thế nào để mua đồ nên đành chạy về sao?

“A...” Xấu hổ gượng cười, không biết nên giải thích chuyện vừa nãy như thế nào.

“Hay là chúng ta cùng đi đi!” Mua vài đôi giày, nhận lấy túi đồ cô nhân viên đưa tới, Đỗ Ánh Tinh mỉm cười nói.

“Nghe nói dưới đó có nhà hàng Wakana bán sushi rất ngon, chúng ta đi ăn thử nhé...”

Lại muốn đến đó nữa sao? Đỗ Ánh Nguyệt trợn mắt, hoảng sợ lắc đầu.

“Không muốn, không muốn! Không muốn đến đó đâu!”

Chẳng may anh ta vẫn còn ở đấy, vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Bị phản ứng kích động của cô làm giật mình, Đỗ Ánh Tinh không khỏi nảy sinh nghi ngờ. “Vì sao lại không đi?”

“Bởi vì, bởi vì....Bởi vì chị vừa mới đi xem qua rồi, ở đây không có đồ ăn chị thích.” Phát hiện mình đang bị hoài nghi, cô lấp bắp viện cớ.

“Phải không?” Ánh mắt vẫn đầy hoài nghi. Chị ấy trở nên kén chọn như thế từ lúc nào vậy?

“Đúng mà, đúng mà!” Cầm lấy một đồng chiến lợi phẩm, Đỗ Ánh Nguyệt giành đi lên trước, cố ý cười đùa.

“Khu đó thì có thể tiêu hết bao nhiêu đây? Chị muốn đến nhà hàng cao cấp để ăn uống thả phan nhạ, cố gắng tiêu hết tài sản của Y Phàm.”

“Nếu muốn dựa vào thức ăn để tiêu hết tiền của anh ấy thì em nghĩ hai đời chị cũng không hết.” Đỗ Ánh Tinh nghe vậy không nhịn được bật cười, lực chú ý cũng bị dời đi.

“Ừm...Tiểu Tinh, hai ngày nay mặc dù chúng ta có cố gắng hết sức thế nhưng hình như cũng chỉ là số lẻ trong tài khoản của anh ấy mà thôi phải không?” Kéo tay em gái chậm rãi đi, Đỗ Ánh Nguyệt bi ai than thở.

“Ày....Đại ngòi sao rất kiếm nha, tùy ý thu tiền bản quyền của một album, cả đời em cũng không thể kiếm được nhiều như vậy đâu!”

“Hình như đúng vậy đó.” Đỗ Ánh Tinh cũng cảm thấy buồn cười.

“Chúng ta nên tìm món đồ gì đó cao cấp để xuống tay đi.” Đưa ra đề nghị.

“Trang sức sao?” Đây là thứ duy nhất nghĩ đến.

Hai chị em rất ăn ý liếc nhau một cái, sau đó liền cùng nhau thở dài. Hầy...Đáng tiếc! Hai người đều theo chủ nghĩa thực dụng, luôn không có hứng thú đối với những thứ đồ trang sức lấp lánh kia.

“A...Tại sao chúng ta không phải là những phụ nữ ham hư vinh chứ?” Không hổ danh là chị em sinh đôi, đồng thanh kêu lên, sau đó liền cười vui vẻ không dứt.

Đáng ghét! Nặng nề đắm xuống cửa thang máy, Mặc Khuê chán nản không thôi.

Anh vô cùng chắc chắn mình đã từng gặp qua cô gái kia—ngày đầu tiên mất trí nhớ của ba năm trước, anh đã từng gặp cô ở Đài Loan.

Anh nhớ lúc ấy cô đã nói một vài câu khó hiểu nhưng sau khi phát hiện anh không biết cô liền lập tức hoảng sợ bỏ chạy. Khi ấy anh còn chưa rõ tình trạng của mình nên để cho cô chạy thoát, nhưng nghĩ đến hôm nay nhất là lúc vô tình gặp được, cô liền thuận miệng hỏi một câu ‘Đệ tử Thiếu Lâm, sao anh lại ở đây?’ thái độ tự nhiên giống như hai người là bạn bè đã lâu không gặp.

Thế nhưng kỳ lạ là, trong đầu anh hoàn toàn không có ký ức về cô song khi nhìn thấy gương mặt thanh tú kia không hiểu sao ngực lại nhói đau, giống như...Giống như vật yêu thích bị mất đi cuối cùng cũng trở về bên mình khiến cho anh không nhịn được muốn ôm cô thật chặt.

Đủ loại dấu hiệu làm cho anh mãnh liệt hoài nghi, cô có liên qua đến những ký ức mất đi của anh.

Nhưng mà...Chết tiệt! Sao cô lại muốn chạy trốn chứ?

Không nhịn được lại đắm vào cửa thang máy vô cùng hối hận vì vừa nãy mình đã quá để ý đến mọi người, không dám dọa người khác để cho cô dựa vào thân hình nhỏ nhắn chạy tới chạy lui trong đám đông. Mà mình lại vừa muốn đuổi theo cô vừa muốn tránh va chạm phải người khác mới có thể chậm một bước để cô chạy thoát.

Không để ý đến ánh mắt kinh nghi (kinh sợ + nghi hoặc) của mọi người, anh tức giận trừng mắt nhìn cửa thang máy đóng chặt, sau đó thân hình cao lớn bất ngờ xoay một cái, hướng đến một cầu thang khác...

Chết tiệt! Cho dù phải lật tung từng tầng thì anh cũng phải tìm được cô!

Hi! Trước khi đọc truyện mình xin chúc mọi người một mùa giáng sinh an lành và hạnh phúc, chúc một năm mới thành công và vui vẻ, chúc ọi ước mơ đều sớm trở thành hiện thực!

Công ty môi giới vệ sĩ ‘Vention’, bên trong phòng làm việc sáng sủa, gọn gàng bầu không khí lại rất xơ xác tiêu điều.

“Mặc đại tiên sinh, tôi không phải là đặc tội với anh đó chứ?”

Trong trầm tư, giọng nói trêu chọc của Alex đột nhiên vang lên.

Nhàn nhạt liếc mắt một cái, giờ phút này tâm tình của Mặc Khuê vô cùng tồi tệ không muốn để ý đến bất kỳ kẻ nào.

Đáng giận! Công ty bách hóa quá lớn, người quá nhiều, tìm kiếm cơ bản là vô dụng, lúc anh xuống từng tầng tìm người thì cô đã sớm rời đi khiến cho anh tốn thời gian vô ích.

“Mặc đại tiên sinh, sau một năm bỏ việc quay về lại trưng về mặt đó cho tôi xem, thật sự rất không nên nha!” Alex kiên trì dùng quyền lợi của mình từ chối nhìn sắc mặt ‘thối’ của anh.

“Cậu có thể rút ra ngoài!” Không muốn cậu ta ở lại trong này, người tâm tình không tốt cũng có quyền từ chối nghe kẻ rối hơi lắm nhảm.

“Tôi cũng rất muốn rút đây! Nhưng mà, anh phải chịu trách nhiệm những giấy tờ này nha?” Giơ lên một chồng tư liệu, Alex cười như một tên trộm, đoán chắc anh ta sẽ không tiếp nhận.

“Tôi còn trong thời gian nghỉ phép.” Quả nhiên một hơi cự tuyệt.

Nghe vậy, Alex suyết chút nữa hộc máu.

“Người anh em, còn chút đạo đức nữa không vậy? Anh đã bỏ việc một năm để chạy đến Trung Đông, giờ mới trở lại, vậy mà còn không mau về vị trí sao? Công ty cũng không phải của một mình tôi!”

Khốn kiếp! Cậu đã phải làm suốt một năm rồi, cũng muốn nghỉ phép nha!

Nhàn nhạt liếc mắt một cái, Mặc Khuê vẻ mặt suy sụp.

Alex mặc kệ dáng vẻ mất hứng của anh, hưng trí bừng bừng lật xem tài liệu trong tay, cười đến đắc ý.

“Thành tích của công ty thật sự rất tốt, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng thế giới muốn thuê vệ sĩ do công ty chúng ta đào tạo nha. Tôi xem một chút nào....Công tước xứ Norman của Anh, quốc vương Fiji, ngài Manston chủ ngân hàng...Ha ha, còn có trùm thuốc phiện bên Nam Mỹ, nếu thật muốn phái người đi thì lệ phí có thể phải tăng thêm, vì mức độ nguy hiểm quá cao. Ừm....Nhìn tới nhìn lui thì trong những vụ án này chỉ có vụ của đại ngôi sao cười một cô gái phương Đông, dáng vẻ cũng không tệ...”

“Một fan cuồng gửi thư uy hiếp bà xã của thần tượng, nhìn qua cũng rất đơn giản nha, bất kỳ vệ sĩ nào trong công ty chúng ta cũng có thể đảm nhận được. Cái chỗ béo bở này, tôi xem xem nên cử ai đi a...” Ánh mắt hứng thú liếc qua tấm hình thân chủ đính kèm trong tài liệu, thanh âm mang ý cười bất ngờ dừng lại một chút, thích thú chuyển đề tài.

“Hóa ra đại ngôi sao cười một cô gái phương Đông, dáng vẻ cũng không tệ...”

Cô gái phương Đông? Mặc Khuê ngẩn ra....Cô gái chạy trốn làm cho tim anh nhói đau kia cũng vậy! (ý là người phương Đông đó!)

“Anh xem đi, dáng vẻ đậm chất cổ điển phương Đông, có phải không?” Căn cứ vào tính cách yêu thích mỹ nữ, Alex cười hì hì đem hình đến trước mặt anh.

Là cô ấy!

Lúc nhìn thấy tấm hình cô gái nhàn nhạt cười, Mặc Khuê bất ngờ đứng bật dậy, nhanh như chớp giành lấy tấm hình, khí thế nhanh nhẹn dừng mãnh suyết chút nữa thì dọa ngu Alex.

Chết tiệt! Cô đã từng để tóc ngắn sao? Cô ấy vẫn nên giữ lại mái tóc dài đen bóng như ngày hôm nay gấp mới đúng!

Chết tiệt! Cô cười rộ lên không phải là kiêu trong treo lạnh lùng mà lại là trong sáng khiến người ta vừa nhìn đã muốn mỉm cười vui vẻ.

Mà càng đáng chết hơn chính là cô ấy đã kết hôn! Không nên, cô ấy không nên kết hôn!

Sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm cô gái trong hình, Mặc Khuê có chút cảm giác khó hiểu, cảm thấy cô không nên để tóc ngắn, không nên mỉm cười trang nhã, không nên kết hôn, thậm chí....Thậm chí không nên là người trong hình. Thế nhưng cô gái trong hình lại cổ tình giống với cô như đúc! (cô ở đây là Tiểu Nguyệt nha!)

“Mặc Khuê?” Alex cảm thấy vẻ mặt anh có chút không thích hợp.

“Không nên!” Ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm bức hình, môi mỏng thì thầm nói ra sự khó chịu trong lòng.

“Hả?” Không nên cái gì nha?

“Cậu nói cô ấy muốn thuê vệ sĩ?” Sắc mặt tái mét chất vấn người bên cạnh.

“Đúng, đúng vậy nha!” Vị đại ca này có biết mình như vậy nhìn rất khủng bố hay không a? Alex vẻ mặt vô tội, cố gắng nhớ lại rốt cuộc vừa nãy mình có nói sai điều gì không.

“Được lắm!” Chậm rãi đặt tấm hình lên trên bàn, anh đã có quyết định.

“Tôi đi.”

“Hả?”

“Đi gọi điện thông báo cho bên kia, ngày mai tôi lập tức nhậm chức.”

“Ồ?” Cộng sự đẹp trai tóc vàng sững sờ.

Có làm không vậy! Không phải anh đã sớm rút lui về phía sau, không nhận làm vệ sĩ nữa hay sao? Lại nói, vụ án đơn giản như thế, làm phiền cao thủ số một ra tay không phải là chuyện bé xé ra to sao?

Không để ý đến vẻ mặt ngốc nghếch của cậu, Mặc Khuê liền ném ra một câu. “Đi, theo tôi xuống tầng hầm.”

“Làm gì?” Vẻ mặt Alex đầy cảnh giác. Tầng hầm được thiết kế thành sân huấn luyện, là nơi vệ sĩ của công ty vẫn dùng để luyện thân thủ.

“Theo tôi đánh một trận.” Lộ ra nụ cười âm lãnh, quyết định giải phóng chút bức bối trong lòng.

“Không muốn....A—” Kêu lên thảm thiết, vội vàng chạy về phía cửa.

“Không đến lượt cậu!” Nhanh tay chụp lấy, xách cổ áo người nào đi xuống tầng hầm.

“Một năm tôi không có ở đây, cậu chắc sống quá nhàn hạ rồi. Nếu không cố gắng tập luyện thì chắc mới mất chút máu cũng không chịu nổi đâu.”

“Mẹ kiếp! Tôi là ngồi bàn giấy có được không vậy?” Alex bi thương kháng nghị. Có ai đã nghe qua, người có chuyên môn giao tiếp còn cần một thân giỏi võ nghệ chưa? Chỉ cần mấy chiêu hoa chân múa tay là cũng có thể hù người rồi.

“Ngồi bàn giấy thì sao?” Liếc mắt một cái đầy âm trầm, Mặc Khuê không để ý đến kháng nghị của cậu liền kéo đi.

“Lúc tôi muốn luyện quyền, cậu chỉ cần ngoan ngoãn theo giúp là được.”

“Oa! Tôi không muốn chết....A.”

Tiếng kêu vô cùng thảm thiết, vang vọng trong không trung thể nhưng chủ nhân thanh âm ấy vẫn bị áp giải xuống tầng hầm.

“Em không cần!” Bên trong phòng khách, Đỗ Ánh Tinh mặt lạnh cự tuyệt.

“Nhưng là...”

“Em cần một vệ sĩ đi theo bên cạnh để làm gì chứ? Phiền phức!” Một hơi cắt đứt lời của ông xã thân yêu, Đỗ Ánh Tinh vẻ mặt mất hứng.

“Tiểu Tinh, đây là vì an toàn của em...” Gương mặt tuần tú của Y Phàm sụp xuống.

“Thần kinh anh quá căng thẳng rồi! Có lẽ bức thư đe dọa kia chẳng qua chỉ là một trò đùa dai mà thôi.”

“Vậy chuyện thang máy....”

“Đó là ngoài ý muốn! Người ta chỉ chẳng may đụng phải em, chính em cũng không có phát hiện người ta đụng phải mình. Anh không thể gộp hai chuyện thành một được.”

Đáng ghét! Cứ nghĩ đến việc lúc nào bên cạnh mình cũng có một người đàn ông xa lạ đi theo, cô đã thấy phiền rồi.

“Anh thà rằng là mình khẩn trương như thế, cũng không cần em lấy an toàn của bản thân làm tiền đặt cược.” Y Phàm lo lắng ôm lấy cô, giọng điệu có chút nặng nề.

“Em đã quên hôm đó suýt chút nữa ngã xuống thang máy, bác sĩ nói em bị kinh sợ, tình trạng cơ thể không quá ổn định. Coi như không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ cho thai nhi trong bụng chứ, được không?” Bàn tay lặng lẽ sờ lên bụng tròn trịa, anh thâm tình khuyên nhủ.

“Tiểu Tinh, Y Phàm nói đúng đó, có vệ sĩ bên người bảo vệ thì mọi người cũng yên tâm hơn.” Đứng bên cạnh, Đỗ Ánh Nguyệt cũng không nhịn được lên tiếng khuyên bảo.

“Em có chị chăm sóc là đủ rồi.” Đỗ Ánh Tinh phản bác, giọng nói cũng mềm mỏng hơn.

Có hi vọng! Y Phàm vội vàng ra ám hiệu, muốn cô nói thêm vài câu nữa.

Nhận được! Khẽ nháy máy biểu thị đã nhận được ám hiệu, Đỗ Ánh Nguyệt tiếp tục cố gắng.

“Tiểu Tinh, chúng ta đều là những cô gái bé nhỏ, nếu như fan cuồng muốn làm tổn thương em kia có thể hình như cá mập thì sẽ đè bẹp hai người chúng ta đó, làm sao thoát nổi chứ? Lúc đó, sẽ cần một vệ sĩ dũng mãnh có sức mạnh như siêu nhân nhảy ra giải cứu chúng ta nha!”(chị đúng là có trí tưởng tượng phong phú!)

“Chị nói quá khoa trương đó!” Bị miêu tả khoa trương của cô làm bật cười, Đỗ Ánh Tinh xem thường cười nói.

“Ai da! Mặc kệ chuyện như thế nào thì chị cảm thấy có vệ sĩ bên cạnh vẫn an toàn hơn!”

Không để ý đến sự khinh thường của cô, Đỗ Ánh Nguyệt tự ý quyết định. “Chị là chị, mọi chuyện cứ nghe chị là được.” Dùng sức gật đầu, biểu đạt sự nghiêm túc của mình.

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của hai người thân yêu, vuốt ve bụng bầu, Đỗ Ánh Tinh khẽ thở dài. Ai...Hai người họ nói không sai! Coi như mình không muốn nhưng vì sự an toàn của đứa bé, bên người có một vệ sĩ được huấn luyện nghiêm túc bảo vệ, quả thật vẫn tốt hơn.

“Quên đi! Nghe hai người vậy.” Cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

“Thật tốt quá!” Đỗ Ánh Nguyệt vui vẻ kêu to.

“Tiểu Tinh, anh chỉ biết em sẽ hiểu nỗi khổ tâm của anh.” Y Phàm vui mừng cong môi định tặng một nụ hôn nóng bỏng làm phần thưởng.

“Không biết xấu hổ!” Vươn tay đẩy ra gương mặt tuần tú, Đỗ Ánh Tinh đỏ mặt cười mắng. Cô vẫn chưa quen với cách thức biểu hiện tình yêu của người phương Tây, động một cái là ôm hôn ở trước mặt người khác.

“Nói cái nha! Tôi vẫn còn ở đây đó, xin đừng xem tôi là người tàng hình a!” Đỗ Ánh Nguyệt chế giễu kháng nghị.

“Muốn thân thiết thì mời về phòng, tôi cũng không muốn bị đau mắt đâu.”

Thật là! Muốn thể hiện tình yêu cũng không nên ở trước mặt một người cô đơn như cô chứ, sẽ khiến cho người ta đau lòng lắm đó!

“Chúng ta là vợ chồng, có gì phải ngại?” Y Phàm hợp tình hợp lý nói, vẫn còn mặt mũi chỉ trích người khác.

“Tiểu Nguyệt, em có thể tránh đi mà! Cản trở vợ chồng người ta ân ái là không có đạo đức.”

“Anh nói cái gì....Anh!” Đỗ Ánh Tinh trừng mắt cười mắng, khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

“Được rồi! Tôi tránh đây!” Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt oán thán.

“Lợi dụng xong liền đuổi người, thật không có đạo đức...” Nhỏ giọng lẩm bẩm, cô lắc đầu cảm thán, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng khách, lưu lại không gian rộng lớn cho đôi vợ chồng kia tiếp tục ân ái.

Ai...Bóng đèn luôn làm người ta chán ghét nha!

3. Chương 3

Hôm sau, bên trong khu biệt thự cao cấp rộng lớn ở Beverly Hills, người đến là một vệ sĩ thân hình cao lớn, vẻ mặt nghiêm nghị khiến cho người ta cảm thấy kinh sợ.

“Mời ngài đợi một chút, tôi lập tức đi gọi ông chủ ra.”

Quản gia Maria một đầu tóc bạc dẫn người vào phòng khách, rót chén trà tiếp đãi rồi mời anh ngồi chờ. Sau đó thân hình mập mạp nhanh chóng đi vào bên trong, thoáng cái đã biến mất.

Nhìn bóng dáng của bà dần biến mất, Mặc Khuê liền đắm chiêu quan sát gian phòng được trang trí rất ưu nhã, lịch sự....Đây là tổ ấm của cô cùng đại ngôi sao nổi tiếng thế giới sao....

Khi nghĩ đến điều này, tim anh chợt nhói đau, đôi con ngươi trầm tĩnh lướt qua một tia buồn bã. Chết tiệt! Sao cô lại có thể kết hôn, có chồng được chứ? Sao có thể....

Không hiểu vì sao mình có loại tâm tư kỳ lạ đó, Mặc Khuê chỉ cảm thấy vô cùng tức giận.

Cảm giác nôn nóng khiến anh mất đi vẻ lạnh nhạt vốn có, giống như một con đại hắc hùm (con gấu đen lớn) dẫm phải gai xương rồng, liên tục đi tới đi lui trong phòng, gần như muốn đem sàn nhà mài thành một hố lớn.

“Sh*t!”

Nhận ra mình đang suy nghĩ lung tung, anh không nhịn được mắng một tiếng. Chết tiệt! Anh nhận làm vệ sĩ vì muốn tìm hiểu xem trong khoảng thời gian anh mất trí nhớ có quan hệ gì với cô hay không, chỉ vậy thôi, không cần suy nghĩ thêm nữa!

“Khụ...Khụ...”

Bất ngờ, một tiếng ho khan vang lên, Y Phàm đỡ Đỗ Ánh Tinh bước vào, nụ cười trên mặt có chút ngượng ngùng.

Gay go rồi! Có phải bọn họ đã để cho vị vệ sĩ này đợi quá lâu nên mới khó chịu mắng người hay không?

Mặc dù biết câu chữ của mình đã bị người khác nghe được nhưng Mặc Khuê vẫn bình tĩnh như cũ, âm thầm hít sâu một hơi, vẻ mặt trầm tư, chậm rãi xoay người....

Liếc thấy khuôn mặt đối phương đậm nét Á Đông, Y Phàm đầu tiên là sửng sốt ngay sau đó liền nảy sinh cảm giác thân thiết, nở nụ cười thân thiện, tiến lên một bước cầm tay anh mạnh mẽ lắc.

“Chào anh! Mặc tiên sinh phải không? Quý công ty điện đến báo cho chúng tôi biết, hôm nay anh sẽ tới, xin lỗi vì đã để anh chờ lâu. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Y Phàm Lâm Khắc Tư (Lâm Khắc Tư là họ của anh ấy nhé! Tên tiếng anh là Ivan Linx) đây là vợ tôi cũng là người mà anh phải bảo vệ.”

Là cô ấy....Không! Không phải cô ấy!

Đôi con ngươi thâm trầm bí mật liếc Đỗ Ánh Tinh vài lần, thế nhưng sự nóng nảy cùng tức giận trong lòng mới vừa rồi nháy mắt đã biến mất, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhõm cùng vui sướng. Mỗi mống khe khẽ, nở nụ cười không dễ phát hiện.

Ông trời! Không phải là cô ấy! Mặc dù khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng hôm qua cô vẫn còn để tóc dài đen bóng, không giống như cô gái tóc ngắn ngang tai trước mặt này.

Nhưng điều khiến anh dám khẳng định hai người không phải là một chính là—một người không thể chỉ trong một đêm đã mang thai sáu tháng được.

Bắt tay, gật đầu xem như chào hỏi, ánh mắt Mặc Khuê vô ý lướt qua người Đỗ Ánh Tinh thêm vài lần....

Thật tốt quá! Anh mãnh liệt hoài nghi cô gái chạy trốn hôm qua cùng vị Lâm Khắc Tư phu nhân này là sinh đôi, nếu không trên thế giới này gần như sẽ không có ai mà giống nhau như đúc đến thế.

Rất tốt! Có được vị Lâm Khắc Tư phu nhân này trong tay, muốn tra xét lai lịch của ‘cô ấy’ đã không còn là chuyện khó khăn nữa.

Không chú ý đến tia suy tính lướt qua trong mắt anh, Đỗ Ánh Tinh ngược lại cảm thấy rất hứng thú với khuôn mặt Á Đông của anh.

“Mặc tiên sinh nói được tiếng trung không?” Nếu có, vậy thì cảm giác thân quen sẽ càng tăng thêm.

“Được. Cha mẹ tôi đều là người Đài Loan, chỉ là từ nhỏ đã sang Mỹ định cư rồi.” Anh dùng tiếng trung đúng chuẩn trả lời.

“Tôi đây cũng là người Đài Loan.”

Lần này, Đỗ Ánh Tinh thể nhưng lại khẽ nở nụ cười với ‘người đương’: “Tôi tên là Đỗ Ánh Tinh, sau này Mặc tiên sinh cứ gọi tên tiếng trung của tôi nhé.”

Gật đầu, lúc Mặc Khuê đang định vờ dò hỏi xem cô có chị em gì không thì bất ngờ một giọng nói trong trẻo từ bên trong truyền tới.

“Y Phàm, Tiểu Tinh, nghe nói vệ sĩ tiên sinh đến rồi...”

Tò mò, kẻ ham vui như một cơn lốc xoáy lao ra, song khi ánh mắt hưng phấn bắt gặp khuôn mặt cương nghị quen thuộc kia thì ngay lập tức cổ họng cô như bị bóp nghẹn, phát ra tiếng kêu thảm thiết như gà bị cắt tiết.

“A—Gặp quý a!”

Không kịp suy nghĩ nhiều liền hốt hoảng quay đầu bỏ chạy vào bên trong, tốc độ khá là nhanh.

“Làm sao vậy?” Y Phàm trợn tròn mắt.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Đỗ Ánh Tinh kinh ngạc.

Không nghĩ đến sẽ gặp lại nhanh như thế, đối với phản ứng kinh hãi mỗi khi gặp mặt của cô, Mặc Khuê thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận....

Chết tiệt! Cô có cần thiết phải sợ anh như vậy không? Anh quá đáng sợ sao...Anh không biết cô mà!

“Mạn phép!” Gật đầu ra hiệu, nói xong liền lập tức đuổi theo bóng hình nhỏ xinh kia, cũng mặc kệ hai vị chủ nhà.

Mất thấy bóng dáng hai người thoáng cái liền biến mất, hai vợ chồng ngơ ngác nhìn nhau.....

“Để em đi xem một chút...” Đỗ Ánh Tinh có chút lo lắng.

Không hay rồi! Không phải là chị gái mình cùng với vị vệ sĩ tiên sinh nhanh nhẹn dũng mãnh kia quen biết nhau đó chứ? Nhưng nếu có thì là khi nào a?

“Anh cũng đi.” Trợn mắt, lắc đầu, Y Phàm nhịn không được lẩm bẩm.

“Có lằm không vậy? Người mà vị vệ sĩ tiên sinh nên bảo vệ là em mới đúng, sao lại đuổi theo Tiểu Nguyệt thế? Còn có đạo đức nghề nghiệp nữa hay không vậy? Thật là không hiểu nổi...”

Hộc...Hộc...Hộc...Gặp quý! Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Hộc...Hộc...Hộc...Gần đây mỗi ngày đều là ngày sát tinh sao?

Hộc...Hộc...Hộc...Làm sao bây giờ? Sao anh ta vẫn còn đuổi theo vậy?

Đỗ Ánh Nguyệt thở hổn hển, vừa chạy vừa quay đầu nhìn phía sau phát hiện anh giống như một viên đạn đang lao đến càng lúc càng gần, lập tức bị dọa đến hét lên như ruồi bọ trốn loạn khắp nơi. Cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mệnh đã an bài, ở bể bơi sau nhà liền bị một đôi cánh tay sắt quấn lấy ngang hông, nhốt vào trong lồng ngực ấm áp, rắn chắc.

“Á—” chết, chết rồi! Bị bắt được!

Tiếng kêu thảm thiết, eo nhỏ bị cánh tay sắt khóa chặt, sau lưng là cả một nguồn nhiệt lớn vậy mà cô vẫn còn cố sức giãy dụa nhưng lại bị ô quy (rùa đen- nguyên văn luôn đó) đơn giản chặn lại, miệng không ngừng kêu rên.

“Không phải tôi! Không phải tôi! Xin đừng tố cáo tôi....” Hu...Tội vô ý gây thương tích không biết bị giam bao lâu a?

Cô ấy đang nói gì vậy?

Mây rậm khề nhú, Mặc Khuê xoay người cô lại, đôi con ngươi đen trầm tĩnh nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn đang không dám ngẩng lên nhìn mình.

“Em nói cái gì vậy? Chúng ta quen nhau sao?”

“Hả?” Anh....không nhớ rõ cô? Nói cách khác, anh vẫn chưa khôi phục trí nhớ ư?

Vội ngẩng đầu, Đỗ Ánh Nguyệt kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) nhìn anh, quan sát một lúc lâu, cuối cùng phát hiện anh thật sự không nhớ rõ mình, trong lòng mơ hồ có chút khó chịu nhưng vẫn là thở phào nhẹ nhõm.

Phù...Thật tốt quá! Cô sẽ không bị đi tù vì tội gây thương tích nữa.

“Chúng ta quen nhau, đúng không?” Ôm cô, giọng nói của Mặc Khuê có chút gấp gáp.

Ông trời! Nhìn phản ứng của cô, anh gần như có thể chắc chắn bọn họ nhất định đã từng gặp nhau—trong một tháng anh mất trí nhớ đó.

“Ha ha....Vị tiên sinh này, tôi không biết anh nha!” Khi đã xác định anh vẫn chưa nhớ lại thì Đỗ Ánh Nguyệt liền mặt mày hớn hờ, bắt đầu giả ngu.

“Xin hỏi anh là ai, tên gì vậy?” Đến cả tên thật của anh còn không biết thì làm sao có thể coi là biết anh phải không? Hắc hắc, cô hoàn toàn không nói dối nhá!

Cô nói dối! Mặc Khuê là ai chứ, sao không nhìn ra được vẻ mặt khác biệt quá lớn của cô, trong lòng lập tức lạnh xuống. Cô gái này khẳng định là biết anh, hơn nữa còn rất quen thuộc, chỉ là không hiểu tại sao lại đánh chết vẫn không thừa nhận. Song....Cũng không sao, anh có thể từ từ tìm ra đáp án, nếu ép quá sợ sẽ dọa cô chạy mất.

Trầm tư suy nghĩ, trong lòng đã có quyết định, khuôn mặt cương nghị lại nổi lên một tia cười nhẹ.

“Tôi tên là Mặc Khuê, vệ sĩ mới.”

“Thì ra anh là vệ sĩ a, thảo nào thể lực lại mạnh như thế!” Đỗ Ánh Nguyệt lẩm bẩm, trong đầu không tự chủ hiện ra vài hình ảnh của ba năm trước, gò má non mịn bỗng nhiên đỏ bừng, nóng rực.

Ai da....Đột nhiên sao cô lại nhớ đến thân thể của mãnh nam sau lớp quần áo đó chứ? Xóa đi mau, xóa đi! A di đà phật!

Vội lắc đầu, ngón tay dường như vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm của ba năm trước khi vuốt ve da thịt màu đồng bóng loáng như tơ kia, cô không nhận được nắm chặt mười ngón tay lại thành quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như lửa.

Cô....Nghĩ đến điều gì? Vì sao mặt lại đỏ như vậy?

Ánh mắt trầm ngâm ngắm nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, Mặc Khuê chỉ cảm thấy bụng dưới một trận xôn xao, khiến anh không nhận được muốn đưa tay vuốt ve gò má phần hồng, xem có non mịn như trong tưởng tượng không.....

“A....Anh, anh làm gì thế?” Trùng mắt nhìn bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt mình, cô lắp bắp hỏi, tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh, anh làm sao lại đột nhiên vuốt mặt cô thế? Hơn nữa ngón cái lại cứ không biết khống chế mà ma sát qua lại, nghĩ mặt cô là đá mài dao sao? Còn vết chai trên ngón tay nữa cứ chà tới chà lui trên mặt khiến trái tim nảy lên chút cảm giác tê ngứa, thật sự kỳ quái nha!

Nghe tiếng trách, lúc này Mặc Khuê mới phát hiện mình thế nhưng lại vô thức thuận theo khát vọng trong lòng, khóe miệng không khỏi nổi lên chút cười khổ....Ông trời! Từ khi nào mà tự chủ của anh trở nên kém như vậy?

Chậm rãi thu tay về, ánh mắt nóng rực, nghiêm túc.

“Em tên là gì?”

“Đỗ, Đỗ Ánh Nguyệt.” Mong anh ta không nhớ ra cái tên này!

“Đỗ Ánh Nguyệt....” Thanh âm nỉ non giống như âu yếm, anh không nhịn được nhẹ cười. Đỗ Ánh Nguyệt....Có một chữ ‘Nguyệt’, sẽ cùng với chuyện mất trí nhớ sau đó lại trở nên thích ngắm trăng có liên quan sao? Chuyện càng lúc càng thú vị, phải không?

Nghe anh nỉ non tên mình, Đỗ Ánh Nguyệt không nhịn được cả người khẽ run.....Ông trời! Trước đây sao không cảm thấy tên mình lại gợi cảm như vậy chứ?

“Em lạnh?” Nhận thấy thiên hạ trong lòng khẽ run, anh nhú mày nhẹ hỏi. Hiện tại ban ngày rất nóng, sao cô lại lạnh đến phát run? Đừng là bị cảm nhé.

“Không, không có!” Ấp úng vì bị nhìn thấu, cô vội lắc đầu phủ nhận, hai tay không ngừng vỗ vỗ lên lồng ngực anh.

“Anh, anh buông tôi ra đi!” Từ nãy đến giờ cứ ôm chặt như thế, nghĩ muốn nhân cơ hội để sổ sàng phải không?

Chậm rãi buông tay, thấy cô khéo léo chui ra khỏi lòng mình, Mặc Khuê liền có chút mất mát...Thật sự không muốn...Không muốn buông cô ra!

“Tôi, tôi phải đi đây.” Chà chà cánh tay mới nổi một tầng da gà, trong lòng Đỗ Ánh Nguyệt chỉ muốn nhanh chóng rời đi, cứ nghĩ đến tương lai anh là vệ sĩ của em gái lại cảm thấy nhức đầu.

Hây....Sau này phải thường xuyên đối mặt rồi! Có nên dứt khoát ‘sắp xếp hành lý’ trốn về Đài Loan không? Nhưng nếu làm như vậy, Y Phàm nhất định sẽ hận cô. Hu...Làm người thật khó mà!

Nhìn bóng dáng gần như có thể nói là chạy trốn chết của cô, Mặc Khuê không nhịn được nổi lên một tia cười nhạt, giọng nói trầm thấp, không nhanh không chậm đuổi theo phía sau: “Ánh Nguyệt, ba năm trước đây em đều gọi tôi là ‘đệ tử Thiếu Lâm’ sao?”

Lời vừa nói ra, người kia không biết là chột dạ hay là vừa khéo đi đến cạnh bể bơi, chỉ thấy chân cô hơi đảo một cái, cả người liền mất đi thăng bằng nghiêng về bên cạnh, ‘bùm’ một tiếng, người cứ như thế hoa lệ ngã vào trong bể bơi, bọt nước bắn tung tóe.

Mặc Khuê thấy thế không nhịn được cười to. Ông trời! Anh không nghĩ đến cô lại có thể dễ dàng giật mình như vậy.

Từ trong bể bơi ướm sừng bò lên, Đỗ Ánh Nguyệt vừa tức vừa giận, nổi giận dưng dưng trùng mắt nhìn người đàn ông đang đứng cười to kia. Đáng ghét! Tên đệ tử Thiếu Lâm này sao có thể thừa dịp người ta chưa chuẩn bị lại nói ra một câu như thế chứ? Đây là đánh lén, phạm quy, phạm quy a!

Ba năm trước đây, hẳn rõ ràng không phải là người nhỏ mọn như vậy, sao bây giờ lại hèn hạ đến thế? Tức chết đi được!

“Ai da! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu Nguyệt, sao cả người chị lại ướm sừng thế kia?” Đỗ Ánh Tinh đuổi theo tìm người lúc thấy cô cả người ướm sừng, không khỏi hét lên sợ hãi.

“Tiểu Nguyệt, nếu như em muốn bơi lội, làm ơn đổi thành một bộ đồ bơi nhé!” Y Phàm cũng bước đến chế giễu, tay to xoa xoa một đầu tóc ướt của cô.

“Bơi lội cái gì? Em là bị ngã xuống bể đó!” Thở phì phò, phồng mồm trợn mắt đánh vào bàn tay kia, ánh mắt oán hận phóng đến ‘đầu sỏ’ gây chuyện.

Khẽ nhướn mày, nhìn áo T-shirt màu trắng của cô đã gần như trở nên trong suốt, có thể thấy rõ được đường cong lả lướt phía sau, con người Mặc Khuê đột nhiên chuyển thành âm trầm.

“Em nên đi thay quần áo đi.” Không dấu vết đề nghị nhưng thật ra trong lòng lại mãnh liệt không muốn những người đàn ông khác thấy được dáng vẻ kiều mị lúc này của cô, cho dù là Y Phàm—em rể cô cũng không được!

“Không cần anh nhắc nhở.” Tức giận liếc mắt, giận dỗi bỏ đi.

Không vô tâm giống chị gái, Đỗ Ánh Tinh chăm chiêu liếc anh một cái, sau đó không nói một lời liền đuổi theo chị gái.

“Mặc tiên sinh...” Xoa xoa cằm, Y Phàm nở một nụ cười gian xảo.

“Anh có hứng thú với Tiểu Nguyệt nhà chúng tôi hả?”

“Có lẽ vậy!” Đối với sự mong chờ đến không còn hình tượng của người đàn ông trước mắt, Mặc Khuê không khỏi khẽ mỉm cười, hiếm khi lại trả lời câu hỏi có liên quan đến tình cảm riêng tư của mình.

“Ồ! Vậy anh còn phải cố gắng thêm nữa rồi!” Rất tự nhiên vỗ vỗ vai anh, giọng nói của Y Phàm ẩn chút đồng cảm.

“Tiểu Nguyệt nhà chúng tôi đối với loại chuyện như vậy rất chậm chạp, xin hãy cố gắng thêm.” Người đàn ông này cho anh cảm giác không tệ, xem ra rất đáng tin, nếu Tiểu Nguyệt cùng ở chung với anh ta chắc sẽ không thiệt thòi đâu.

Nghe vậy, Mặc Khuê liền kỳ quái nhìn anh.

“Cảm thấy tôi rất kỳ lạ, chưa hiểu rõ nhân phẩm, lai lịch của anh lại khuyến khích anh theo đuổi người thân của mình sao?”

Nở nụ cười, Y Phàm nói thẳng ra nghi ngờ của anh, trong mắt tràn đầy thương hại giải thích: “Bởi vì không cần sự thẩm định của tôi, bà xã đại nhân nhà tôi sẽ tự mình cướp lấy trọng trách to lớn này, lấy tia X quang nhìn thấu, từ đầu đến chân, tỉ mỉ quan sát anh. Qua được ải của cô ấy, anh mới được coi như có tư cách theo đuổi Tiểu Nguyệt đó!” Lại vỗ vỗ vai anh thêm lần nữa, sau đó liền không nhận được cười lớn rồi rời đi.

Ha ha... Từ nhỏ Tiểu Nguyệt đã cầu thả, cái gì cũng mơ mơ hồ hồ cho nên mặc dù Tiểu Tinh là em gái lại giống như chị gái vẫn cứ tự mình là người bảo hộ. Muốn theo đuổi Tiểu Nguyệt thì Tiểu Tinh là cửa ải không dễ qua đâu nhé!

Vệ sĩ lạnh lùng, cố gắng lên nha!

Bên trong căn phòng màu vàng ấm áp, Đỗ Ánh Nguyệt mới từ phòng tắm thay xong quần áo khô ráo bước ra, không nghĩ tới lại nhìn thấy em gái đã sớm ngồi chờ trên giường lớn.

“Làm, làm gì vậy?” Chải chải mái tóc dài còn hơi ướt, Đỗ Ánh Nguyệt không dám nhìn thẳng em gái mình. Ô... Nhất định là Tiểu Tinh muốn hỏi cô cùng vệ sĩ tiên sinh có quan hệ ‘bất chính’ gì gì không rồi!

“Hai người đã sớm quen nhau?” Đỗ Ánh Tinh nhướn mày.

Quả nhiên! Trong lòng thầm kêu hồngбет, vẻ mặt chột dạ nhưng vẫn mãnh liệt lắc đầu.

“Không có, không có nha! Chị không quen anh ta.” Ô... Cô không dám thành thật khai nhận chuyện ba năm trước đâu! Tiểu Tinh chắc chắn sẽ mắng cô xối xả.

“Không quen, sao anh ta lại đuổi theo chị?” Quan trọng nhất là, chị ấy nhìn thấy vị vệ sĩ tiên sinh kia giống như thấy quỷ liền co chân bỏ chạy, nói hai người không quen thì đúng là lừa đứa bé ba tuổi mà. Đỗ Ánh Tinh khoanh tay trước ngực, rất ra dáng nhân viên thẩm tra.

“Chị, sao chị biết được?” Tự vệ! Cho dù là đánh chết cũng không thể thừa nhận.

Nhìn cô nói chuyện ấp úng, con người đảo qua đảo lại, Đỗ Ánh Tinh dùng đầu gối nghĩ cũng biết cô nhất định đang nói dối.

“Tiểu Nguyệt, chúng ta là sinh đôi, chẳng lẽ em không biết chị đang nói dối sao?” Làm chị em sinh đôi từ trong bụng mẹ, sao có thể không biết thật giả chứ!

“Chị, chị, chị không có nói dối đâu!” Ô...Bị bắt rồi.

Nhìn dáng vẻ vừa hoang mang lại cố chấp không nói ra của cô, Đỗ Ánh Tinh không đành lòng ép hỏi tiếp, khẽ thở dài, còn thật sự tỏ rõ sự ủng hộ của bản thân.

“Em không biết rốt cuộc chị và vệ sĩ tiên sinh đã từng phát sinh chuyện gì nhưng em muốn nói với chị rằng, nếu như có phiền toái gì thì đừng quên chị còn có em và Y Phàm, hiểu không?”

Nghe vậy, Đỗ Ánh Nguyệt cảm động nhào đến ôm cô. “Tiểu Tinh, chị chỉ biết em đối tốt với chị nhất!” Ô...Cảm động quá, không hổ là chị em tốt a!

Bất đắc dĩ liếc nhìn chị gái đang dựa đầu lên bụng bầu, cố nén xúc động muốn trợn mắt, Đỗ Ánh Tinh nhàn nhạt đuổi người. “Làm ơn đừng đè ép em bé, để cho Y Phàm thấy, anh ấy sẽ truy sát chị đó.” Cái vị ba ba thần kinh căng thẳng kia, thường ngày cả người khác chẳng may đụng phải bụng cô, anh còn trừng mắt hướng chỉ là để cho người ta dè dặt lên.

“Ồ!” Vội vàng đứng lên, Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt áy náy vuốt bụng cô nói xin lỗi.

“Cháu ngoại bé bỏng tương lai, thật xin lỗi a!”

Thần kinh! Sao hành động của cô lại giống Y Phàm như đúc vậy?

Đỗ Ánh Tinh lắc đầu, tay đỡ bụng từ từ đứng lên. “Em muốn xuống phòng bếp ăn một chút, chị có đi không?”

“Không, không cần! Chị muốn ở trong phòng.” Ô...Có đệ tử Thiếu Lâm ở đây, cô rất muốn nhanh chóng quay về Đài Loan đây!

Cười một cái, giống như vô ý thuận miệng hỏi: “Chị cảm thấy Mặc tiên sinh là người thế nào? Mời anh ta làm vệ sĩ có thích hợp không?”

“Rất tốt nha! Hình như anh ấy đã từng học qua 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm, có anh ấy bảo vệ, em chắc chắn sẽ an toàn...” Vô thức trả lời, lại phát hiện mình vô tình tiết lộ có quen biết anh, lập tức hoảng hốt lấy tay che miệng, không ngừng chột dạ.

Ô...Tiểu Tinh sao lại hèn hạ giống đệ tử Thiếu Lâm như vậy? Quá phận rồi!

“Xem ra chị đánh giá anh ta không tệ lắm!” Khóe môi không nhịn được mỉm cười, đối với tính cách mơ mơ hồ hồ như thế của chị gái, thật sự không biết nên nói gì đây?

Rên rĩ một tiếng, Đỗ Ánh Nguyệt ngã thẳng xuống giường giả chết. Ô....Sao cô lại ngốc vậy chứ?

Đỗ Ánh Tinh thấy vậy liền cười mãi không dứt, đi ra khỏi phòng, mặc cho cô tự mình ‘kiểm điểm’.

“Anh quen chị tôi?”

Đi vào phòng khách, nhìn thấy hai người đàn ông đã sớm trở lại đang ngồi trên sofa, vai kề vai, đầu tựa đầu không biết là thảo luận cái gì, Đỗ Ánh Tinh đây nghi hoặc muốn tìm ra lời giải trên người vị vệ sĩ tiên sinh.

“Tiểu Tinh!” Bà xã đại nhân lớn nhất, Y Phàm nhanh chóng chạy qua, cẩn thận đỡ cô đến ghế sofa ngồi.

Đối với câu hỏi của cô, Mặc Khuê chậm rãi cất thư đe dọa mà Y Phàm đưa anh xem, khuôn mặt cương nghị không lộ ra một tia cảm xúc.

“Anh không trả lời?” Lông mày khẽ nhướn.

Biết cảm giác của cô có ảnh hưởng rất lớn đến Đỗ Ánh Nguyệt, Mặc Khuê cẩn thận suy nghĩ nên trả lời thế nào.

“Không! Không phải là tôi không trả lời mà là không biết nên nói thế nào.”

“Nói vậy là sao?” Lòng mày lại nhướn cao hơn.

“Bởi vì—Tôi không biết!” Khóe miệng nổi lên chút cười khổ, anh thật sự bất đắc dĩ.

Không biết? Y Phàm cùng Đỗ Ánh Tinh hai mặt nhìn nhau.

Thu lại vẻ mặt kinh ngạc của hai người vào đáy mắt, Mặc Khuê càng thêm cười khổ.

“Ba năm trước, tôi bị mất trí nhớ trong một tháng cho nên có quen biết chị cô hay không thì tôi nghĩ nên để chị cô nói cho tôi biết.”

Lúc này, Đỗ Ánh Tinh không nói gì...Hãy, xem ra ngọn nguồn vấn đề vẫn quay về trên người chị gái của mình mà.

Ban đêm tĩnh lặng, tư thế ngủ của người trên giường lớn vô cùng khó coi, một chân còn thò ra khỏi mép giường, nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe thấy tiếng gáy rất nhẹ nữa.

Trong bóng tối, Mặc Khuê ánh mắt sáng rực, không tiếng động bước đến cạnh giường ngồi xuống. Đệm mềm vì sức nặng của anh mà trũng xuống khiến cho thân thể mềm mại đang say ngủ của Đỗ Ánh Nguyệt vô tình lấn đến cạnh anh, khuôn mặt nhỏ xinh lộ ra khỏi chăn mỏng.

Không chịu nổi sức cám dỗ, ngón tay thon dài xoa nhẹ lên gương mặt đang ngủ say rồi đến cánh môi đỏ mọng. Cảm thụ sự non mềm dưới ngón tay, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác thỏa mãn gần như muốn bao phủ lấy anh....

Ông trời! Anh có thể đem hết tài sản ra cá cược khẳng định hai người có quan hệ, nếu không anh sẽ không có cảm giác quen thuộc với cô như thế, ngay cả khi nhìn cô ngủ cũng thấy thỏa mãn.

Rốt cuộc, trong khoảng thời gian mất trí nhớ đó, mối quan hệ giữa anh với cô là thuộc loại nào đây? Dựa theo cảm xúc không thể giải thích hiện tại, cảm giác mãnh liệt đến kỳ lạ, chẳng lẽ sẽ là quan hệ yêu đương sao?

Nhưng nếu thật sự là người yêu thì vì sao cô lại không thừa nhận? Hơn nữa, chính mình trong vòng một tháng gần ngủ sẽ yêu một cô gái mới quen sao? Điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách cẩn trọng, không tùy tiện giao ra tình cảm của anh.

Thế nhưng....Nếu không phải vậy thì những phản ứng kỳ lạ của anh với cô nên giải thích như thế nào đây? Muốn hỏi cô, nhưng cô gái này có đánh chết cũng không thừa nhận hai người quen nhau, thật là phiền lòng mà...

Khẽ thở dài, ngón tay thon dài cứ lưu luyến trên cánh môi mãi không rời, giống như đã muốn vuốt ve như thế từ rất lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội nên không đành lòng bỏ qua.

A...Trên cánh môi giống như có một con bướm đang vui đùa khiến cho người ta ngứa ngáy, thật đáng ghét nha! Nhất định là đệ tử Thiếu Lâm lại chêu chọc cô rồi! Anh vẫn thích chọc cô lúc cô đang ngủ trưa....

Trong mơ màng, Đỗ Ánh Nguyệt cười ngẩn ngơ cho rằng mình đang ở trong một buổi chiều của ba năm trước, trong lúc xoay người tránh khỏi sự trêu chọc của người nào đó miệng vẫn còn lầu bầu kháng nghị.

“Đệ tử Thiếu Lâm, đừng trêu chọc người ta nữa! Đi xuống lầu trông tiệm đi...”

Trông tiệm? Nhíu mày, anh thu tay về, chợt phát hiện cô trong lúc mơ màng sẽ vô ý để lộ thông tin, lập tức quyết định lợi dụng thời cơ.

“Trông tiệm gì?” Giọng nói khê khàng.

“Tiệm sách a...” Cọ gối, thanh âm mơ hồ không rõ.

“Tôi thường trông tiệm giúp em sao?”

“Ừ...”

“Chúng ta sao lại biết nhau?”

“Tôi cứu anh...” Thật đáng ghét! Đệ tử Thiếu Lâm hôm nay rất phiền a, không để cho người ta ngủ ngon, cứ hỏi những câu anh đã biết thôi.

Mơ màng, Đỗ Ánh Nguyệt miễn cưỡng mở ra mí mắt nặng nề, hướng về phía người đàn ông hai mắt đang tỏa sáng trong bóng tối oán trách.

“Đệ tử Thiếu Lâm, người ta đang ngủ trưa, anh không phải cố ý quấy rối đó chứ...A!” Còn chưa nói xong lại phát hiện trước mắt một màu đen tối, cô sợ hãi kêu lên, cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng chạy mất.

Hiện tại không phải là buổi chiều ấm áp cũng không phải là ở Đài Loan càng không phải là ba năm trước đây nha! Vậy, vậy rốt cuộc là cô vừa mới nói cái gì thế? Ồ...Làm sao bây giờ? Không nhớ rõ nữa! Có để lộ ra ‘bí mật to lớn’ gì hay không đây?

Thần chí bị hù dọa, nhìn chằm chằm người đàn ông trong bóng tối, cô một không nhận, hai không nghĩ, rất AQ nhắm mắt lại, kéo chăn trốn bên trong, cố gắng thôi miên mình. “Mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ...” Đáng ghét! Cái tên đàn ông tự ý xông vào phòng của con gái nếu có chút ý tứ thì cũng nên nhanh chóng rời đi rồi chứ!

“Thật đáng tiếc, em không phải là đang nằm mơ.” Cứng rắn kéo chăn ra, Mặc Khuê bị dáng vẻ giả dả điêu của cô làm cho buồn cười.

“Anh, anh, anh...” Trợn to mắt trừng người, hoảng sợ không nói nên lời.

“Nói qua một chút xem chúng ta quen nhau như thế nào?” Thân hình cao lớn không tự chủ dựa gần sát người cô tạo ra một tư thế rất mờ ám.

“Anh, anh nói cái gì...Tôi...Tôi nghe không hiểu...” Trống ngực đập dồn dập, Đỗ Ánh Nguyệt mặt đỏ tai hồng.

“Anh..Tại sao nửa đêm lại có thể xông...Xông vào phòng của tôi...Không ra nữa...Tôi...Tôi sẽ gọi người đến...”

Ồ...Bị một người dáng vẻ không tồi, thậm chí có thể nói là rất có mùi vị của mãnh nam dùng tư thế này vây ở trên giường, áp lực rất lớn nha!

“Em kêu đi!” Trong màn đêm, anh khẽ cười ra tiếng, bỗng nhiên cảm thấy trêu chọc cô như vậy rất thú vị.

“Mới vừa rồi em nói đã từng cứu tôi...”

“Không có! Không có! Tôi không có cứu anh!” Trong lòng hoảng sợ, rất sợ anh nhớ lại chuyện đêm đó, cô vội vàng phủ nhận.

“Vì sao không thể thành thật thừa nhận?” Cô muốn giấu diếm cái gì sao?

“Tôi không biết anh đang nói cái gì...Nhanh, nhanh đi mau! Nếu không....Nếu không tôi sẽ gọi người thật đó...”

“Đáng chết! Em không nói, tôi nhất định không đi!” Trùng mắt nhìn người đang hoảng sợ dưới thân, Mặc Khuê không hiểu rốt cuộc là cô đang sợ cái gì?

“Anh, anh, anh...” Lại một lần nữa không nói nên lời.

“Chúng ta từng là người yêu sao?” Khi hỏi ra câu hỏi trong lòng muốn biết nhất, anh ngạc nhiên phát hiện mình thế nhưng lại hi vọng nghe được đáp án khẳng định.

“Anh, anh đang nói gì vậy? Không phải đâu!” Đỏ mặt phủ nhận, tim Đỗ Ánh Nguyệt càng đập nhanh hơn. Ông trời! Anh sao có thể nghĩ rằng hai người là tình nhân chứ? Tuy nghe anh nói như thế đầy lòng quả thật nổi lên một chút vui vẻ không thể giải thích nhưng sự thật không phải như vậy mà!

“Không phải? Vậy em đỏ mặt cái gì?” Dựa vào ánh trăng chiếu le lói qua cửa sổ, anh rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đồng thời theo bản năng cũng từ chối đáp án phủ định của cô.

“Tôi, tôi thích đỏ mặt, anh quản được sao?” Thẹn quá hóa giận, cô hung dữ phản bác lại.

“Đúng là không quản được...” Trầm ngâm liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, Mặc Khuê chợt cảm thấy cô lúc này thật xinh đẹp đến mê người, trong lòng kích động khó nén.

“Có lẽ, chỉ cần tôi nếm thử hương vị cái miệng nhỏ nhắn này của em thì có thể nhớ lại được mỹ vị mà ba năm trước đã từng thử qua...” Nếu là người yêu thì hẳn là anh đã từng hôn qua cô đi!

Gì? Anh đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Đỗ Ánh Nguyệt cảm thấy kinh hãi, đang muốn cảnh cáo anh chớ có làm loạn, nhưng chưa kịp lên tiếng thì cái miệng nhỏ thơm mùi đàn hương trong nháy mắt đã bị anh che phủ.

“Ừm...” Anh, anh thật sự hôn cô! Người đàn ông này lại thừa dịp ban đêm vào phòng ăn đậu hũ của cô, thật sự rất quá đáng nha!

Trong kinh hoàng, cảm nhận được anh ở trong miệng mình công thành chiếm đất cùng triền miên không dứt, Đỗ Ánh Nguyệt vừa xấu hổ vừa tức giận muốn đẩy anh ra nhưng lại không còn sức, không thể làm gì khác hơn là với tay qua chiếc tủ cạnh đầu giường tìm loạn....Có cái gì để cô có thể đập tỉnh người đàn ông này không vậy?

Ông trời! Hương vị của cô thật thơm....Trần trọc hấp thu hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn, Mặc Khuê không nhận được than nhẹ, trong đầu đột nhiên lướt qua hình ảnh ‘Buổi chiều tà ảm áp, người đàn ông khẽ hôn nhẹ cô gái đang say ngủ.’

Sao lại như thế? Chẳng lẽ anh thật đã từng hôn cô nên giờ mới nhớ lại chuyện xưa, ký ức đã qua không biết chôn giấu nơi đâu liền lặn lẽ hiện ra ư?

Hình ảnh nhanh chóng lướt qua đó khiến cho anh không nhận được mà vui sướng, càng thêm khẳng định mình cùng cô có quan hệ không tầm thường, tâm trạng kích động càng khiến cho nụ hôn thêm say đắm.

“Ừm...” Đệ tử Thiếu Lâm học ở đâu kỹ thuật hôn môi cao siêu như vậy chứ? Cố gắng giữ tỉnh táo nhưng lại bị anh lần nữa kéo vào kích tình dây dưa. Trong lúc mê mang, tay Đỗ Ánh Nguyệt đang sờ loạn trên tủ chợt đụng phải một vật cứng không biết là đèn ngủ hay là cái gì, nhiệt độ lạnh lẽo khiến cô thanh tỉnh trong nháy mắt.

Đáng ghét! Đệ tử Thiếu Lâm dám sàm sỡ cô, nhất định phải cho anh đẹp mặt mới được!

Cầm thật chặt vật cứng lạnh như băng, ổn định nhịp tim, không kịp suy nghĩ hung hăng đập một cái vào gáy của anh.

“Em...” Đang đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng, Mặc Khuê chỉ cảm thấy sau gáy một trận đau buốt, khi ý thức được chuyện gì xảy ra thì anh không dám tin nhìn chằm chằm cô, sau đó trước mắt liền tối sầm. Nhưng trước lúc hôn mê, những hình ảnh giống như một thước phim lấy tốc độ ánh sáng lướt qua trong đầu....

4. Chương 4

Lại lo chuyện bao đồng rồi!

Rời khỏi PUB tràn ngập khói trắng, Mặc Khuê dạo bước trên con phố tối đen, thật sự nghi ngờ hôm nay mình uống nhầm thuốc gì mà lại ra tay dạy dỗ người. Chỉ vì thấy mấy tên nhãi ranh kia đang lôi kéo một cô gái mới nhìn đã biết là phê thuốc vào nhà vệ sinh liền đem chúng đánh ột trận.

Hầy....Loại chuyện thừa dịp người khác ý thức mơ hồ mà thay nhau cường bạo này cũng không phải là mới phát sinh, anh cũng không phải mới gặp lần đầu, vậy vì sao hôm nay lại không kiềm chế được mà ra tay chứ?

Không! Không chỉ mỗi hôm nay tâm thần bất định mà kể từ lúc bị mẹ ở Riyadh không ngừng dùng điện thoại khủng bố, ép buộc anh đại diện cho công ty dầu mỏ Vi thị đến Đài Loan đàm phán cùng một công ty dầu mỏ khác anh vẫn luôn trong trạng thái nóng nảy như thế.

Có trời mới biết anh không hề hứng thú với việc kinh doanh nhưng anh lại khôn khéo, lão luyện, thậm chí còn có thể ở quốc gia Trung Đông – cái dân tộc heo đất coi phụ nữ là tài sản này, một mình tiếp quản công ty dầu mỏ của cha dượng đã qua đời, không để ấy người họ hàng của cha dượng phân chia, lão mẹ đại nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, nghĩ hết mọi biện pháp lừa anh vào phục vụ cho công ty của cha dượng đã mất.

Vốn anh có thể kiên quyết từ chối đến Đài Loan thế nhưng....Nghĩ đến đây, trong lòng Mặc Khuê liền mềm nhũn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cứng chiều....Chỉ cần em trai cùng mẹ khác cha nhỏ hơn anh mười tuổi ở đầu đây bên kia cầu xin, anh liền gơ cờ trắng đầu hàng.

“Anh cả, tiếng trung của anh giỏi, công việc bên Đài Loan để anh đi đàm phán mọi người mới có thể an tâm. Anh cũng biết, cha mới qua đời chưa được nửa năm, rất nhiều thân tộc (người thân trong gia tộc) muốn nhân lúc này mà nuốt chửng tập đoàn, hiện tại người mà em và mẹ tín nhiệm cũng chỉ có anh mà thôi...”

Nhớ lúc đó, khi âm thanh cầu xin non nớt của Nayar truyền đến, anh một mặt thầm mắng lão mẹ hồ ly lại đẩy em trai ra làm thuyết khách, một mặt chỉ có thể cười khổ nhận lấy công việc, bay đến Đài Loan xa xôi tiến hành một chuỗi ngày đàm phán khiến anh chán ghét.

May mắn, hôm nay cuối cùng cũng ký kết xong hết hợp đồng, nghĩ muốn nhân cơ hội này dạo chơi thành phố Đài Bắc nơi mà từ nhỏ đã xa cách trước khi quay về Mỹ vào sáng sớm mai. Nào biết đi tới đi lui thế nào lại đi vào PUB, lại không cẩn thận chứng kiến đám thanh niên đó làm chuyện xấu, sau đó quả đấm liền tự động hướng về bọn chúng, trút hết mọi buồn bực trong suốt mấy ngày qua.

Nhớ lại chuyện đó, anh không nhịn được khẽ bật cười, coi như đám thanh niên hư hỏng đó xui xẻo đi! Nếu đổi lại là ngày thường thì anh cũng lười xen vào chuyện của người khác, nhưng cố tình cứ để cho anh bắt gặp vào lúc tâm trạng đang tồi tệ nhất, chỉ có thể nói tất cả mọi chuyện đều do ý trời thôi.

Âm thầm cười nhạt, Mặc Khuê tùy ý rẽ vào một ngõ nhỏ tối tăm, muốn đi tắt trở về khách sạn. Tuy nhiên giác quan nhạy bén, trong nháy mắt đã phát hiện có người lén lút theo dõi mình.

Nghe tiếng bước chân, có khoảng sáu tên đi! Hơn nữa còn gây ra âm thanh lớn như thế, vừa nghe đã biết là nghiệp dư.

Khẽ nhếch môi, anh chợt ngừng bước, xoay người, lạnh giọng quát: “Đi ra!”

Kẻ theo dõi dường như không nghĩ đến mình sẽ bị phát hiện, ỷ vào người đông thể mạnh nên không sợ, hùng hổ bước ra từ chỗ ẩn nấp.

“Là bọn mày!”

Mất thấy là mấy tên nhãi ranh mới bị anh dạy dỗ một giờ trước, mày rậm không khỏi nhú lại.

“Chắc bọn mày chờ tao đã lâu rồi?”

“Đúng thế!” Thiếu niên cầm đầu vẻ mặt hung ác, một đầu tóc ngắn nhuộm vàng chói, không ngừng vung cây gậy sắt trong tay lên, cất tiếng cười ngoan độc.

“Mới vừa rồi mày đã phá hoại chuyện tốt của anh em chúng tao, hiện tại chúng tao liền tìm mày đòi nợ. Các anh em, lên!” Vung tay lên, đám côn đồ liền cầm gậy sắt xông tới.

Không biết điều! Vẻ mặt lạnh lẽo, Mặc Khuê động tác nhanh nhẹn, linh hoạt tránh từng tên vây đánh, thuận thế vung tay, đạp chân, lập tức liền nghe thấy tiếng kêu thê thảm—

“Ồi mẹ ời! Đau quá....”

“Chết tiệt! Đã đặc biệt chuẩn bị đến đây, vậy mà vẫn không đánh lại hần...”

“Á—”

Đám đông liên tục hét lên nhưng vẫn tràn đầy năng lượng, kiên trì vây quanh, chỉ có hai tên đứng ở trong bóng tối không những không qua giúp mà còn vội vàng tháo laptop trong tay.

“Này! Đã xong chưa? Các anh em sắp bị đánh thành tương rồi!” Một tên trong đó thúc giục.

“Xong rồi, xong rồi!” Đầu đầy mồ hôi, gơ súng lên nhắm vào kẻ thù, tên còn lại khẩn trương nói nhỏ.

“Đây là súng gây mê thú dữ tao ‘mượn’ từ anh quản lý vườn thú đấy! Nếu để cho tên đó phát hiện tao cầm khẩu súng này thì không bị hấn đánh chết mới là lạ...”

“Mày còn lòi thôi cái gì thế? Nhanh lên một chút!”

“Đừng giục nữa! Tao đang nhắm đây.”

Hít sâu một hơi, thiếu niên dùng ánh mắt chuẩn xác đã được rèn luyện qua các trò chơi khóa lại kẻ thù, ngón tay bóp cò súng—

‘Vút’ một tiếng nhỏ, kim gây mê nhanh chóng bay ra.

Một quyền đánh bay một tên côn đồ trong nhóm, lúc Mặc Khuê định đập một tên khác đang lao đến thì bỗng nhiên, gáy giống như bị muỗi chích, anh theo bản năng đưa tay lên sờ—

Chết tiệt! Bị đánh lén!

Nhìn chằm chằm kim gây mê trong tay, Mặc Khuê tái mặt...Không được! Phải tốc chiến tốc thắng (đánh nhanh thắng nhanh), còn tiếp tục anh liền bất lợi.

Trong lúc anh còn đang mải tính toán nên làm gì thì bên kia lại có người vui sướng kêu to.

“Bắn trúng rồi! Bắn trúng rồi...”

“Làm tốt lắm!” Đám côn đồ hô to, đợi đến khi anh không thể khống chế được thân thể liền đại khai sát giới.

Nhìn thấu ý định hèn hạ của đối phương, Mặc Khuê không định để cho bọn chúng như ý, nhanh chóng triển khai thể công, hy vọng có thể trong thời gian nhanh nhất đánh ngã bọn chúng. Thế nhưng kim gây mê bắn trúng anh không biết là muốn dùng để đánh voi hay mãnh hổ, liều thuốc thật sự quá nặng khiến cho anh trong vòng ba mươi giây ngắn ngủi không có cách nào khống chế được thân thể, bước chân loạn choạng, trước mắt bắt đầu mơ hồ, ý thức dần dần mất đi...

“Được hiệu phát tác rồi, đại gia lên thôi!” Thiếu niên cầm đầu hô to, cầm gậy sắt xông lên đầu tiên.

Lúc này, thanh âm ‘bịch bịch’ vang lên, đám đông không ngừng lao tới đánh đập đối thủ đã gần mất đi ý thức, đánh đến đỏ cả mắt.

Trong lúc hoảng loạn chống cự, tầm mắt Mặc Khuê cảm nhận được một tia sáng mờ mờ lung, anh theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy tia sáng kia giống như sấm vang chớp giạt rơi xuống đầu mình...

Đau!

Một hồi đau đớn không dứt khiến cho Mặc Khuê hơi hơi tỉnh táo lại, đợi đến khi mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là trần nhà màu trắng, hơn nữa còn ngửi được mùi thuốc sát trùng đến gay mũi.

Cảm thấy có chút kì quái, anh từ từ ngồi dậy, xoay đầu liền phát hiện một cô gái đang nằm ngủ bên mép giường.

Cô ấy là ai?

Bối rối nhìn lại, phát hiện hơn nửa khuôn mặt của cô đều bị tóc dài che khuất, anh không nhận được muốn đưa tay gạt mái tóc đen qua một bên, nhưng chỉ vì động phải vết thương sau lưng mà rên lên một tiếng.

Chết tiệt! Vì sao toàn thân anh lại đau như vậy? Đặc biệt sau lưng còn giống như bị lửa đốt.

“Ừm...” Dường như bị đánh thức bởi tiếng rên của anh, cô gái nhỏ đưa tay xoa xoa mắt, vô thức nhìn về phía trên giường. Bất ngờ được tiếp đón bởi đôi con ngươi đen âm trầm, cô đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó liền nở nụ cười.

“Anh tỉnh rồi! Đây là bệnh viện, vết thương của anh đã được xử lý qua, bác sĩ nói không có gì đáng lo...”

Tốt rồi! Người bị hôn mê hai ngày cuối cùng đã tỉnh, cô thật sự sợ anh vĩnh viễn không thể mở mắt ra nữa, học người ta sống đời thực vật, vật thì tội của cô lớn lắm đó.

“Cô...Là ai?” Ngủ diệu chân chừ, anh phát hiện mình vốn không biết cô gái trước mặt này.

“Tôi? Tôi tên là Đỗ Ánh Nguyệt, anh nhất định phải nhớ kỹ đó! Tôi chính là người đưa anh đến bệnh viện, hơn nữa còn không ngại anh đền ơn.” Vô ngực một cái, cô cười đến đặc ý.

Hắc hắc, cứu anh ra từ trong tay một đám thanh niên hư hỏng, có lương tâm thì sẽ phải mua một lẵng hoa, hộp quà đến cảm tạ đi nha! Nếu như muốn cảm ơn bằng tiền mặt thì cô cũng sẽ không phản đối.

Đưa anh đến bệnh viện? Anh đã xảy ra chuyện gì, sao lại bị đưa tới bệnh viện? Bỗng nhiên, trong đầu Mặc Khuê trống rỗng, không nghĩ được mình đã gặp chuyện gì?

“Đúng rồi! Anh tên là gì?” Cúi đầu gọt vỏ táo mới mua ngày hôm qua, Đỗ Ánh Nguyệt thuận miệng hỏi.

Tên là gì? Anh sưng sốt, nhúu mày suy nghĩ, sau đó liền hoảng sợ phát hiện mình không nhớ một tý gì cả.

“Hử? Có cần phải nghĩ lâu như thế không?” Chờ lâu vẫn không có đáp án, cô không nhịn được ngẩng đầu lên liếc anh, vẻ mặt buồn bực chất vấn.

“Tôi không biết!” Bỗng nhiên, anh hoảng sợ bắt lấy cô.

“Nói cho tôi biết, tôi là ai? Vì sao trong đầu tôi lại trống rỗng, không nhớ được gì cả?”

“Nghĩ, không nghĩ ra?” Sững sờ nhìn chằm chằm anh, ánh mắt chợt dạ không tự chủ liếc qua bằng vải quần trên đầu anh.

Xong rồi! Không phải là bị cô hại chứ? Đỗ Ánh Nguyệt cười gượng một tiếng, ngay sau đó liền xoay người chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh, kêu la thảm thiết—

“Không xong rồi! Bác sĩ, mau đến đây...”

Buổi chiều, nắng vàng rực rỡ trải rộng, bầu trời trong xanh không một gợn mây, bên trong tiệm sách nhỏ vắng người, chỉ có cô chủ ‘luôn luôn quét dọn đến không nhiễm bụi bặm’ đi qua đi lại giữa các kệ sách cùng người đàn ông cao lớn đang nhàm chán lật từ điển.

Giở quyển từ điển Khang Hi dày cộm, nhìn những trang sách chỉ chút chữ, Mặc Khuê chán ghét lật mở, tâm mất vô ý liếc qua bóng dáng nhỏ xinh đang lau dọn kia.

Một tuần lễ! Từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện đến khi được cô ‘nhận’ về nhà tĩnh dưỡng đến bây giờ đã qua một tuần lễ rồi mà trí nhớ của anh vẫn chưa hồi phục.

Mặc dù bác sĩ đã nói mất trí nhớ là do não bộ bị va đập, rất khó để kết luận chính xác khi nào sẽ khôi phục, có thể chỉ vài ngày cũng có thể vài năm vẫn không thể nhớ lại, nhưng anh vẫn cứ sốt ruột, cố gắng muốn nhớ xem mình là ai, làm gì nhưng trong đầu vẫn trống rỗng như cũ.

Tội tệ nhất chính là, trên người anh không có bất kỳ giấy tờ gì để chứng minh thân phận, bên trong ví da chỉ có ba ngàn nhân dân tệ cùng một ít tiền lẻ, ngoài ra không còn gì nữa, đến cả thẻ tín dụng cũng không có.

Lúc ở bệnh viện, khi anh xác định bản thân thật sự mất trí nhớ, vẫn còn đang suy đoán không biết mình có phải là dân vô gia cư được viện hay tổ chức phúc lợi xã hội nào đó thu nhận hay không thì không nghĩ đến — Đỗ Ánh Nguyệt, cô gái tự nhận là thấy anh té xỉu trong một ngõ nhỏ nên đưa anh đến bệnh viện — lại nhiệt tình, tự nguyện mang anh về nhà chăm sóc.

Nói thật, mấy ngày qua, anh cũng được coi như là ‘thú cưng’ của cô đi? Cô không những lo ăn, mặc, ở cho anh mà còn cẩn thận chăm sóc khiến cho người ta không khỏi hoài nghi: đầu năm nay không chỉ lưu hành cứu người mà còn phải chăm lo đến cuộc sống tương lai của đối phương nữa?

Hây... Tâm địa của cô gái này không khỏi quá thiện lương đi? Đến cả anh là người được nhận nuôi cũng không khỏi lo lắng thay cô.

“Vị tiên sinh này, phiền anh hoàn hồn đi nha!” Bỗng nhiên, giọng nói trong trẻo của cô vang lên, đem thần chí đang trôi xa của anh gọi trở về.

“Xin lỗi, tôi đang suy nghĩ.”

Nhìn cô đang cầm chổi lông gà đứng trước quây, đôi mắt cười cong lên giống vầng trăng khuyết, vài sợi tóc ướt mồ hôi dính lên gò má phấn hồng, Mặc Khuê lặng lẽ nắm chặt tay, cố nhịn xuống xúc động muốn vén chúng ra giúp cô (vén tóc đó nhé!)

Chết tiệt! Dáng vẻ đó của cô quá mê người khiến cho người ta không nhịn được muốn chạm vào khuôn mặt non mịn kia, xem có non mềm, ướt át như trong tưởng tượng không?

“Anh vẫn không quyết định được sao?” Không có phát hiện được động tác rất nhỏ của anh, đuôi mắt Đỗ Ánh Nguyệt liếc qua cuốn từ điển Khang Hy bên cạnh, không nhịn được lẩm bẩm oán giận.

Thật là! Từ ngày đầu tiên trở về đã đưa cuốn từ điển cho anh, muốn anh tự mình chọn lấy một cái tên mà mình thích, vậy mà đã qua vài ngày rồi mà vẫn chưa quyết định xong! Người đàn ông này thật sự quá không dứt khoát rồi.

Nhìn theo ánh mắt của cô, Mặc Khuê lập tức liền hiểu được cô đang oán giận cái gì, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Ai...Không biết những người mất trí nhớ khác khi được nhận về thì được đặt tên như thế nào nữa, song giống như mình được ‘chủ nhân’ ném cho quyển từ điển, tự chọn tên mình thích thì chắc là rất hiếm đi?

“Xin lỗi! Có thể là do có quá nhiều lựa chọn nên ngược lại rất khó quyết định.” Lắc đầu, có chút buồn cười, anh liền đem vấn đề khó khăn này ném trả lại cho cô.

“Hay là em chọn giúp tôi?” Tên của thú cưng không phải đều do chủ nhân đặt sao?

Muốn cô chọn giúp?

Hai mắt Đỗ Ánh Nguyệt sáng lên: “Không hối hận nha?”

Muốn chọn tên không phải là quá đơn giản sao?

Hối hận? Cô sẽ không chọn cho anh cái tên Trương Tam, Lý Tứ, linh tinh gì đó chứ? Trong lòng Mặc Khuê có chút do dự.

“Vậy gọi là ‘Tổ Hoàn Chân’ đi!” Gần đây cô si mê Phích lịch bố đại hí*, không cho anh kịp đổi ý, lập tức nói ra cái tên thứ nhất trong danh sách ưa thích.

“Tổ Hoàn Chân?” Đây là cái tên quý gì vậy? Chưa có xem qua phích lịch bố đại hí, Mặc Khuê liền trợn to mắt.

“Không thích à? Vậy, vậy ‘Nhất Hiệt Thư’ cũng hay nha!” Phát hiện anh đang bối rối, lập tức biết thấu hiểu.

“Nhất Hiệt Thư?” Lại là trò gì nữa đây?

“Nếu không thì ‘Loạn thế cuồng đao’?”

“Tôi nghĩ...Những tên này người bình thường chắc sẽ không chọn đâu?” Mặc Khuê đã không biết nên biểu đạt sự kinh ngạc của mình như thế nào nữa rồi.

“Anh rất khó hầu hạ đó! Bảo anh chọn, anh lè mề đến mấy ngày không xong, người ta giúp anh chọn, anh lại ngại đông ngại tây, tôi mặc kệ anh đó!”

Ba cái tên trong lòng đều bị từ chối, cô lập tức thở phào, bỏ lại chổi lông gà, đẩy anh ra chui vào trong quây, mở ngăn kéo lấy ví tiền muốn rời đi.

“Em muốn đi đâu?” Bắt được khuỷu tay cô, Mặc Khuê vội hỏi.

“Đi mua băng gạc thay thuốc cho anh, băng vải nữa! Trong nhà hết rồi.”

Nhìn chăm chăm vào băng thuốc quấn trên đầu anh, Đỗ Ánh Nguyệt cảm thấy có chút chột dạ, hỏa khí trong nháy mắt liền lập tức tắt ngúm.

“Anh trông tiệm cẩn thận nhé, trở về tôi sẽ mua đồ ăn ngon thưởng cho anh.”

Giọng điệu giống như đang dỗ dành con nít khiến cho Mặc Khuê cảm thấy hơi lúng túng, chỉ có thể âm thầm chống đỡ.

“Tôi đi nhé!” Vỗ vỗ vai anh, Đỗ Ánh Nguyệt vui vẻ đi ra khỏi tiệm, bước chân lướt nhanh giống như phi ngựa mà đi. (tác giả này tả nghe kỳ cục thật!)

Nhìn bóng dáng cô dần biến mất qua lớp kính thủy tinh, Mặc Khuê môi mím cương nghị khẽ nhếch lên, lộ ra một tia cười dịu dàng ngay cả đến anh còn không phát giác được....

*Phích lịch bố đại hí (sét đánh túi vải đùa giỡn - Pili glove puppetry) là tên một seri kịch truyền hình rối vải của Đài Loan - Trung Quốc do công ty cổ phần TNHH quốc tế đa truyền thông Phích Lịch sản xuất và phát hành.

Bố đại hí hay còn gọi là chương trung hí, thủ thao khôi lỗi hí, đại mẫu chỉ hí là một hình thức kịch dân gian của Trung Quốc thường dùng rối vải để biểu diễn. Khởi nguồn từ thế kỷ 17 ở Tuyền Châu hay Chương Châu - Phúc Kiến sau đó được phổ biến rộng rãi ở cả Triều Châu - Quảng Đông, Đài Loan và một số vùng ở miền nam Trung Quốc. Đầu rối bằng gỗ được khắc rỗng, các bộ phận khác ngoại trừ chân và tay thì đều được làm bằng vải, khi biểu diễn nghệ nhân sẽ đeo bao tay rối luồn vào trong thân rối để điều khiển. Lúc đầu con rối thực sự giống như một cái túi vải nên mới được gọi là ‘bố đại hí’ hay ‘kịch túi vải’. Hình thức phát hành gồm 2 loại chủ yếu: một là bán DVD, băng hình cho các đại lý, cửa hàng bách hóa; hai là phát sóng trên đài truyền hình vệ tinh Phích Lịch.

Tập đầu tiên ra mắt vào những năm 80 của thế kỷ 20, cốt truyện ban đầu được phát triển gồm đủ cả giang hồ, ân oán tình thù. Tính đến nay đã phát hành hơn 1500 tập mà các nhân vật cũng đã trở thành thương hiệu của công ty và đã trở thành thần tượng của không ít khán giả.

Phích Lịch bố đại hí hiện nay đã thành một nhân tố trọng yếu của văn hóa Đài Loan.

Tổ Hoàn Chân, Nhất Hiệt Thử là tên các nhân vật trong seri kịch này.

Một giờ sau, khi Đỗ Ánh Nguyệt xách theo túi lớn túi nhỏ thuốc trị thương cùng điểm tâm trở lại tiệm sách liền bị không khí xơ xác tiêu điều trong đó làm cho hoảng sợ.

“Sao, sao lại thế này?” Thả đồ xuống, cô vội vàng chạy đến bên cạnh Mặc Khuê, nhìn anh vẻ mặt âm trầm đang giằng co với mấy tên côn đồ hung tợn, nhỏ giọng hỏi thăm.

Quái lạ! Những tên côn đồ này là từ đâu đến đây vậy? Hiện tại trong giới giang hồ cũng lưu hành ‘vận động thư hương’ sao? (ý chị ấy là xã hội đen cũng đi vận động nhà nọ bầu cử cho họ đó, bó tay với chị ấy luôn)

“Bọn chúng nói là đến để thu phí bảo kê.” Mặc Khuê nhíu mày, giải thích bọn tiểu lưu manh này ba phút trước đột nhiên xông vào tiệm.

“Phí, phí bảo kê?” Nghẹn họng, kinh hô.

“Tôi đã ở đây khoảng hai mươi năm rồi, vẫn chưa từng nghe nói đến thu phí bảo kê nha!”

“Hiện tại thu!” Tên côn đồ A xoay xoay trường côn (gậy dài) trong tay, cười gằn đe dọa.

“Bắt đầu từ hôm nay, con đường này thuộc quyền quản lý của ‘Long Hồ Bang’ chúng tao, mỗi hộ đều phải nộp phí bảo kê.”

“Long Hồ Bang? Chưa từng nghe qua!” Nếu là Trúc Liên Bang thì còn nghe qua.

“Xấu nữ, Long Hồ Bang chúng tao mấy ngày trước mới được thành lập, cô đương nhiên chưa từng nghe qua rồi!” Côn đồ B có chút xấu hổ, thẹn quá hóa giận mà rống lên.

“Phí bảo kê mỗi tháng năm ngàn đồng, nộp hay không? Không nộp thì đừng trách chúng tao không khách sáo!” Mẹ nó! Con bé này còn tiếp tục nói nữa thì đừng trách bọn họ phá tiệm cho hả giận.

“Hóa ra là mới thành lập a, chẳng trách lại cần ‘quỹ lập nghiệp!’” Vỗ tay tỉnh ngộ, vẻ mặt ‘hóa ra là thế’ của Đỗ Ánh Nguyệt khiến cho bọn côn đồ suyết chút nữa thì xuất huyết não.

Cô gái này....Không dám tin mà trừng mắt nhìn cô, một lần nữa Mặc Khuê lại không còn gì để nói. Hiện tại đang là tình huống gì mà thần kinh của cô còn có thể lớn như vậy chứ?

“Mẹ nó! Ít nói nhảm đi, một câu thôi, có nộ hay không? Không nộ liền phá tiệm.” Côn đồ C cũng không chịu được nữa, trán nổi đầy gân xanh, rít gào.

Bị rống nên có chút sững sốt, nhẹ gật đầu một cái, phát hiện đối phương có tổng cộng năm người, bây giờ người đông thể mạnh, cho dù cô có ngóc đến đâu đi chẳng nữa thì vẫn hiểu rõ đạo lý ‘kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt’, lập tức liền cười xòa.

“Tôi nộ, tôi nộ, đừng manh động!”

Ồi....Năm ngàn đồng đó! Các chú cảnh sát nhân dân đang làm gì vậy chứ, lại để cho những bang phái này lập nên rồi phân chia địa bàn, khắp nơi ức hiếp dân lành thế kia? Đáng giận nha! Mỗi năm đều nộp thuế để làm gì? Cô muốn hưởng chính phủ kháng nghị nha!

Cô không có gan mà cúi đầu tỏ ra yếu kém khiến đám côn đồ rất hài lòng. Thế nhưng Mặc Khuê lại lạnh mặt lên tiếng—

“Không được!” Chỉ một câu liền đem tiền trong ví mà cô định lấy ra nhét trở lại, vẻ mặt không đồng ý.

“Ngay cả một đồng cũng không thể cho những thứ cặn bã của xã hội này.”

“Mẹ nó!Mày nói cái gì?” Côn đồ A trở mặt gầm lên.

“Không sợ chúng tao phá tiệm sao?”

“Sợ chứ, sợ chứ!” Sợ tiệm sách bị đập phá, Đỗ Ánh Nguyệt vội vàng gật đầu, còn lo sợ yêu cầu Mặc Khuê đừng nói thêm nữa.

“Này! Anh không cần ra vẻ anh hùng đâu!” Người này lúc trước cũng bị một đám thiếu niên bắt lương đánh bất tỉnh trong ngõ tối, chẳng lẽ là do tỏ vẻ anh hùng nhưng không thành?

“Cái này cũng với tỏ vẻ anh hùng không liên quan đến nhau! Nếu hôm nay em cho tiền thì về sau bọn chúng sẽ quen thói, ba lần bảy lượt đến đòi tiền, như vậy mãi sẽ không dứt được!” Mặc Khuê vô cùng kiên trì nói.

“Nhưng mà.....Nhưng mà.....” Tuy biết lời anh nói rất có lý nhưng hung thần ác sát đang ở ngay trước mặt, có thể không cúi đầu sao?

“Nhưng mà cái rắm!” Côn đồ A cũng hết kiên nhẫn, tính ‘bắt giặc phải bắt vua trước’, gậy gộc trong tay hướng về phía người đang cố ý phá hư kia, hung hăng đánh tới....

“Á—”

“Mẹ nó! Lên....”

Chỉ một lát sau, liền nghe thấy đủ loại tiếng kêu, tiếng mắng chửi đồng thời vang lên.

Trong nháy mắt Mặc Khuê thân thể linh hoạt đã nhanh chóng tiến lên đánh ngã mấy tên. Sau đó tung quả đấm đánh trúng bụng tên côn đồ A, thừa lúc hấn đau đến kêu rên không ngừng liền nới lỏng tay, nhanh như cắt đoạt lấy gậy gộc, múa một bộ côn thuật đẹp mắt. Trái khua, phải đập, trước chống, sau móc, chưa tới ba phút, năm tên côn đồ toàn bộ đều bị thương nặng, té nằm rạp dưới đất kêu cha gọi mẹ.

Rất rõ ràng, bọn chúng đã thua còn người đang khí định thần nhân thu gậy kia thì hoàn toàn đại thắng.

“Cút!” Trùng mắt nhìn mấy tên côn đồ đang nằm dài trên đất, anh trầm giọng quát, khí thế sắc bén đến dọa người, vừa nhìn đã biết không phải là nhân vật tầm thường.

Bọn côn đồ biết hôm nay đã đụng phải một khối siêu hợp kim, đại thiết bản, mới vừa rồi còn uy phong hiên tại liền biến thành kinh hồn bạt vía. Sau khi bò dậy chạy ra khỏi cửa tiệm mới vì sĩ diện, thanh âm run rẩy, để lại một câu kịch kinh điển mà bọn lưu manh khi bị đánh đến bầm dập vẫn thường dùng—

“Nhớ mặt chúng tao đấy! Lần sau sẽ ày biết tay!” Âm cuối vẫn còn đang lượn lơ quanh khóe miệng, người đã chạy trốn không còn bóng dáng.

Này, đây là tình huống gì vậy?

Cô gái vốn đang ôm đầu trốn một chỗ, còn tưởng rằng sự kiện tối hôm đó lại tái diễn, nhưng không ngờ kết quả lại ngoài dự đoán khiến cô ghen hòng không nói nên lời. Rất lâu, rất lâu sau, ánh mắt hoài nghi không ngừng quan sát từ trên xuống dưới, về mặt kỳ lạ nhìn chăm chăm hai tay anh.

“Anh là đệ tử tục gia đời thứ mấy của Thiếu Lâm vậy?” Woa—Côn pháp mười phần hoàn mỹ, thủ pháp tuyệt diệu, thật sự giống như các võ sư trong Thiếu Lâm, thật quá lợi hại! Nhưng là....Thật sự kỳ quái! Người như vậy làm sao có thể ở trong ngũ tối bị một đám thiếu niên đánh bất tỉnh chứ? Đỗ Ánh Nguyệt rối rắm.

Lắc đầu cười khổ, Mặc Khuê cũng rất kinh ngạc về thân thủ của mình, sao lại vô thức chuyển động....Chết tiệt, hơn nữa còn như cá gặp nước, thật giống như đánh nhau, võ thuật chính là một nửa sinh mệnh vậy!

Rốt cuộc anh là người thế nào?

Đỗ Ánh Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, hiện tại cô chỉ quan tâm một điều—

“Sau này liền gọi anh là ‘Đệ tử Thiếu Lâm’ đi!” Vui sướng vỗ tay, cười rạng rỡ, nhìn vóc người anh cao lớn rất phù hợp với đầu húi cua, tưởng tượng nếu anh thay trang phục võ sư như trong kịch truyền hình thì quả đúng là một đệ tử Thiếu Lâm.

Đệ tử Thiếu Lâm? Mặc Khuê ngẩn người, phát hiện cô chọn tên đều rất....Kỳ lạ!

5. Chương 5

Oa....Làn da màu lúa mạch, đàn hồi, bắp thịt rắn chắc, da dễ trơn bóng, lưng hồ dày rộng, thất lưng thon gầy, tinh tế khiến cho rất nhiều đàn ông thèm muốn, xuống tý nữa thì cô không có cách nào xuyên qua lớp quần áo để tận mắt thấy khe hông thon hẹp...(thật vĩ đại hết cỡ rồi!)

Mãnh nam hình thể xinh đẹp như vậy, chỉ cần là con gái đều sẽ thèm nhỏ dãi mà nhào tới....

“Ánh Nguyệt?” Bỗng nhiên, người đàn ông ngồi bên mép giường lộ ra nửa người trên, bởi vì đợi mãi vẫn không thấy cô gái phía sau có hành động gì liền lên tiếng.

“Hả?”

Giật mình tỉnh mộng, kinh sợ khi thấy mình đang nhìn chăm chăm cơ thể một người đàn ông đến chảy nước dãi, Đỗ Ánh Nguyệt đỏ mặt xấu hổ. Mỗi lần bôi thuốc giúp anh là một lần thất thần...Ô...Cô thật giống như một sắc nữ đói khát a! May mà người đang bị cô dùng ánh mắt tàn phá kia đến giờ vẫn chưa phát hiện ra cô vô lễ.

Vội vàng lau nước dãi, nhanh chóng bôi thuốc xong thì sẽ không bị hình thể của mãnh nam quyến rũ nữa....

“Không phải là muốn bôi thuốc sao?” Buồn bực xoay người lại nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngẩn của cô, một tia cười liền thoáng lướt qua trong mắt Mặc Khuê. Ừm...Anh hình như không cần thận đã thấy người nào đó lau nước dãi thì phải?

“Đúng, đúng là muốn bôi thuốc a! Anh mau quay người lại đi!” Đỏ mặt, kêu anh quay lưng lại, Đỗ Ánh Nguyệt vô cùng xấu hổ. Má ơi! Hành động lau nước dãi của cô không phải đã bị anh thấy rồi chứ? Ô...Thật muốn chết quá!

Từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ trầm thấp, Mặc Khuê liền thức thời không tìm hiểu thêm nữa, rất nghe lời xoay lưng lại để cô bôi thuốc giúp mình.

“Có đau không?” Cẩn thận tháo băng gạc cũ ra, lúc thấy mấy vết thương hồng hồng, cô lại không nhịn được muốn sám hối. Ô...Đệ tử Thiếu Lâm, thật xin lỗi nha! Những vết thương này là do tôi kéo anh trên mặt đất gồ ghề làm bị thương, nhưng tôi cũng chỉ vì muốn cứu anh thôi, anh ngàn vạn lần đừng trách tôi nha!

“Không sao.” Giống như lúc trước, khi cô lo lắng hỏi anh, anh cũng đều trả lời như thế.

Đáp án cũ rích, không có gì mới nhưng lại khiến ặc cảm tội lỗi của cô bớt xuống một chút. Đỗ Ánh Nguyệt nhanh chóng khử trùng, bôi thuốc rồi băng lại để tránh nhiễm trùng.

Sau khi cố hết sức bôi thuốc xong thì bàn tay nhỏ bé, trắng nõn cũng không chịu nổi sức hấp dẫn của ‘kẹo mạch nha’ nữa, tự cho là thần không biết, quỷ không hay lén lút sờ dọc từ bả vai xuống tới thắt lưng.

Ha ha....Quá lời rồi! Quá lời rồi! Để sờ được mãnh nam tuần tú thì cần phải đưa tiền nhưng người trước mắt này không những miễn phí mà đáng người còn đẹp hơn so với những mãnh nam khác nha! Đệ tử Thiếu Lâm sờ rất được a, so với tơ lụa thượng đẳng còn trơn bóng mê người hơn, cực phẩm a!

Đỗ Ánh Nguyệt cười trộm, vì mình chiếm được tiện nghi mà vui mừng.

Cô gái này....Đang ăn vụng đậu hũ của anh sao? Mặc Khuê nhảy bén lập tức phát hiện ra, lúc bàn tay nhỏ bé, mềm mại kia trượt xuống lưu lại sau lưng vết tích vừa nóng vừa lạnh thì anh không nhịn được cả người run lên, suýt chút nữa đã rên thành tiếng.

Chết tiệt! Cuối cùng là cô đang làm gì vậy? Loại đụng chạm mờ ám này đối với người đàn ông có bao nhiêu lực sát thương cô còn không biết hay sao?

“Đệ tử Thiếu Lâm?” Trùng mắt nhìn tấm lưng rộng lớn, rắn chắc, Đỗ Ánh Nguyệt bỗng nhiên hô to.

“Gi?” Kêu một tiếng, anh vì cố nén thân thể phản ứng mà toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt cứng ngắc khó coi, nói gì cũng không dám quay đầu lại nhìn cô.

“Anh đang sờ gai ốc kìa!” Ban ngày nóng bức mà lại sờ gai ốc, thật thần kỳ! (hết đỡ nổi với chị luôn rồi!)

Tất cả đều do cô gây ra thế mà còn ngạc nhiên được sao? Mặc Khuê thật muốn đem cô gái ngốc nghếch nào đó lắc qua lắc lại nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nuốt nghẹn, khàn giọng nói: “Đừng sờ nữa! Vết thương trên đầu tôi nên thay thuốc rồi!”

“Được rồi!”

Cười hì hì hưởng ứng, không phát hiện ra vẻ mặt anh khác thường, Đỗ Ánh Nguyệt nhanh chóng thay thuốc, vừa dọn dẹp, vừa thuận miệng nói: “Nhanh đi thu dọn một chút, tí nữa chúng ta cùng đi dạo chợ đêm.”

“Tối nay không buôn bán sao?” Anh hơi ngạc nhiên.

“Không bán! Ban ngày bị nhóm thiếu niên làm cho hoảng sợ, buổi tối đương nhiên cần nghỉ ngơi, an ủi tâm hồn đáng thương bị hù dọa của chúng ta nha!”

Nghe vậy, Mặc Khuê khẽ cười. Cô gái này muốn lười biếng thì cứ nói thẳng, còn viện cớ gì chứ?

Trong chợ đêm, biển người đông đúc, chen lấn giống như bầy cá mè, mọi người rảnh rỗi đi dạo tới lui nên khó tránh được va chạm. Vậy mà thân hình cao lớn của Mặc Khuê vẫn luôn có biện pháp để bảo vệ cô gái hoạt bát kia không bị ai va chạm.

Sự thật thì trong tiềm thức anh rất ghét có người đụng vào cô, vô cùng, vô cùng chán ghét!

“Đệ tử Thiếu Lâm, anh có muốn ăn ngô nướng không?”

Hai chân cố định trước quầy ngô nướng, hai mắt Đỗ Ánh Nguyệt mở to nhìn chằm chằm ông chủ đang không ngừng quét nước sốt lên ngô, nướng đến thơm nức, suýt thì chảy nước dãi, hoàn toàn không chú ý đến bản thân vẫn đang được người ta cẩn thận bảo vệ trong ngực.

“Không ăn! Em cứ mua ình ăn là được rồi.” Lắc đầu, Mặc Khuê mỉm cười từ chối.

Vừa nãy hai người mới ở một quầy hàng ăn nhỏ, cô chỉ ăn một chút nói là muốn để bụng ăn cái khác nên tất cả món ăn gần như vào hết dạ dày của anh, hiện giờ thật sự đã rất no rồi.

“Được rồi!” Có hơi tiếc vì anh không ăn nhưng Đỗ Ánh Nguyệt vẫn rất vui sướng mua một xiên bắp nướng vừa đi dạo vừa ăn. Trong lúc đó, cô còn dừng lại trước quầy bán trang phục nam giúp anh chọn lựa vài bộ quần áo thích hợp.

“Đệ tử Thiếu Lâm, thật xin lỗi nhé! Khả năng kinh tế của tôi chỉ có thể đến chợ đêm này mua quần áo cho anh thôi....” Trả tiền xong, nhận lấy túi quần áo, cô chợt thấy rất áy náy.

Ồ...Tuy cô chưa từng tìm hiểu về hàng hiệu nhưng cũng biết bộ quần áo mà đêm đó anh mặc bị mài rách do cô kéo lê trên đất chính là cùng nhãn hiệu với Y Phẩm thường mặc nha! Mà Y Phẩm là một ngôi sao,

một bộ bất kỳ cũng đều rất đắt, vô cùng đắt, như vậy có thể suy luận bộ đồ đó của đệ tử Thiếu Lâm chắc hẳn cũng không rẻ.

Ừm...Cứ thế mà suy luận tiếp thì trước khi mất trí nhớ năng lực kinh tế của anh hẳn là cũng không tồi?

“Em đang nói nhằm gì thế? Tôi bây giờ là ‘tiểu bạch kiểm’ được em nuôi, em không có đá tôi ra ngoài tôi còn thấy may mắn chứ đâu có tư cách mà ghét bỏ.” Mặc Khuê cảm thấy buồn cười không hiểu cô gái cao cao tại thượng này áy náy cùng với nô lệ tới báo ân như anh cái gì nữa?

“Tiểu bạch kiểm?” Bất cười trêu chọc, ánh mắt chế nhạo nhìn kỹ anh vài lần, cuối cùng không nhịn được lắc đầu.

“Đệ tử Thiếu Lâm, kiểu như anh không giống với tiểu bạch kiểm đâu! Tiểu bạch kiểm người ta trắng trẻo, thư sinh cơ.” Chưa từng thấy qua một ‘tiểu kiểm’ to như vậy nữa!

“Em thích kiểu trắng trẻo, thư sinh?” Bỗng dưng anh có chút khó chịu.

“Không có mà!” Không nhịn được cười to, vô tâm không chú ý tới tâm tư người bên cạnh đang thay đổi, cô còn cố ý ăn đậu hũ của anh.

“Tôi thích kiểu như anh nha!” Ha ha...Vóc người mãnh nam, dẻo dai, sức khỏe tốt, giỏi đánh đấm lại còn hữu dụng, việc gì nặng có thể công khai kêu anh đi làm, thật tốt!

Biết rõ là cô đang chế nhạo không có mấy phần thật lòng nhưng tâm tình Mặc Khuê vẫn rất tốt.

“A—Đại long miêu*!”

Đang vui vẻ đi dạo, Đỗ Ánh Nguyệt đột nhiên hưng phấn hét âm lên không để ý đến người bên cạnh đang kinh ngạc, vội kéo Mặc Khuê chạy như bay đến trước quầy hàng bán súng hơi, bỏ lại tiền lẻ hướng về chủ quầy kêu to: “Ông chủ, chúng cháu muốn chơi!”

Dứt lời liền cầm súng lên bắt đầu ‘loạn súng bắn chim’, cho đến phát cuối cùng vẫn không bắn trúng một quả bóng nào.

“Á—” Kêu lên đầy bi thương, biết mình lại không có duyên với nó rồi.

“Cô bé, cô lại tới nữa!” Ông chủ tầm trung niên mặc áo cộc tay vừa thấy khách quen liền ha hả cười.

“Không phải đã sớm nói với cô, nếu muốn con đại long miêu kia thì tôi sẽ tặng cô mà!”

Cô bé đáng yêu này, đã liên tục chơi trò này của ông trong hai năm rồi, số tiền đấy cũng có thể mua được vài con đại long miêu rồi.

Năm ngoái, thấy cô nhiệt tình chiều cổ, đơn giản chỉ muốn cảm ơn nên có ý đưa cô con đại long miêu kia nhưng không nghĩ tới cô không chấp nhận, còn nói muốn thắng bằng thực lực nhận mới có ý nghĩa.

“Không muốn nữa!” Đỗ Ánh Nguyệt kiên quyết từ chối, quay đầu vỗ vỗ người bên cạnh.

“Đệ tử Thiếu Lâm, anh thử đi!”

“Em muốn con thú bông kia?” Mặc Khuê cười hỏi, cảm thấy cô đúng là một cô bé con.

“Đúng vậy a! Nhưng vẫn không thắng được, tức chết đi được!” Giọng điệu có chút oán hận.

“Hiện tại phải dựa vào anh rồi!”

“Tôi không chắc...” Mặc Khuê hơi do dự, sợ cô hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều.

“Ôi dào! Chơi vui thôi mà nghĩ nhiều làm gì chứ? Dù sao tôi cũng không hy vọng gì nhiều nữa rồi!”

Trước đây có một cự chiến binh – người được xưng là ‘Thần thương thủ’ (tay súng thần) nói phải giúp cô thắng được con đại long miêu kia, kết quả thì sao? Nó vẫn hoàn toàn nằm ngay ngắn ở trên quầy hàng của ông chủ đó thôi! Hay...Không phải là cô muốn nói chứ hiện tại tổ chức quân đội của quốc gia thật là....Đỗ Ánh Nguyệt không nhịn được lắc đầu thở dài.

* Đại long miêu - là phát âm tiếng trung của Totoro một con mèo hoạt hình trong phim hoạt hình /Tonari no totoro (tạm dịch Hàng xóm của tôi là Totoro) do hãng Ghibli sản xuất năm 1988 rất được yêu thích.

Rất muốn giúp cô giành được phần thưởng yêu thích càng hy vọng thấy được nụ cười vui vẻ trên gương mặt của cô, Mặc Khuê cho dù không nắm chắc cũng vẫn muốn cố gắng hết sức. Sau đó chỉ thấy anh văng vẳng cầm súng, nhắm trúng bóng bay—

“Bụp!” Quả bóng thứ nhất bị nổ!

“Bụp!” Quả bóng thứ hai cũng bị nổ!

“Bụp!” Quả thứ ba.

“Bụp, bụp, bụp...”

Càng về sau, anh gần như ngay cả ngắm cũng không cần, di động tay, bóp cò, từng quả bóng liên nổ vang, tốc độ nhanh như cảnh sát cần quét kẻ cướp, cho đến cuối cùng, anh hoàn toàn không có bất kỳ một sơ suất gì khiến cho Đỗ Ánh Nguyệt cùng ông chủ sững sờ tại chỗ.

Chậm rãi đặt súng xuống, Mặc Khuê dường như cũng bị biểu hiện của chính mình làm cho sợ hãi.

“Oa—Thần tượng! Thiên thần!” Đỗ Ánh Nguyệt chợt hồi thần, thét chói tai nhào vào trong ngực anh.

“Đệ tử Thiếu Lâm, anh quá đẹp trai! Thần thượng thủ Olympic cũng không thần bằng anh...” Vui sướng cực độ đến hồ ngôn loạn ngữ (nói lung tung).

Nhanh chóng ổn định thân thể nhỏ xinh của cô, Mặc Khuê rất vui sướng vì cô vui vẻ nhưng....Sao anh lại thiện xạ như vậy?

“Ông chủ, mang đại long miêu tới đây!” Rời khỏi lồng ngực dày rộng, cô đắc ý vươn tay về phía ông chủ, vội vàng đòi phần thưởng.

“Ách! Bách phát bách trúng, có thể nhận giải nhất—một chai Johnnie Walker nha! Cái này tương đối đáng giá đó!” Ông chủ khâm phục gơ ngón tay cái, rất có đạo đức buôn bán muốn đem giải nhất ra đưa.

“Không muốn, không muốn! Tôi chỉ muốn đại long miêu!” Đỗ Ánh Nguyệt rất kiên trì, không phải đại long miêu thì không nhận.

“Ách! Lần đầu tiên thấy có người muốn lấy phần thưởng thấp a....” Ông chủ lắc đầu chịu thua, vẫn lấy đại long miêu đưa cô.

Trên đường về, chỉ thấy một cô gái nhỏ nhắn, mảnh mai ôm một con thú bông khổng lồ bước đi trên phố, khuôn mặt vui sướng đến ửng hồng, đôi mắt cười cong lên thành hình trăng khuyết, cực kỳ đáng yêu.

“Đệ tử Thiếu Lâm, tôi sẽ rất trân trọng con đại long miêu anh giúp tôi thắng được này.” Bước, bước, cô đột nhiên nghiêng đầu trộm dò xét người đàn ông đi bên cạnh, đôi mắt híp lại một độ cong xinh đẹp.

Bất chợt bắt gặp nụ cười dịu dàng đáng yêu, trong lòng Mặc Khuê nổi lên một cơn sóng triều cuộn cuộn, ngơ ngẩn, không có cách nào dời mắt khỏi cô....

Ông trời! Anh động tâm đối với đôi mắt cười như vầng trăng khuyết của con gái.

Buổi đầu chiều, ánh nắng dịu dịu xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong gian phòng ấm áp. Trên giường lớn, cô gái vẫn say sưa ngủ, bên trong phòng một bầu tĩnh lặng, yên bình...

Bỗng nhiên, hai tiếng gõ cửa ‘cốc, cốc’ khê vang lên nhưng vẫn không quấy nhiễu được giấc ngủ của người trên giường, người ngoài cửa đợi một lúc lâu không thấy động tĩnh bèn lặng lẽ mở cửa tiến vào.

Vừa vào phòng, ánh mắt Mặc Khuê vô tình bị pho tượng đại long miêu bằng bông đặt ở bên giường đang nở một nụ cười thật to thu hút, khóe miệng không nhịn được khê nhếch lên, sau đó ánh mắt liền rơi xuống trên người đang ngủ say kia.

Khê bước đến gần, anh từ từ ngồi xuống mép giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say ngủ, trong mắt liền tràn đầy dịu dàng.

“Ánh Nguyệt...Ánh Nguyệt...Đừng ngủ nữa...Dậy ăn một chút gì đi...” Khẽ gọi, hiện tại Mặc Khuê không có biện pháp quản cô.

Mấy ngày nay, cô gái này liên tục thức đêm xem một đồng phim bố đại hí khiến cho bản thân mỗi ngày đều không dậy nổi, mỗi lần đều phải ngủ đến quá trưa. Anh không muốn thấy cô ngược đãi thân thể của mình nên tự động đảm nhận công việc đánh thức sâu lười dậy ăn cơm.

Nghĩ đến cũng thật buồn cười! Ông chủ hiệu sách thật sự thì lười biếng, ý lại còn anh ngược lại là ‘tiểu bạch kiểm’ được bao dưỡng thì hằng ngày lại phải đúng giờ mở cửa buôn bán. Ai....Xem ra là nghĩ anh sống nhờ cô cho nên mới có thể yên tâm đem tất cả mọi việc trong tiệm giao hết cho anh thì phải?

Dở khóc dở cười nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn thà chết cũng không tỉnh dậy, khóe môi cương nghị không nhin được mỉm cười...

Trời biết, những ngày qua cũng không tính là không có thu hoạch! Ít nhất mấy ngày qua cùng cô liên tục xem bố đại hí, anh cuối cùng đã hiểu rõ ‘Tổ hoàn chân, loạn thế cuồng đao’ trong miệng cô là thứ gì rồi!

Bật cười, lắc đầu thấy cô vẫn liêu chết ôm lấy gối đầu say sưa ngủ, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, đáng yêu đến nỗi khiến người ta không nhin được muốn ‘nhúng chìm’.

Mặc Khuê gian xảo thuận theo ‘tà niệm’ trong lòng, đem ngón tay thon dài đầy vết chai nhẹ vuốt qua gò má non mịn, thân thể trắng kiện từ từ nghiêng xuống, hết sức nhẹ nhàng mà hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn...

“Ừm...Đệ tử Thiếu Lâm, anh đừng phá rối nữa....” Bỗng nhiên, trên cánh môi lại cảm thấy như có chiếc lông vũ nhẹ lướt qua giống mấy ngày trước, có chút tê ngứa, Đỗ Ánh Nguyệt mí mắt chưa mở, giọng nói oán trách nhưng lại mang theo ý cười.

Mấy ngày qua Đệ tử Thiếu Lâm thật đáng ghét, mỗi lần đều nhân lúc cô ngủ cầm lông vũ đến đánh thức cô nhưng đáng giận nhất chính là cho dù có nhanh chóng mở mắt thế nào thì vẫn không thấy anh cầm bất cứ thứ gì trong tay cả. Chết vẫn anh, anh lại không nói gì cứ nhìn chăm chăm cô, còn cười đến rất vui vẻ, thật không biết rốt cuộc là đang cười cái gì?

Hừ, thần bí như thế, ai thèm chứ!

“Mau dậy đi, đừng nằm nữa!” Một khi cô đã gần tỉnh, Mặc Khuê liền rất thông minh không tiếp tục ăn vụng đậu hũ nữa, cánh tay rắn chắc kéo thân thể uể oải của cô dậy.

“Nhanh đi đánh răng, rửa mặt, tôi còn phải đi xuống trông tiệm nữa!” Hiện tại, cửa tiệm dưới tầng đang không ai trông đó!

“Được rồi!” Khẽ lẩm bẩm, cô tâm không cam lòng không nguyện đi vào phòng tắm.

Xác nhận cô đã thực sự tỉnh táo, sẽ không quay lại giường ngủ tiếp, Mặc Khuê liền nhanh chóng xuống tầng trông coi tiệm sách. Thế nhưng mới chưa tới hai phút liền thấy đám côn đồ mà mấy hôm trước còn mạnh miệng đòi thu phí bảo kê nhưng bị anh đánh cho tơi tả giờ lại đến nữa!

“Có chuyện gì?” Đi xuống tiệm, thân hình cao lớn bước đến trước mặt bọn côn đồ, anh trầm giọng quát hỏi, dáng vẻ lạnh lẽo dọa người.

“Tao, chúng tao....Chúng tao....” Một tên trong số đó có lẽ vẫn còn khắc sâu ký ức dạy dỗ thâm lần trước, trong lòng lập tức nổi lên sợ hãi, lắp bắp không nói nên lời.

“Mẹ, mẹ kiếp, chúng ta sợ hấn cái gì? Hôm nay chúng ta còn có cái này!” Một tên côn đồ to con khác quát lên, tay vội vàng thò vào trong áo khoác tìm kiếm, một khẩu súng lục màu bạc đã nhắm ngay ngực anh đe dọa.

“Biết điều thì ngoan ngoãn nộp tiền, súng đạn không có mất đâu!”

Chẳng biết tại sao, khi thấy đối phương rút súng ra Mặc Khuê không những không thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

“Mày đã quên kéo búa cò vào vị trí kia!” Thản nhiên liếc mắt một cái, anh có lòng tốt nhắc nhở. Không kéo búa cò xuống, coi như có bóp cò thì đạn cũng không ra!

“Không, không cần mày nói, tao cũng biết!” Thẹn quá hóa giận, vội vàng kéo búa cò xuống, nòng súng ép sát ngực anh.

“Mau, mau nộp tiền, nếu không đừng trách tao không khách khí!” Khẩu súng này chính là bọn chúng vất vả mượn được từ mấy anh em, chỉ vì muốn trả mối thù mấy ngày trước!

“A? Mày thử xem!” Mày rậm nhếch lên, Mặc Khuê một chút cũng không lo lắng nòng súng ép sát lồng ngực, bọn côn đồ còn chưa kịp phản ứng liền nhanh chóng xuất thủ vững vàng nắm đầu súng đồng thời còn kẹp giữa cò súng cùng búa cò.

“Mày, mày không muốn sống nữa sao?” Tên côn đồ cầm súng kinh sợ, khẩn trương đến không thể suy nghĩ, trong lúc hốt hoảng thật sự đã bóp cò....

Hả? Sao không có tiếng động? Tên đó trợn mắt kinh sợ, theo phản xạ không ngừng bóp cò thế nhưng tiếng súng mãi vẫn không vang lên.

“Khốn! Khẩu súng này là giả!” Trong đám côn đồ, có tên kinh hãi kêu lên, liên tục mắng cái tên khốn cho bọn chúng mượn súng còn đặc ý vỗ ngực đảm bảo nữa.

Không thềm để ý đến bọn chúng đang tức giận mắng người, Mặc Khuê tay xoay một cái, chân đạp một phát đem đám côn đồ đá bay ra ngoài, dễ dàng đoạt lấy vũ khí.

Chỉ thấy anh chậm rãi gỡ búa súng, hủy bỏ trạng thái chờ bắn sau đó liền linh hoạt tháo băng đạn ra khỏi súng.

“Nói cho bọn mày biết, súng này là thật!” Lạnh lẽo trừng mắt nhìn đám côn đồ bị động tác gọn gàng của anh hù dọa, anh trầm giọng tiếp tục khóa học bồi dưỡng cho chúng.

“Ngoài ra, nhắc nhở bọn mày một chút, tốc độ không nhanh bằng người ta thì đừng có mà nhắm sát vào kẻ địch nếu không sẽ bị người ta bắt được búa cò, không có cách nào phóng lửa để nổ đạn đầu, cho dù mày có bóp cò súng hơn trăm lần thì cũng vẫn vô dụng thôi!”

Một đám côn đồ nghe xong mặt liền biến sắc, hai chân run rẩy. Mẹ ơi! Tên này rốt cuộc là làm nghề gì vậy? Công phu lợi hại như cao thủ võ lâm, ngay cả kiến thức về súng cũng hoàn toàn hiểu rõ như chuyên gia về vũ khí vậy! Không phải bọn họ đã dụng tới một nhân vật khủng bố không đơn giản đó chứ?

“Đừng để tao nhìn thấy bọn mày lại đến hiệu sách này lần nữa, cút!” Trầm giọng quát, uy thế mười phần.

Bọn côn đồ bị dọa đến suýt tè ra quần, chỉ sợ không thoát ra được. Nếu hôm nay anh đã buông tay đuổi người thì đương nhiên chúng sẽ cuống cuống chạy như bay ra khỏi cửa hàng, nháy mắt một cái đã không thấy bóng dáng, xem ra sau này cũng sẽ không còn can đảm đến thu phí nữa.

“Một đám nhóc nghiệp dư...” Mặc Khuê lăm bắm, lắc đầu. Đột nhiên, như nhớ ra điều gì, vẻ mặt liền cứng nhắc nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay....

Ông trời! Vì sao anh có thể không cần suy nghĩ mà nói ra những điều đó, thậm chí lúc tháo băng đạn cũng gọn gàng, quen thuộc giống như đã làm vô số lần rồi. Mà mấy thứ này đối với anh mà nói đều tự nhiên như ăn cơm, hít thở vậy?

Chết tiệt! Rốt cuộc trước khi mất trí anh đã từng làm gì? Mà đáng ghét nhất là—anh nên đem khẩu súng này ‘hủy thi diệt tích’ thế nào đây? Đài Loan cũng chưa có thông qua luật cho phép người dân được tự do cất giữ súng ống đạn dược nha!

Đáng giận! Xem ra phải tìm một ngày nào đó đi ra ven sông mới được!

Kể từ hôm đó, bọn côn đồ không còn quay lại làm phiền, vết thương trên người cũng dần khép miệng, trừ bỏ thỉnh thoảng có chút đau đầu kịch liệt, chưa khôi phục trí nhớ thì ngày lại ngày trôi qua cực nhanh, rất nhanh đã qua một tháng.

“Tại sao lại muốn ra ngoài tìm việc?”

Bên trong hiệu sách, Đỗ Ánh Nguyệt vẽ mặt kinh ngạc, không hiểu vì lý do gì mà người đàn ông trước mặt này đột nhiên nghĩ đi làm.

“Tôi cũng không thể cứ làm ‘tiểu bạch kiểm’ để em nuôi mãi được.” Mặc Khuê mỉm cười, trong lòng đã có tính toán.

Thích cô, muốn cùng cô lập một gia đình, một ngày so với một ngày càng mãnh liệt hơn nhưng hiện tại thân phận của anh vẫn chưa rõ ràng, không có bất kỳ nguồn kinh tế nào, thậm chí còn phải dựa vào sự ‘nuôi dưỡng’ của cô mới có thể vượt qua một tháng này.

Anh hiện tại, vốn không có cách nào bảo đảm một tương lai vững chắc cho cô thì sao có tư cách để theo đuổi cô?

Hơn nữa, anh cũng có tự trọng của một người đàn ông, không thể cứ mãi để phụ nữ ‘nuôi dưỡng’ mà không làm gì. Trong khoảng thời gian dưỡng thương, anh đã suy nghĩ rất nhiều cũng lập ra rất nhiều mục tiêu: mà bây giờ điều đầu tiên phải làm chính là tìm một công việc để hỗ trợ nuôi sống gia đình, dù sao khi có nguồn kinh tế thì anh mới có can đảm để theo đuổi cô!

“Nhưng, nhưng mà anh không có bất cứ giấy tờ gì để chứng minh nha! Sẽ có công ty nhận người không rõ lai lịch sao?” Đỗ Ánh Nguyệt có chút lo lắng nhìn anh.

“Không, nếu không tôi nhận anh làm nhân viên trông tiệm là được, chỉ có điều tiền lương có thể sẽ không cao...”

Cửa hàng sách nhỏ thu nhập không nhiều lắm, thế này đã rất miễn cưỡng lắm rồi.

“Cái này với để cho em nuôi có gì khác nhau sao?” Mặc Khuê khẽ cười.

“Em không cần lo nhiều như thế, nếu không có công ty nào nhận người không rõ lai lịch thì tôi có thể tới công trường làm tạm, nghe nói có vài công việc nặng tiền lương cũng không tệ.” Những bản khoản này, anh sớm đã nghĩ đến.

“Ừm...Sức khỏe của anh cũng gần như hồi phục rồi, nhưng....Anh chắc chắn chứ? Làm việc nặng rất cực khổ!”

“Tôi chịu được, không sao!” Mặc Khuê rất tin tưởng nghị lực của mình.

“Vậy, vậy anh định lúc nào thì bắt đầu tìm việc? Có cần tôi giúp gì không?” Suy nghĩ một chút, cảm thấy anh đúng là nên tính toán cho tương lai, Đỗ Ánh Nguyệt gật đầu đồng ý, thậm chí còn hăng hái bừng bừng muốn giúp anh một tay.

“Hôm nay! Em không cần lo cho tôi.” Mỉm cười, chợt giở tờ báo ra, chỉ thấy mấy mục thông báo tuyển dụng đã bị anh khoanh bút đỏ chi chít.

“Thì ra đã sớm có âm mưu!” Khẽ nhếch môi cười, nhìn anh đang chuẩn bị ra ngoài, thật vui vẻ tặng anh một nụ hôn gió.

“Chúc anh may mắn!”

Thấy thế, trong lòng Mặc Khuê khẽ động, giả vờ đưa tay bắt lấy chiếc hôn gió vô hình, đưa tới bên môi nhẹ hôn xuống, đôi con ngươi trầm tĩnh nóng rực nhìn cô chăm chú sau đó mới khẽ cười rồi rời đi.

Ồ...Đây, đây giống như là hôn gián tiếp vậy!

Không ngờ anh lại hành động như thế, đôi mắt nhìn theo thân hình trắng kiện vừa rời đi, Đỗ Ánh Nguyệt hai má ửng hồng. Thế nhưng chưa quá hai phút, tiếng phanh xe chói tai từ ngoài phố chợt vang lên, cô khó hiểu chạy ra khỏi tiệm hướng tới chỗ phát ra âm thanh nhìn qua, sắc mặt lập tức tái mét, hoảng sợ thét chói tai—

“Đệ tử Thiệu Lâm—”

Chiếc hôn gió của cô khiến tinh thần anh quá phấn chấn! Chỉ có điều nếu là hôn trực tiếp thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Thong thả đi trên đường, Mặc Khuê nhàn nhật cười, trong lòng thầm nghĩ xem nên đi công ty nào báo danh trước, đuôi mắt chợt liếc thấy một bé trai ba tuổi đang chơi bóng ở phía trước.

Tại sao lại chơi đùa bên vệ đường chứ? Người thân của đứa bé này đi đâu rồi, tại sao lại không ngăn cấm?

Nhiều mây, anh vẫn còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên, quả bóng da nhỏ chợt rơi xuống, ‘bịch bịch bịch’ lăn xuống lối đi bộ, bé trai vội vàng đuổi theo, hoàn toàn không chú ý đến những chiếc xe tải to đang lao vun vút. Cho đến khi một tài xế xe tải phát hiện có một đứa bé giữa đường, sau đó tiếng còi cùng tiếng phanh gấp đồng thời vang lên...

“Chạy mau!” Mặc Khuê thấy thế liền kinh hãi, không kịp suy nghĩ vội lao đến chỗ bé trai đang bị dọa sợ đến không nhúc nhích kia.

Những tiếng phanh xe liên tiếp chui vào tai, anh gắt gao ôm lấy đứa bé không ngừng lăn lộn, cố gắng tránh ra khỏi phạm vi va chạm của xe tải, lập tức ‘cốp’ một tiếng vang lên, anh cảm thấy đầu mình đã đụng phải vỉa hè cứng rắn, gây một hồi đau nhức, ngay sau đó trước mắt tối sầm, mất đi ý thức....

Không biết qua bao lâu, khi anh khôi phục lại ý thức, chỉ cảm thấy bên tai có người không ngừng kêu lên—

“Đệ tử Thiếu Lâm...Đệ tử Thiếu Lâm....Anh tỉnh, tỉnh a....” Đỗ Ánh Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong mắt tràn đầy sợ hãi, gọi người đàn ông đang bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Làm sao bây giờ? Anh đã bất tỉnh năm phút rồi, có nên gọi xe cấp cứu hay không?

Nhưng mà ngoại trừ cục u trên đầu do đụng phải vỉa hè thì hoàn toàn không có ngoại thương, hơn nữa tài xế xe tải cứ khẳng định là không có đụng trúng anh!

Rốt cuộc cô gái kia đang gọi người nào vậy? Vì sao cứ không ngừng ầm ỹ bên tai anh thế?

Khẽ nhíu mày, Mặc Khuê từ từ mở mắt ra, chỉ thấy bầu trời trong xanh cùng vài khuôn mặt nam nữ đập vào mắt.

“Tốt quá rồi! Đệ tử Thiếu Lâm, cuối cùng anh cũng tỉnh lại!” Vừa thấy anh tỉnh lại, Đỗ Ánh Nguyệt liền thở phào nhẹ nhõm, tâm cuối cùng cũng buông xuống.

“Cô...Là ai?” Từ trên đất chậm rãi đứng lên, trong mắt Mặc Khuê thoáng qua một tia mê man. Cô gái này là ai? Vì sao mặt lại tái nhợt, lo lắng nhìn anh chứ? Bọn họ quen biết sao?

Nghe vậy, Đỗ Ánh Nguyệt kinh ngạc đến sững sờ .

“Kia...Anh không biết tôi?”

Không thể nào! Chẳng lẽ đệ tử Thiếu Lâm trải qua va chạm lần này đã quên hết ký ức trong một tháng qua sao? Chẳng lẽ toàn bộ trí nhớ trước kia của anh đã trở lại?

“Chúng ta...Nên biết nhau sao?” Do dự nhìn cô, trong lòng thoáng qua một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

“Vậy...Anh biết mình là ai không?” Cô dè dặt hỏi.

“Dĩ nhiên!” Kỳ quái liếc cô một cái, không hiểu cô vì sao lại hỏi như thế. Tôi hôm qua anh bị người dùng trường côn đánh trúng đầu, nhưng thế không có nghĩa là anh bị mất trí nhớ. Trí nhớ dừng lại ở một tháng trước, Mặc Khuê theo bản năng đưa tay sờ sau gáy, quả nhiên sờ đúng vào chỗ sưng lên.

Đáng chết! Không ngờ anh lại bị thua trong tay một đám thiếu niên hư hỏng, nếu để cho Alex biết, không cười rụng răng mới là lạ! Nhưng...Trí nhớ cuối cùng là tối hôm qua còn ở trong ngõ nhỏ, sao hiện tại mở mắt ra lại là bên vệ đường chứ? Chẳng lẽ là trong lúc mơ hồ anh chạy trốn đến đây mới hôn mê, tối tận ban ngày đám người này mới phát hiện nên tò mò vây quanh đây?

Quả nhiên anh đã khôi phục trí nhớ! Nghi ngờ trong lòng đã được chứng thực, Đỗ Ánh Nguyệt chợt dạ, cười gượng.

“Ách...Tôi nhận nhầm người, thật ra, chúng ta vốn không quen biết! Tạm biệt!” Tiếng còn chưa dứt, người đã nhanh chóng trốn thoát.

Má ơi! Chạy mau, chạy mau! Nếu để anh nhớ ra cô đã từng làm anh bị thương, giận dữ báo cảnh sát thì cô đi tong luôn!

“Cô...” Mắt thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy trốn giống như có người ở phía sau đuổi giết, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng, Mặc Khuê chợt cảm thấy một tia mất mát....

Kỳ quái! Vì sao anh lại có cảm giác mất mát chứ?

“Vị tiên sinh này, anh thật sự không có việc gì chứ?” Tài xế xe tải rất có lương tâm mà xác định lại một chút tình trạng của anh. Đó! Đừng nói bọn họ lái xe tải lớn khi đụng người thì đều không có trách nhiệm nữa nha! Người ta cũng không phải kẻ táng tận lương tâm a!

“Tiên sinh, anh có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không...” Một người phụ nữ ôm đứa bé trai ‘gây họa’, mặt tràn đầy lo lắng đề nghị.

“Không cần! Tôi không sao.” Lắc đầu một cái, dè xuống tâm tư khác lạ, từ chối sự quan tâm của người lạ, anh xoay người đi về hướng khách sạn, trong lòng lại không nhịn được âm thầm cười khổ—

Thật là gay to rồi! Anh đặt vé máy bay sáng sớm, chuẩn bị hôm nay bay khỏi Đài Loan, xem ra đã lỡ mất rồi!

Một hướng khác, Đỗ Ánh Nguyệt chạy trốn đến bên trong một ngõ nhỏ, lén lút thò đầu ra nhìn bóng lưng cao lớn của anh dần khuất xa, tận sâu trong lòng dâng lên một cảm giác đau khổ, nỗi buồn ngập đầy trong mắt, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm—

“Đệ tử Thiếu Lâm, lần sau gặp lại...Anh mãi mãi sẽ không nhận ra tôi...” Ô...Làm sao bây giờ? Thật là khổ sở, thật sự muốn khóc quá...

Trước quầy tiếp tân.

“Tôi mất tích một tháng?”

Nhìn chằm chằm nhân viên tiếp tân, Mặc Khuê vô cùng khiếp sợ. Làm sao có thể chứ? Anh rõ ràng nhớ là bị đánh bất tỉnh, tại sao mới tỉnh lại mà đã qua một tháng rồi?

“Đúng vậy! Có vị phu nhân tự xưng là mẹ của ngài, trong khoảng thời gian này không ngừng gọi đến hỏi thăm tin tức của ngài, giọng điệu dường như rất lo lắng. Bà ấy còn chuyển tiền đến muốn chúng tôi giữ phòng cho ngài, cho nên tiên sinh, hành lý của ngài vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu ở trên phòng.” Nhân viên tiếp tân duy trì mỉm cười giải thích, vậy mà trong mắt lại đầy vẻ tò mò.

Vị Mặc tiên sinh này thật quá kỳ lạ, sau khi tự xưng biến mất lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa biểu hiện còn giống như không biết bản thân đã rời khỏi một tháng. Ai...Khách trọ bây giờ thật sự là đa dạng, một đám kỳ quái, thật sự là khó phục vụ nha!

Tại sao lại có thể như vậy?

Trí nhớ của anh vậy mà chỉ dừng lại ở một tháng trước! Như vậy, mấy ngày qua, anh rốt cuộc là đã đi đâu, làm gì? Vì sao hoàn toàn không có ký ức!

Cổ họng một trận khô khốc, Mặc Khuê theo bản năng cúi đầu nhìn mình, lại kinh ngạc phát hiện—

Chết tiệt! Quần áo của anh cùng với trước khi bị đánh bất tỉnh đúng là không giống nhau!

6. Chương 6

Chương 6.1

“Híc...Đệ tử Thiếu Lâm, tôi không phải cố ý...Anh mau tỉnh lại đi...”

Từng hồi kêu khóc mơ hồ không ngừng truyền đến, từ từ đánh thức thần chí Mặc Khuê đang lâm vào bóng tối. Anh chậm chậm chớp mắt, ánh mắt dần có tiêu cự...

“Ồ...Đệ tử Thiếu Lâm, cuối cùng anh cũng tỉnh...” Trong bóng đêm, Đỗ Ánh Nguyệt mắt nhòa lệ gắt gao nhìn vào đôi mắt đã mở ra của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy lo lắng.

Năm phút trước, cô bởi vì nhất thời tức giận, không kịp suy nghĩ liền tiện tay cầm cái đĩa cứng hung hăng đập xuống gáy anh, không nghĩ đến lại lỡ tay đánh người ta bất tỉnh dọa cô sợ đến lục thần vô chủ (mất bình tĩnh), không dám đi tìm em gái cùng Y Phàm. Nghĩ rằng mình có thể đã phạm trọng tội giết người nên chỉ có thể ngồi bên cạnh anh mãi liệt phun lệ.

Ồ...Ba năm trước không cẩn thận làm anh mất trí nhớ, ba năm sau lại đánh anh hôn mê, nghiêm túc kiểm điểm, cô thật sự rất rất xin lỗi đệ tử Thiếu Lâm mà! Ô...Hy vọng anh đừng có ghi hận nha!

Chợt hồi thần, hồi hộp nhìn chăm chú gương mặt trang nhã đầm lệ, hình ảnh trong một thoáng mất trí nhớ kia liền hiện lên rõ mồn một trong đầu, Mặc Khuê vừa muốn cười to lại vừa muốn hung hăng ôm chặt lấy cô...

Ông trời! Tất cả, anh đã nhớ lại tất cả rồi! Cảm ơn thượng đế đã để anh nhớ lại toàn bộ ký ức của một tháng sống cùng với cô....Song thượng đế cũng thật thích trêu chọc người, đầu tiên là cho anh quên cô khi anh mất trí nhớ rồi lại để anh khôi phục trí nhớ liền quên cô, đúng là trêu người mà! Thật may là có cú đập hung ác đó, anh mới không giải thích được mà nhớ lại tất cả!

Nhưng là....Cô gái này thật sự rất đáng đánh! Sau khi anh khôi phục trí nhớ, ba năm trước đã không chịu thừa nhận anh, ba năm sau vẫn như cũ không muốn thừa nhận anh là vì sao chứ? Cố tình muốn hành hạ người sao?

Thật đáng giận! Cô hại anh mất đi cô ba năm, tim cũng trống rỗng ba năm, món nợ này nên tính thế nào đây?

“Anh...Anh không sao chứ?” Phát hiện ánh mắt âm trầm của anh cứ mãi nhìn mình, Đỗ Ánh Nguyệt chợt chột dạ, gò má phẫn đầy lệ hỏi.

“Đầu có đau không? Tôi không cố ý....Anh đừng kiện tôi nha....Là anh làm loạn, tôi mới đánh anh...”

Ồ...Cô như thế xem như là tự vệ đi? Hình phạt có thể tương đối nhẹ hay không?

Kiện cô? Cô đang nói linh tinh gì vậy? Mặc Khuê phát hiện cô nói chuyện vẫn không đầu không đuôi giống như ba năm trước đây, không nhận được khe bật cười.

“Em khóc gì vậy? Tôi không sao!” Từ từ ngồi dậy, vươn tay lau đi những giọt lệ trên má phẫn.

Ngơ ngác nhìn anh, Đỗ Ánh Nguyệt lắp bắp hỏi dò: “Anh...Anh còn nhớ rõ tên mình...Tên là gì sao?”

Thật sự sợ người đàn ông này lại bị cô đập át trí nhớ quá!

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Mặc Khuê nhếch môi cười nghiền ngẫm.

“Tôi rất rõ ràng mình tên Mặc Khuê.”

Phù—Hoàn hảo! Không tự chủ vỗ vỗ ngực, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...”

“Hả?”

“Tôi thích người ta gọi tôi là đệ tử Thiếu Lâm hơn!” Không nhanh không chậm mà ném bom, anh cười đến ý vị sâu sa.

Gì? Anh, anh, anh đang nói cái gì? Hoảng hốt nhảy dựng lên, Đỗ Ánh Nguyệt ghen hòng, nhìn chăm chăm người đàn ông đang cười kỳ quái trên giường.

Ồ...Đêm qua anh nói câu kia là có ý gì a? Chẳng lẽ đã khôi phục trí nhớ? Thế nhưng sau đó anh cũng không nói gì liền rời đi mà! Hay là thật ra anh vốn chưa nói câu nói kia, là do cô có tật giật mình nên nghe nhầm? Ô...Ai tới nói cho cô biết đáp án đi? Cứ nơm nớp lo sợ như thế, thật khó chịu mà!

Cẩn thận trộm liếc sắc mặt người đàn ông đang ngồi phía bàn ăn đối diện, Đỗ Ánh Nguyệt trong lòng bất an, khẩn trương hề hề, hoàn toàn mất hết hứng thưởng thức đồ ăn sáng.

“Tiểu Nguyệt, em không thoải mái sao?” Nhìn trước mặt cô một mâm đầy đồ ăn vẫn chưa hao bớt, Y Phàm quan tâm hỏi.

“Không có, không có mà!”

“Vậy sao em không ăn? Muốn giảm cân à?” Khó hiểu nhìn cô, Y Phàm cười chế nhạo.

“Đâu, đâu có!” Đỏ mặt kháng nghị, cô giận quá mắng người.

“Em cần giảm cân sao? Em béo chỗ nào? Anh nói đi!”

Đáng ghét! Cái tên đại ngôi sao này không có mắt nhìn à? Vóc người của cô rõ ràng là nhỏ nhắn, xinh xắn người người hâm mộ nha....Ách...Có lẽ ngực không thể nào khiến người ta hâm mộ được!

“Cô ấy không béo! Vừa vặn như thế, tôi thích.” Không đợi Y Phàm đáp lại, Mặc Khuê vẫn yên lặng dùng cơm bỗng dưng mỉm cười lên tiếng.

Ai...Anh biết cô vẫn luôn trộm dò xét anh, cũng biết cô bị câu nói tối hôm qua quấy nhiễu...Nhưng là, hà hà, hiện tại anh còn chưa muốn cởi bỏ nghi ngờ trong lòng cô, cứ để cô tiếp tục hiểu lầm đi!

Dưới tình huống một cô gái đáng giận có đánh chết cũng không thừa nhận người ta, cố ý trêu chọc khiến cô lo sợ liền có thể tiêu tan chút oán khí nha!

“Tôi, tôi mới không cần anh thích!” Nghe anh nói thích, tim Đỗ Ánh Nguyệt không khỏi đập nhanh hơn, đỏ mặt phản bác lại.

Đáng ghét! Đệ tử Thiếu Lâm im lặng mà ăn bữa sáng của anh là được rồi, xen vào làm gì chứ? Ghét!

Sau này nhất định bảo Tiểu Tinh thêm một khoản nữa vào hợp đồng—vệ sĩ ở trên bàn ăn không được phép lăm mồm mới được!

Nghe vậy, Mặc Khuê khẽ nhếch môi cười, không nói thêm gì nữa, nhưng ngược lại Đỗ Ánh Tinh hơi nhúu mày nhìn thái độ khác thường của chị gái.

Ừm...Tuy Tiểu Nguyệt từ trước đến giờ vẫn cầu thả nhưng bất kể ở chung với ai cũng cực kỳ thân thiện, rất ít khi thấy cô nói chuyện với người khác lại hung dữ như thế! Nói hai người không có bất kỳ quan hệ gì thì đúng là đang gạt đứa trẻ ba tuổi mà.

“Vị tiên sinh này, anh bị ghét bỏ rồi!” Y Phàm ánh mắt đầy thông cảm nhưng trên mặt lại cười đến như kẻ trộm. Vệ sĩ đại nhân, muốn ôm Tiểu Nguyệt về thì phải thêm sức lực đi! Người ta không cần anh thích đấy!

Sau khi Mặc Khuê nghe xong liền cười nhạt không nói, biết anh ta đang cố ý gây sóng gió.

“Em, em nào có ghét bỏ anh ấy, anh đừng nói linh tinh nữa!” Đỏ mặt không chịu bị vu oan, cô chỉ nói là không cần đệ tử Thiếu Lâm thích cũng không có nói ghét bỏ anh, hai cái này có sự khác biệt rất lớn đó.

“Không có ghét bỏ? Thì là thích sao?” Nhướn mày cười tà, cố ý trêu chọc cô.

“Mới, mới không phải!” Vừa xấu hổ vừa giận dữ, mạnh lắc đầu phủ nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn thở hổn hển, thật sự là hài hước.

“Anh đừng cố tình trêu chọc Tiểu Nguyệt nữa, cẩn thận em báo thù thay chị ấy đó!”

Trùng mắt liếc người bên gối một cái, Đỗ Ánh Tinh không nhịn được nhảy ra chủ trì chính nghĩa. Hừ! Đại ngôi sao nếu như dám bắt nạt Tiểu Nguyệt thêm nữa, cô em gái này rất sẵn lòng ‘tiêu diệt’ ông xã.

Ồ...Vẫn là Tiểu Tinh đối tốt với cô nhất, không hổ là chị em mà! Đỗ Ánh Nguyệt cảm động nhìn em gái, vành mắt thoáng quang lệ quang lấp lánh.

“Tiểu Tinh, đừng vậy mà—” khoa trương bị ai gọi, Y Phàm không dám trợn trắng mắt, đành phải đáng thương mà đối với Mặc Khuê đang yên lặng xem trò vui nói: “Người anh em, tôi không giúp được anh, tất cả nhờ vào vận may của anh thôi!”

“Đa tạ tương trợ, cảm kích khôn cùng.” Mặc Khuê nhếch môi cười, nhàn nhạt hưởng ứng. Ấy....Vị đại ca sĩ này thật đúng là ‘nhiệt tâm tương trợ’ nha!

“Y Phàm!”

Đỗ Ánh Nguyệt buồn bực gọi, không hiểu là anh vô tình hay cố ý mà cứ gán ghép cô cùng đệ tử Thiếu Lâm vậy? Kỳ lạ nhất là đệ tử Thiếu Lâm vẫn thản nhiên đón nhận, dường như thật sự đối với cô...Đối với cô...A—Không nghĩ, không nghĩ nữa! Nghĩ tiếp sẽ rất xấu hổ nha!

“Không nói, không nói nữa!” Lập tức giả bộ sấm hối, Y Phàm cười cười, tự mình pha cà phê, thuận mồm hỏi Mặc Khuê.

“Có muốn uống một tách không?”

“Cà phê anh pha ai dám uống chứ? Cũng đâu phải là không có vị giác chứ.” Bất được cơ hội, Đỗ Ánh Nguyệt lập tức phản công còn buột miệng thay Mặc Khuê từ chối.

“Anh ấy không uống cà phê đâu!”

Nhớ lại trước kia có lần pha cà phê mời anh uống, anh uống một hớp liền chưng ra vẻ mặt chán ghét rồi tuyên bố trước khi mình mất trí nhớ nhất định là không uống cà phê.

“Sao em biết anh ấy không uống.” Liếc mắt một cái, Y Phàm cười đến gian xảo. Hiểu rõ người ta như thế, rốt cuộc là có quan hệ ‘không minh bạch’ gì đây?

“Đúng vậy! Sao chị biết?” Đỗ Ánh Tinh cũng nghi ngờ, chất vấn.

“Chị...Chị...” Phát hiện mình chưa đánh đã khai, để lộ bí mật, lấp bắp hồi lâu, cuối cùng lại lòi ra lý do cũ nát nhất.

“Chị, chị có giác quan thứ sáu!”

“Giác quan thứ sáu?” Nghe vậy, Mặc Khuê hứng thú cười một tiếng, giả vờ lộ ra vẻ mặt kính nể.

“Vậy tôi thật không thể không nói, Đỗ tiểu thư, giác quan thứ sáu của em thật đúng là linh đó!”

A—Đáng ghét! Cho dù lý do của cô cũ rích thì đệ tử Thiếu Lâm có thể dừng ‘đào hố’ cô nữa hay không? Trước kia anh rõ ràng không phải là người không thức thời khiến người ta ghét như vậy nha!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Đỗ Ánh Nguyệt oán giận nhìn chằm chằm anh, đồng thời cũng hiểu ra nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói không sai!

Ô...Vẫn là cổ nhân (người xưa) dạy phải a, im lặng là vàng!

“Hollywood is a place where they’ll pay you a thousand dollars for a kiss and fifty cents for you soul.”

Đang đi trên đại lộ Hollywood đông đúc, Đỗ Ánh Tinh nhìn cảnh tượng phồn vinh trước mắt chợt thốt ra một chuỗi tiếng anh.

“Cái gì?”

Về mặt Đỗ Ánh Nguyệt như vịt nghe sấm—mù mịt. Thật muốn chết mà, Tiểu Nguyệt đâu phải không biết cô dốt tiếng anh, sao vẫn còn tuôn ra một tràng dài, cố ý bắt nạt người ta hả?

“Ở Hollywood, người ta sẵn lòng dùng một ngàn đô đổi lấy nụ hôn của bạn nhưng chỉ bằng lòng chi 50 cent mua linh hồn của bạn.”

Mặc Khuê sau lưng cười nhàn nhạt giải thích, còn chú thích xuất xứ.

“Danh ngôn của Marilyn Monroe.”

“Ách, hiểu rồi!” Gật đầu xem như đã hiểu, bỗng nhiên, Đỗ Ánh Nguyệt như nhớ ra cái gì liền hung dữ liếc một cái.

“Anh làm tốt nhiệm vụ bảo vệ của anh là được rồi, ai nhờ anh làm phiên dịch viên chứ? Gà mẹ!” Hừ! Mỗi thù ‘đào hố’ lúc sáng, cô vẫn còn ghi hận đó!

Nghe vậy, Mặc Khuê không nói gì chỉ khẽ cười. Dọc đường đi, anh giống như đang ung dung nhưng thực ra vẫn rất cẩn thận, không dấu vết quan sát xung quanh, tận lực vì hai giai nhân này chú ý nguy hiểm ngầm.

Ai ngờ dáng vẻ nhàn nhã kia ngược lại khiến cho người ngoài nghề như Đỗ Ánh Nguyệt không dưới một lần dùng ánh mắt nghi ngờ chất vấn, rốt cuộc anh có tận lực bảo vệ không?

“Ai bảo chị kém tiếng anh!” Cố ý trêu chọc chị gái, tầm mắt Đỗ Ánh Tinh rơi lên khuôn mặt cương nghị đang nhàn nhạt cười, vô tình lại hữu ý hờn nhẹ một tiếng, dùng tiếng anh chất vấn.

“Còn anh? Nguyên trả giá bao nhiêu để mua ‘linh hồn’ cô ấy?”

Đây là đang thăm dò sao?

Nghe ra ẩn ý trong lời nói, vẻ mặt Mặc Khuê lướt qua một tia ôn nhu, liếc nhanh qua Đỗ Ánh Nguyệt đang không hiểu gì, giọng nói trầm thấp nhưng đầy tình cảm.

“Cô ấy đối với tôi là vô giá.” Cũng dùng tiếng anh trả lời.

“Vô giá sao?” Đỗ Ánh Tinh gật đầu, xem như là hài lòng với đáp án này.

“Anh cố lên nhé! Có vài người không chỉ chậm chạp mà đôi khi còn tự đắc khiến người khác bực mình đó.”

“Tôi hiểu được rất rõ!” Nghe vậy, bất đắc dĩ gượng cười, thở dài. May mắn chính là, Mặc Khuê biết mình đã thông qua cửa ải đầu tiên.

“Này! Hai người đang nói gì vậy?”

Hai người này thì thăm cái gì thế? Thật sự là đang khinh thường cô dốt tiếng anh à nha! Đỗ Ánh Nguyệt oang oang kháng nghị, kiên quyết từ chối bị ‘chèn ép’.

“Đang vì câu danh ngôn thê lương của Marilyn Monroe mà cảm thán!” Buồn cười nhìn chị gái ngang ngược, Đỗ Ánh Tinh tùy ý tìm một lý do.

“Thật không?” Nghi ngờ nhìn Mặc Khuê, Đỗ Ánh Nguyệt cứ cảm thấy cái nhìn vừa rồi của anh rất....Rất không bình thường!

“Đúng vậy, tôi thật sự rất cảm thán.” Người đàn ông cao lớn lắc đầu thở dài, trong lòng đúng là vạn lần cảm thán — vì một cô gái chậm chạp!

“Khi nào thì hai người lại dễ dãi sâu đa cảm như vậy?” Phủi phủi da gà đầy người, cô gái cầu thả cảm thấy có hơi lạnh lạnh.

“Chị nói nhiều quá!” Trừng mắt khế cười, Đỗ Ánh Tinh nói sang chuyện khác.

“Có muốn đến nhà sách Larry Edmunds không? Bên trong có đủ loại tạp chí điện ảnh, sách kịch, poster. Mặc dù nhìn bên ngoài bình thường nhưng lại là nhà sách có lịch sử lâu đời và nổi tiếng nhất Hollywood!”

“Nhưng mà chị đói bụng rồi...” Chột dạ cười một tiếng, cảm thấy bụng đang ùng ục kêu.

“Đi Roasters đi! Tại giao lộ giữa đại lộ Hollywood với Highland Avenue có một nhà hàng, là một trong những chuỗi nhà hàng do ca sĩ nhạc đồng quê nổi tiếng Kenny Rogers mở, gà nướng rất thơm, thật sự rất ngon!” Vừa nghe cô nói đói bụng, Mặc Khuê lập tức đề nghị.

“Woa! Nghe giống như ăn rất ngon....” Nước bọt trong miệng tràn đầy trong nháy mắt nuốt chút nữa thì rơi xuống.

“Cũng được! Cũng nên cho anh bạn nhỏ này ăn rồi.” Vỗ nhẹ cái bụng như cái trống, Đỗ Ánh Tinh cười đồng ý.

“Vậy còn chờ gì nữa? Mau đi thôi!” Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt tham ăn hô to, cười mồm thúc dục.

“Nhanh, nhanh, nhanh! Mỹ thực đang chờ chúng ta....”

Nhìn cô vội vã lôi kéo Đỗ Ánh Tinh nhanh chóng chạy đi, khóe miệng Mặc Khuê mỉm cười theo sát phía sau, một đôi mắt sắc bén vẫn như cũ quan sát xung quanh đề phòng đột xuất.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh dõi theo một cô gái đang trà trộn trong đám đông liên tục đi đến bên này, về mặt lén lút, không biết là cất giấu cái gì trong ngực...

Có vấn đề!

Kinh nghiệm vệ sĩ nhiều năm, trực giác Mặc Khuê cho biết cô gái kia hành động rất kỳ lạ, lập tức không dấu vết bước tới bên cạnh hai chị em Đỗ gia đang cười nói vui vẻ, lấy thân mình bảo vệ các cô, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô gái kỳ lạ.

Phát hiện hành động bất ngờ của anh, Đỗ Ánh Nguyệt cảm thấy buồn bực, đang định mở miệng hỏi thì bỗng nhiên một cô gái cao to, tóc tai bù xù đột nhiên tức giận xông thẳng đến đây, từ trong áo khoác lấy ra một chai không biết chứa chất lỏng gì hết về phía các cô.

“Á—” Đỗ Ánh Nguyệt sợ hãi ôm đầu, hét chói tai.

“A—” Đỗ Ánh Tinh thở gấp kinh hô.

“Ánh Nguyệt, chăm sóc em gái em!”

May mà Mặc Khuê đã sớm đề phòng, nhanh một bước đẩy hai chị em ra, tránh khỏi chất lỏng không rõ kia. Vừa rống to ra lệnh đồng thời thân thủ đã nhanh nhẹn phi về hướng cô gái kỳ quái đang muốn lẩn vào trong đám đông. Bàn tay nhanh nhạy bắt người phát hiện cô vẫn còn kêu la, không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi gọng kìm, tay lập tức bỏ xuống gáy cô gái không chút khách khí, khiến cô bất tỉnh ngã xuống.

Một hồi rối loạn, trên đường lớn Hollywood tất cả du khách sợ đến không ngừng hét chói tai, rồi rít chạy trốn, cho đến khi Mặc Khuê chế trụ người, mọi người mới âm ỹ thảo luận, tò mò xúm lại đây, ngay cả hai chị em Đỗ gia suýt chút nữa bị tập kích cũng tiến đến.

“Này, người này là ai vậy?” Đỗ Ánh Nguyệt tâm hữu dư quý* (lòng đầy kính sợ) nhìn cô gái hôn mê trên đất không hiểu gì cả.

“Cô ấy hình như vừa mới cầm chai nước tiểu định hắt chúng ta!” Vừa mới đi tới chỗ chai nước rơi xuống bắn tung tóe đã ngửi thấy một mùi hôi thối, quá ghê tởm!

“Không phải là fan cuồng gửi thư đe dọa đó chứ?” Bị kính sợ, Đỗ Ánh Tinh sắc mặt có chút tái nhợt, nghĩ đến lá thư đe dọa kia.

“Có thể! Cứ đưa cô ta cho cảnh sát điều tra, chắc rất nhanh là có thể biết được đáp án...”

Câu nói chợt ngừng, trong đám người huyên náo, đông đúc, đuôi mắt Mặc Khuê chợt lướt qua một tia ngân quang rét lạnh, anh kinh sợ rống to—

“Nằm xuống!” Lấy tốc độ sét đánh đem hai chị em che dưới thân hình cao lớn của mình, trong nháy mắt một tiếng súng nổ nặng nề vang lên.

“Vút—” Viên đạn xé gió lao đến trượt mục tiêu bắn trúng cửa kính thủy tinh của cửa hàng phía sau, chỉ nghe ‘keng, keng’, thủy tinh trong nháy mắt vỡ vụn rơi đầy đất.

“Á—Có người nổ súng!”

“Mọi người mau nằm xuống...”

“Cứu mạng a....”

Chỉ một thoáng, mọi người hoảng hốt, sợ hãi hét chói tai, hiện trường một mảnh rối loạn.

Thừa lúc rối loạn, Mặc Khuê nhanh chóng đưa hai chị em đến một góc đủ để che chắn thân hình hai người.

“Trốn kỹ! Trước khi tôi trở lại, nhất định không được ra ngoài!”

Cấp tốc dặn dò, tay rút súng lục giấu ở thắt lưng, thân thể linh hoạt nhanh chóng lao ra, nhắc chân mạnh mẽ đuổi theo bóng lưng khả nghi đang điên cuồng chạy trốn trong đám đông hỗn loạn.

Trong đám người rối loạn, Mặc Khuê không ngừng đuổi theo kẻ khả nghi kia, thế nhưng người nọ hiểu rất rõ anh không thể nào mạo hiểm gây tổn thương người vô tội mà tùy tiện nổ súng, cứ chui về phía đông người, chỉ một lúc đã biến mất trong biển người mênh mông.

Nơi khác, phía sau góc tường.

“Rốt cuộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đỗ Ánh Nguyệt lo cho an toàn của Mặc Khuê, vốn định thò đầu ra nhìn một chút, nhưng nghĩ đến anh nghiêm khắc ra lệnh đành phải ngoan ngoãn rút cổ về.

“Không rõ lắm! Chỉ biết là có người nổ súng tại nơi đông người.” Đỗ Ánh Tinh cười khỏ, giọng yếu ớt, tay nhỏ bé ôm bụng, trán toát mồ hôi lạnh.

“Tiểu Tinh, an ninh ở Mỹ thật không tốt, súng tràn lan khắp nơi, tỷ lệ tội phạm lại cao, thật sự rất gay go...” Không phát hiện ra sự khác thường của cô, Đỗ Ánh Nguyệt lẩm bẩm oán trách.

Miễn cưỡng cười cười, Đỗ Ánh Tinh không lên tiếng, đôi môi trắng bệch.

“Hay là quay về Đài Loan sống đi? Mặc dù an ninh Đài Loan mấy năm nay cũng dần xuống cấp, súng đạn phi pháp ngày càng tăng nhưng dù sao cũng có điều luật quản lý súng ống đạn dược, không giống Mỹ...” Bỗng nhiên, dừng lại phát hiện em gái khác thường, thanh âm trong nháy mắt chuyển thành hoảng sợ.

“Tiểu Tinh, em sao vậy? Đừng dọa chị!” Hoảng loạn ôm lấy thân thể của cô không ngừng lau đi mồ hôi trên mặt cô, Đỗ Ánh Nguyệt sợ đến sắp khóc.

Làm sao bây giờ? Tiểu Tinh sắc mặt thật khó coi, không phải là xảy ra chuyện chứ?

“Em...” Cắn môi, Đỗ Ánh Tinh cố gắng nặn ra nói.

“Bụng em đau quá...”

“Bụng đau?” Đỗ Ánh Nguyệt kinh hãi, nhẹ nhàng đỡ cô dựa vào tường cũng không để ý đến lời Mặc Khuê dặn dò.

“Em chờ chị! Chị lập tức đi tìm người đến giúp!”

Dứt lời, cô mau chóng đứng dậy chạy ra ngoài, ai ngờ mới vừa chạy ra muốn tìm người giúp thì một bàn tay chợt bắt được cô—

“Sao em lại ra đây? Không phải tôi đã bảo em trốn kỹ sao?” Mặc Khuê kinh sợ găm thét, không thể tin được cô lại xem lời anh như gió thoảng qua tai.

“Mặc Khuê!” Quay đầu nhìn thấy là anh, Đỗ Ánh Nguyệt vui mừng kêu to.

“Thật tốt quá, anh trở lại rồi!”

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi! Tại sao chạy ra?” Tiếng sấm đùng đoàng, tiếp tục rống người.

“Bởi vì Tiểu Tinh đau bụng, tôi phải tìm người đến giúp a!” Cô sợ hãi kêu, vẻ mặt tái nhợt lôi kéo anh quay về góc tường.

Chết tiệt! Thấy Đỗ Ánh Tinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đáng vẻ yếu ớt, Mặc Khuê thầm rửa, trong lòng biết không ổn.

“Tôi nghĩ...Hai người phải đưa tôi...Đưa tôi đi bệnh viện...” Gượng cười, Đỗ Ánh Tinh vừa nói xong liền lâm vào hôn mê.

“Đi theo tôi!” Quyết đoán ôm lấy người, Mặc Khuê lệnh cho Đỗ Ánh Nguyệt theo sát anh, ba bước thành hai, bằng tốc độ nhanh nhất chạy về phía xe đỗ cách đó không xa.

Sau khi lên xe, đạp chân ga lấy tốc độ khủng bố cấp tốc chạy đến bệnh viện đồng thời gọi điện thoại cho bạn tốt—

“Alex, trên đại lộ Hollywood có một cô gái bị tôi đánh bất tỉnh, lập tức báo cho cảnh sát đưa người đến bắt giữ để bọn họ điều tra xem cô ta có phải là fan cuồng của Ivan Linx đã gửi thư đe dọa hay không. Còn nữa, hỏi cô ta có đồng phạm hay không? Có tin gì mới lập tức báo cho tôi biết...”

7. Chương 7

Trung Đông - Sa mạc Arabian.

“Đồ ăn hại!” Thanh âm giận dữ bỗng vang lên, một đôi mắt đàn ông thâm độc xuyên qua lều trại nhìn về phía biển cát vàng mênh mông bên ngoài, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Thất bại? Một gây không thành công chính là đánh rần động cỏ chỉ càng làm cho hấn thêm đề cao cảnh giác mà thôi....”

Tức giận hướng di động gầm thét, hấn sốt ruột tiếp tục nghe, sau khi nghe xong đề nghị của đối phương, lúc này mới âm trầm suy tính.

“Cách đó nghe cũng được...Theo tính cách của hấn, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn người vô tội bị liên lụy, hấn sẽ đến cứu người đến lúc đó chúng ta sẽ bắt cá trong ao...Được! Cứ làm theo ý của mày đi!”

Kết thúc cuộc gọi, hấn ra khỏi lều trại, khi nhìn đến ánh dương chiếu xuống đường ống dẫn dầu nơi xa thì ánh mắt vô cùng âm trầm nhưng khóe miệng lại kéo lên ý cười tàn nhẫn....

Những mỏ dầu, những chất lỏng quý giá kia vốn phải rơi vào tay hấn nhưng cố tình lại mọc ra một kẻ phá hỏng hết tất cả mộng đẹp thậm chí còn hại chết đứa con trai hấn yêu thương nhất, diệt hết thế lực của hấn khiến hấn chỉ có thể chặt vật trốn khỏi bán đảo Trung Đông.

Hừ! Có lẽ tên kia nghĩ rằng tất cả vây cánh của hấn đã bị chặt đứt, không có cách nào trở lại (nguyên văn Đông Sơn tái khởi) đi! Ha ha! Trong sa mạc hấn vẫn còn giấu một đám thuộc hạ trung thành, cũng đâu dễ bị đánh bại như vậy!

Hấn đã quay lại! Bí mật trốn về Trung Đông cùng thuộc hạ tụ họp!

Hiện tại, nhất định phải dụ tên đáng chết kia tới đây, đem người sống đến trước mộ huyết tể con trai, mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng!

Còn có, cái tên nhóc miệng còn hôi sữa đã dám can đảm ngồi lên vị trí chủ vị gia tộc Vi thị đứng đầu trong ngành sản xuất dầu mỏ, hấn cũng sẽ không bỏ qua....

“Cám ơn!” Bên trong phòng bệnh, Y Phàm chạy đến từ phòng thu âm gắt gao nắm tay vợ yêu đang nằm trên giường bệnh yên tĩnh say ngủ, chân thành nói cảm ơn.

“Không! Để cho phu nhân bị động thai, tôi mới cần phải nói xin lỗi.” Mặc Khuê vô cùng áy náy. Thân là vệ sĩ, lại để cho người được bảo vệ bị tập kích phải vào bệnh viện, anh thật sự không làm tròn trách nhiệm.

“Không phải lỗi của anh! Nếu không phải anh kịp thời đẩy chúng tôi ra còn che chở cho chúng tôi thì tôi và Tiểu Tinh sớm đã bị hất một thân tanh tuổi rồi, nói không chừng còn bị đạn bắn trúng đó!” Vành mắt đỏ hoe, Đỗ Ánh Nguyệt rất khổ sở.

“Bác sĩ nói Tiểu Tinh bởi vì kinh sợ mới động thai, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, tiêm một mũi an thai, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

Ồ...May mắn tổ tiên tích phúc, tất cả đều không sao! Nhớ lại lúc trước đến bệnh viện, nghe Mặc Khuê phiên dịch lời bác sĩ nói Tiểu Tinh sẽ sinh non, cô gần như bị dọa sợ suýt chút nữa gào khóc tại chỗ.

Gật đầu một cái, Y Phàm rất vui mừng vì lúc đầu đã thuê anh làm vệ sĩ nếu không hôm nay kết quả sẽ thảm hại hơn, nói không chừng còn có thể....

Nghĩ đến điều này, anh cả người run lên không dám nghĩ tiếp chỉ có thể run tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang say ngủ, trong mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô.

Thấy thế, Mặc Khuê nghĩ muốn nhường lại không gian cho hai vợ chồng, lập tức ôm lấy Đỗ Ánh Nguyệt lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh đi đến hành lang.

“Híc...” Vừa đến hành lang, Đỗ Ánh Nguyệt vẫn cố nén hoảng sợ liền vỡ òa, nước mắt tràn mi òa khóc.

“Em, em đừng khóc nữa...” Lần đầu tiên thấy cô vẫn luôn hoạt bát lại rơi lệ, Mặc Khuê luống cuống, tim thất lại, vội vàng ôm cô vào ngực, thanh âm trầm thấp không ngừng an ủi.

“Đừng khóc, đừng khóc, tất cả đều qua rồi...”

“Híc...Tiểu Tinh là em...Là thân nhân duy nhất của em....Em tuyệt đối không thể mất nó...” Túm lấy vạt áo trước ngực anh, cô không ngừng khóc.

“Vừa rồi... Vừa rồi em rất sợ....Rất sợ nó có gì không hay....Vậy em nên làm sao bây giờ...”

Cảm giác áo rất nhanh đã ẩm ướt, từng giọt nước mắt nóng hổi thấm vào lồng ngực, nóng đến mức Mặc Khuê ruột gan rối bời, chỉ có thể không ngừng an ủi.

“Tin tưởng tôi! Tôi sẽ không để cho em gái em gặp phải chuyện xấu...” Ông trời! Nước mắt của cô khiến anh hận không thể đem tên hung thủ xẻ thành tám khối, dùng cực hình!

Chết tiệt! Vẻ mặt đau khổ không hợp với cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nên phải luôn tươi cười, đôi mắt mỹ lệ phải cười giống như hai mảnh trăng khuyết đẹp đẽ!

“Em...Em không muốn Tiểu Tinh xảy ra chuyện...Híc...”

“Cô ấy sẽ không có chuyện gì!”

“Anh bảo đảm?” Đôi mắt đầm lệ mơ màng ngẩng lên nhìn anh, hiện tại Đỗ Ánh Nguyệt khóc đến hai mắt đỏ hoe, ngay cả mũi cũng hồng hồng.

“Tôi bảo đảm!” Nhìn cô hai mắt đầm lệ, lặn dài trên gương mặt nhỏ nhắn, Mặc Khuê vô cùng đau lòng, tay không nhịn được lau lệ giúp cô.

“Đừng khóc! Em khóc làm tôi hoảng...”

Ô...Cảm động quá! Đệ tử Thiếu Lâm thật dịu dàng đối với cô, rất tốt a...

“Đệ tử Thiếu Lâm, cảm ơn anh...” Tâm trạng rối bời, dưới sự kích động liên quên mất phải che giấu chuyện hai người sớm đã quen biết, buột miệng thốt ra biệt danh đặt giúp anh ba năm trước.

“Cuối cùng cũng chịu gọi tôi là đệ tử Thiếu Lâm rồi sao?” Nhướn mày cười trêu chọc, cố ý muốn dời đi lực chú ý của cô.

“Á—Xong rồi!” Sợ hãi nhận ra mình lại ngốc nghếch để lộ chân tướng, trên má phẩn còn nhòa lệ, cô liền chột dạ, xoay người muốn chạy trốn.

“Còn trốn?” Tay dài duỗi ra, đem cô gái không dám đối mặt với thực tế nào đó bắt trở về, Mặc Khuê nhún mày khiển trách.

“Thật sự định vĩnh viễn không nhận tôi sao?” Cô gái này, thật khiến cho người ta muốn treo ngược lên đánh đòn mả.

“Anh, anh, anh...” Đỗ Ánh Nguyệt bị dọa đến không nói thành lời, chỉ có thể sững sờ nhìn anh vừa bực mình vừa buồn cười, hận không thể bóp chết cô.

Ô...Đệ tử Thiếu Lâm thật khôi phục trí nhớ rồi sao? Rất đáng sợ nha!

“Tôi làm sao? Phải biết rằng trong bốn cái tên ‘Tổ Hoàn Chân, Nhất Hiệt Thư, Loạn Thế Cuồng Dao, Đệ tử Thiếu Lâm’ tôi chỉ có thể tiếp nhận tên Đệ tử Thiếu Lâm. Về phần ba tên kia, thứ lỗi cho tôi không có biện pháp, em buông tha đi!” Mặc Khuê nhướn mày chế nhạo, phát hiện lúc cô sợ hãi thì hai mắt tròn lên thật đáng yêu.

Thảm rồi! Thảm rồi! Đệ tử Thiếu Lâm thật sự đã nhớ lại mọi chuyện rồi! Hốt hoảng muốn chạy trốn nhưng đều bị bắt lại, cô chỉ có thể không ngừng cười gượng, cố gắng giả ngốc để qua ải.

“Hắc hắc...Anh khôi phục trí nhớ lúc nào vậy?” Ô...Xong rồi! Cô sẽ bị tố cáo tội gây thương tích a!

“Cảm ơn cú đập đêm qua của em.” Vẻ mặt như cười như không, lộ vẻ gian tà.

“Ồ!” Ô...Sớm biết như thế tối hôm qua cứ để anh ăn chút đậu hũ coi như xong, làm chi mà đập anh chứ? Đỗ Ánh Nguyệt vẻ mặt hối hận, hận không thể chặt tay mình.

“Tại sao ba năm trước, lúc tôi khôi phục trí nhớ quên mất em, em lại không muốn nhận tôi; ba năm sau, lần nữa gặp lại em vẫn như cũ không chịu thành thật thừa nhận? Chẳng lẽ một tháng kia đối với em mà

nói hoàn toàn không có ý nghĩa gì sao? Tôi không biết thì ra tôi khiến em chán ghét như vậy khiến em kiên quyết chối bỏ sự tồn tại của tôi...”

“Không, không phải như thế!” Không để ý trong giọng nói cô đơn của anh rõ ràng có chút khả nghi, Đỗ Ánh Nguyệt mạnh lắc đầu, lòng đầy lo lắng cắt ngang lời than vãn của anh, sợ bị hiểu lầm.

“Thật ra thì sau khi anh rời đi, em cũng rất khổ sở, rất khổ sở...”

“Thật không?” Khóe miệng lên nhếch lên.

“Đúng vậy! Đúng vậy nha!” Gật đầu như già tởm, rất sợ đại vệ sĩ không tin.

“Anh vì em thắng con đại long miêu kia, đến bây giờ em vẫn rất quý trọng....”

“Vậy vì sao lại cứ trốn tránh tôi?”

“Ách...” Đôi mắt loạn đảo, chột dạ không dám nhìn anh. Ô...Đệ tử Thiếu Lâm sao cứ nhất định ép cô phải nhận tội vậy?

“Bởi vì sao? Em sợ cái gì?” Mặc Khuê hạ quyết tâm nhất định phải ép cô nói hết toàn bộ e ngại trong lòng.

“Em...Em...” Áp úng.

“Em làm sao?” Tiếp tục ép hỏi.

“Em sợ anh tố cáo em tội gây thương tích a!” Tim đập loạn, cô buột miệng hô to, ngay sau đó liền che mặt rên rĩ. Ô...Nói rồi! Cô nói ra rồi!

“Tố cáo em? Em đã cứu tôi, chăm sóc tôi trong lúc tôi mất trí nhớ, tôi sao có thể tố cáo em được?” Nhú mào, vẻ mặt khó hiểu, thật sự không hiểu tư duy logic của cô vận động thế nào nữa?

“Bởi vì...Bởi vì em khiến gáy anh bị thương hại anh mất đi trí nhớ đó!” Ấy náy dè nén ở trong lòng ba năm thật quá nặng nề, Đỗ Ánh Nguyệt dứt khoát thú nhận.

Ô...Thường nghe người ta nói ‘tự thú vô tội’, vậy cô có thể làm theo hay không a? Chỉ là đem tất cả tội trạng nói ra, trong lòng quả thật thoải mái hơn nhiều, câu ‘Hung thủ không trốn khỏi tòa án lương tâm’ quả nhiên không sai!

“Làm sao thế được?” Mặc Khuê vừa kinh ngạc vừa buồn cười, trêu chọc.

“Tôi nhớ đám thiếu niên xấu kia đều là nam, không lẽ lúc ấy là em nữ giả trang nam à?”

Trước lúc hôn mê, anh nhớ rõ bị đám thiếu niên đó cầm gậy đập mạnh vào gáy, có lẽ vì thế mới bị mất trí nhớ!

Hả? Anh không nhớ gì sao? Nhớ lúc đó hại anh đập đầu, anh còn mở to mắt trừng cô mà!

Có chút khó hiểu, Đỗ Ánh Nguyệt buồn bực hỏi lại: “Ách...Anh không nhớ rõ sao?”

“Nhớ cái gì?” Không lẽ anh mất đoạn ký ức nào?

Quan sát một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng, gượng cười: “Chính là lúc em kéo anh không cẩn thận ‘lỡ tay’ hại anh đập đầu vào tảng đá, sau đó đầu anh bị thương máu chảy ròng ròng, lúc ấy anh đau đến mở to mắt trừng em đó! Em nghĩ...Em nghĩ anh mất đi trí nhớ, đầu sỏ gây tội đại khái chính là em...” Càng nói càng chột dạ, thanh âm ngượng ngùng dần nhỏ đi trên đôi môi cánh hoa.

Thì ra còn có đoạn này, chẳng trách cô cứ sợ anh tố cáo tội gây thương tích! Nhưng lúc đó anh bị trúng thuốc mê, được hiệu phát tác nên không nhớ rõ lắm.

“Tôi có mở mắt trừng em sao? Tôi không nhớ lắm!” Mặc Khuê dở khóc dở cười, không thể tin được chỉ vì lý do đó mà cô không chịu nhận anh.

Ông trời! Có vậy thôi cũng sợ anh tố cáo cô. Anh là người không phân rõ phải trái đến vậy sao? Rốt cuộc trong đầu cô gái này đang nghĩ cái gì chứ?

“Có nha! Ánh mắt còn rất hung ác!” Chính vì thế cô mới sợ a! Gật đầu, hờn giận tố cáo, Đỗ Ánh Nguyệt chứng cứ rõ ràng.

“Ánh mắt tôi trời sinh như vậy.” Thở dài lắc đầu, nâng gương mặt đang chột dạ kia lên, Mặc Khuê cười, giải thích.

“Khi đó thuốc mê trong cơ thể tôi đang phát tác, cho dù có mở mắt trừng em thì ý thức thật ra cũng đã mơ hồ rồi! Còn nữa, đầu tôi bị thương đến mất trí nhớ, 99% là do đám thiếu niên kia gây nên, tuyệt đối không liên quan đến em.”

“Thật?” Thật sự không liên quan đến cô?

“Cho dù là đúng thì tôi cũng không thể tố cáo em.” Vì làm cô yên tâm, còn bổ sung thêm một câu.

“Có thật không?” Nghe vậy, Đỗ Ánh Nguyệt kích động nhảy lên ôm chầm anh, không nhịn được khóc nức.

“Híc...Đệ tử Thiếu Lâm, em biết anh không phải là người lòng dạ hẹp hòi mà! Anh đối với em tốt nhất, híc...” Nuôi anh một tháng, tình cảm bồi dưỡng được quả nhiên không phải là giả, cô đầu tư quá là chính xác a!

Như vậy cũng khóc được? Mặc Khuê bất đắc dĩ thở dài.

“Đừng khóc! Em khóc, tôi liền đổi ý đi tố cáo em.”

“Ồ—Không cần! Anh không thể bèo nhờ nuốt lời nha!” Tưởng là thật, sợ đến mức giậm chân hô to, nước mắt ngừng rơi trong nháy mắt so với vòi nước còn lợi hại hơn.

Cô gái này tưởng thật sao? Không nhịn được bật cười, thấy lệ vẫn còn đọng trên gò má phấn hồng, cái miệng nhỏ nhắn ướm át chu cao kháng nghị anh, quả thật rất mê người!

Ông trời! Anh là một người đàn ông còn bị cô gái mình thích vô thức dụ dỗ, ngoại trừ giờ cờ trắng đầu hàng, anh còn có thể làm gì đây?

Một tia lửa nóng nhanh chóng lướt qua đôi con ngươi đen thâm thúy, anh đột nhiên cúi đầu phủ lấp đôi môi non mềm, thuận theo khát vọng trong lòng.

Gi? Đệ tử Thiếu Lâm sao lại hôn cô? Bị dọa đến hai mắt tròn to, Đỗ Ánh Nguyệt muốn đẩy anh ra nhưng lại có chút luyến tiếc...

Ồ...Làm sao bây giờ? Nụ hôn của anh quả thật không tồi hơn nữa cảm giác vô cùng tuyệt vời, hại cô rất muốn tiếp tục hưởng thụ...Thôi! Thôi! Muốn hôn nồng nhiệt, mọi người cùng nhau đến đi! Hiện tại đã là thời đại bình đẳng, cô chẳng qua chỉ hưởng thụ một nụ hôn thôi, có cái gì ghê gớm chứ!

Trong lúc kích tình, hai tay vô thức vòng qua cổ trắng kiêu để mặc anh công thành đoạt đất, cho đến khi hai người không thở nổi, lúc này mới chậm rãi tách ra....

Ông trời! Cô thật ngọt, bảo anh nếm cả đời anh cũng không chán ghét! Khẽ tựa trán cô, Mặc Khuê hô hấp dồn dập không nhịn được nhếch môi cười.

“Ánh Nguyệt....” Thâm tình nỉ non, thanh âm say lòng người.

“Làm, làm chi?” Cảm giác mặt mình nóng rực, cô ngượng ngùng không nói lên lời. Đệ tử Thiếu Lâm có thể dùng dùng ánh mắt này nhìn người hay không? Chân cô sẽ mềm nhũn ra đó!

“Từ ba năm trước tôi đã muốn hôn em như vậy rồi...” Mãn nguyện thở dài, khéo léo bày tỏ tình ý.

“Phải, phải không?” Ba năm trước? Ba năm trước anh đã ‘tiểu tướng’ cô rồi? Có phải cô dẫn sói vào nhà không? Ừm...Vấn đề này rất đáng để suy nghĩ sâu xa.(cái từ đó ko hiểu ai giúp mình với nhé! Cảm ơn!)

“Em chỉ có mỗi hai từ ‘phải không’ này thôi sao?” Cảm nhận của cô gái này chỉ đến thế thôi sao? Chẳng lẽ không hiểu kỳ vì sao anh lại muốn hôn cô?

Ách...Chê hai chữ quá ít à? Mặt đỏ bừng, cô quyết định thuận theo dân ý.

“Hôm nay em muốn anh hôn như thế!” Nếu người ta đã hào phóng báo cho cô biết từ lúc nào đã ‘tiểu tướng’ thì cô cũng nên có qua có lại thông báo thời gian mà mình ‘tiểu tướng’ chứ!

Ông trời! Cô gái này...Thở dài, lắc đầu vì câu trả lời của cô mà cười lớn.

“Anh...Anh buông em ra đi! Em muốn đi rửa tay...” Mặt nóng quá, cô muốn đi hắt nước để hạ nhiệt, nếu không chút nữa sẽ phát sinh trọng án tự thiêu bí ẩn.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Mặc Khuê bật cười buông tay.

Chỉ thấy cô mặt mày đỏ ửng, nhanh chóng thoát ra khỏi vòm ngực dày rộng, không nói hai lời nhấc chân chạy về phía phòng vệ sinh, chạy một mạch như điên.

Thấy thế, khoe miệng Mặc Khuê nhếch lên, lòng đầy yêu thương. Nhưng đúng lúc này, di động treo ở thắt lưng đột nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên Alex.

Có tin tức!

Thu lại tâm tình, anh nhấn nút nghe.

‘Rào, rào’ dòng nước lạnh buốt không ngừng chảy ra từ vòi nước, trước bồn rửa tay, cô gái thân thể mảnh mai lúng túng không ngừng, liên tục hắt nước lên mặt, cố gắng ‘ướp lạnh’ khuôn mặt nóng bừng của mình. Vậy mà lúc ngược lên nhìn mình trong gương, cô không nhận được rên rỉ thành tiếng.

Ô...Cô gái vẽ mặt mơ màng, môi cánh hoa kiều diễm sưng đỏ, đáy mắt nhiễm đầy lửa dục chính là cô sao? Vừa nãy cô dùng dáng vẻ này đối mặt với đệ tử Thiếu Lâm sao? Nhìn qua giống như dâm phụ chuyên dụ dỗ đàn ông vậy! Ô...Không muốn sống nữa, quá mất mặt a! (từ này là của tác giả ko phải ta chém nhé!)

Nhưng mà...Đối một góc độ khác, cô vậy mà rất có tư chất làm ‘dâm phụ Carmen’ nha! (theo như ta tra google thì đó là tên một bộ phim thì phải!)

Chứng cứ rành rành: trong mắt sóng nước mơ màng lưu chuyển, mặt mày đều toát lên vẻ mị hoặc, Đỗ Ánh Nguyệt trái xem phải ngấm giả vờ bày ra dáng vẻ phong tình vạn chủng, sau đó ‘Phì’ một tiếng bật cười.

“Kỳ quái, không hợp với phong cách của mình nha...” Buồn cười, lắc đầu tự giễu, bỗng nhiên nhìn trong gương thấy có người đi vào phòng vệ sinh, lên nhìn trộm lại phát hiện rõ ràng là một người đàn ông Trung Đông.

Gì đây? Đây là phòng vệ sinh nữ mà! Người này chắc là đi nhầm a? Xong rồi! Cô không nói được tiếng anh, làm sao để nhắc nhở ông ta đi nhầm phòng đây?

Bối rối gãi đầu, Đỗ Ánh Nguyệt xoay người hướng về phía người đàn ông Trung Đông xấu hổ cười cười, đang định dùng ngôn ngữ hình thể để diễn tả thì bỗng nhiên, tên kia vẽ mặt hung ác nhào đến dùng vải trắng tẩm thuốc bịt kín miệng cô.

“Ưm...” Hoảng sợ kêu lên định giãy dụa lại hít vào khí lạ, cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó liền mất đi ý thức.

“.....Có đúng không? Xác định thư đe dọa là cô ta gửi...Hóa ra là mắc chứng hoang tưởng...Cảnh sát kết luận không có đồng phạm...Được! Tôi hiểu rồi!”

Kết thúc cuộc gọi, trên hành lang, Mặc Khuê nhíu mày, trầm ngâm....

Nếu không có đồng phạm, vậy kẻ thừa dịp nổ súng kia là ai? Không lẽ có kẻ giấu mặt có ý đồ bắt chính với vợ chồng Lâm Khắc Tư? Bọn họ đắc tội với ai sao....Khoan đã! Lúc

đó anh đứng ở trước mặt hai chị em Đỗ gia, nếu đạn bắn tới hắn là phải bắn trúng anh mới đúng, tên đó dường như không để ý đến điều này!

Nói như thế, mục tiêu của đối phương không phải Đỗ Ánh Tinh mà là...Anh? Ưm...Xem ra cần phải điều tra lại chuyện này.

Yên lặng đứng đợi Đỗ Ánh Nguyệt, Mặc Khuê nghiêm túc suy tư, cho đến một lúc lâu sau, anh liền cảm thấy kỳ lạ.

Đã hơn 15 phút rồi sao cô vẫn chưa trở về? Lâu như vậy khiến cho người khác bất an!

Trong lòng khê run, lo lắng không yên, lúc đang định đi vào phòng vệ sinh nữ kiểm tra thì đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, màn hình không có hiển thị bất kỳ dãy số nào.

“Ai?”

Trầm giọng hỏi, lúc nghe thấy lời đe dọa của đối phương, khuôn mặt cương nghị nháy mắt trở nên rét lạnh, thân hình cao lớn cứng ngắc, mãi đến khi đối phương nói xong rồi nhanh chóng tắt máy, anh mới vô cùng chậm rãi cất điện thoại về trong thắt lưng. Thế nhưng toàn thân lại phát ra một cỗ khí lạnh vô hình bức người, đáy mắt nồng đậm sát ý, khóe môi nhếch lên một độ cong khiến người ta rét run.

Phế vật Trung Đông kia, đây là mày tự tìm đường chết!

“Bị, bị bắt cóc?”

Trên giường bệnh, vừa mới tỉnh lại, Đỗ Ánh Tinh nghe tin này như sét đánh ngang tai, suýt chút nữa lại hôn mê, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Đúng thế.” Nhìn cô, Mặc Khuê nghĩ đến cô gái hoạt bát có khuôn mặt giống cô, tâm không khỏi căng thẳng.

Ông trời! Cô bị bắt đi, hiện tại có phải đang hoảng sợ hay không? Chỉ mong đám phế vật kia không có tổn thương cô, bằng không anh tuyệt đối sẽ khiến cho chúng hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này!

“Vì sao?”

Nắm chặt đôi tay nhỏ bé băng lạnh của vợ, Y Phàm nghiêm túc tra hỏi. Tiểu Nguyệt mới đến Mỹ không lâu, trừ bọn họ ra hoàn toàn không biết ai khác, ai sẽ bắt cóc cô ấy chứ?

“Là lỗi của tôi!” Cố gắng đè xuống tâm tư hỗn loạn nhưng trong đôi con ngươi đen thâm thúy lại lướt qua một tia tự trách.

“Đối phương cùng tôi có chút ân oán, vì trả thù, cố ý bắt đi người bên cạnh tôi định dụ tôi đến Trung Đông, một mẻ tóm gọn.”

“Trung Đông?”

Y Phàm cùng Đỗ Ánh Tinh kinh hô, không hẹn mà cùng nhìn anh chăm chăm.

Đây là làm sao? Bọn họ mời vệ sĩ là vì bảo vệ an toàn cho bản thân, không ngờ lại thu hút nguy hiểm!

Giống như nhìn thấu tâm tư của hai người, Mặc Khuê không khỏi cười khổ.

“Tiểu Nguyệt...Tiểu Nguyệt không thể có chuyện...” Nghĩ đến chị mình bị côn đồ bắt đi, không biết sẽ có kết quả kinh khủng gì, Đỗ Ánh Tinh sợ đến phát run, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống.

“Y Phàm...Em chỉ có mỗi chị Tiểu Nguyệt...Chị ấy tuyệt đối không thể gặp bất trắc gì....Anh nhất định phải...Phải nghĩ cách cứu chị ấy...”

“Tiểu Tinh, em đừng kích động!” Vội vàng an ủi vợ yêu, Y Phàm vội bảo đảm.

“Yên tâm! Cho dù tán gia bại sản, dùng hết quan hệ anh cũng sẽ tìm người cứu Tiểu Nguyệt về!” Tiểu Nguyệt không những là em vợ anh mà còn là người cùng anh lớn lên từ nhỏ, cũng xem như em gái ruột a!

“Không cần!” Nhìn dáng vẻ đau lòng, lo lắng của hai người, Mặc Khuê đều hiểu rõ nhưng anh cũng không thể để lộ ra bất an trong lòng, trầm giọng bảo đảm.

“Hai người cứ yên tâm! Tôi sẽ cô ấy trở về bình an.”

“Anh?” Lệ rơi nhìn anh, Đỗ Ánh Tinh không quá tin tưởng. Một mình anh được không? Trung Đông đủ loại chủng tộc, các quốc gia cực kỳ phức tạp, nếu không dùng chút quan hệ, chỉ dựa vào một mình anh có cách cứu người sao?

“Tôi ở Trung Đông đều có quan hệ.” Nhìn ra nghi vấn của cô, Mặc Khuê trầm giọng giải thích, lần nữa đảm bảo.

“Tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ đem cô ấy trở về bình yên.”

“Anh, anh bảo đảm sao?” Nhìn sự kiên định cùng thâm tình trong đôi mắt anh, Đỗ Ánh Tinh tuy hỏi như thế nhưng trong lòng hiểu rõ mình có thể tin nhiệm anh.

Ai...Tuy không biết vì nguyên nhân gì cũng không biết bắt đầu từ lúc nào nhưng người đàn ông này nhất định là yêu Tiểu Nguyệt bằng cả tính mạng.

“Tôi đảm bảo, lấy tính mạng của tôi.”

Quả nhiên! Vành mắt còn chứa lệ quang nhưng cô lại cười.

“Tôi tin tưởng anh, cũng xin anh đừng vi phạm lời hứa...”

8. Chương 8

Đây, đây là tình huống gì vậy? Nhìn chăm chăm cát vàng trải dài vô tận bên ngoài lều trại, Đỗ Ánh Nguyệt cực kỳ kinh sợ.

Mẹ ơi! Một gò nổi tiếp một gò kéo dài đến tận chân trời, trừ sa mạc cô không nghĩ ra được nơi nào trên trái đất này lại có phong cảnh như vậy. Càng không nghĩ ra được lý do vì sao khi mở mắt ra lại phát hiện mình ở trong đây.

Khoan, khoan đã! Có lẽ là có lý do!

Bắt đầu hồi tưởng lại, nhớ rõ cô đang ở bên trong phòng vệ sinh nữ của bệnh viện, sau đó một người đàn ông Trung Đông đánh tới, tiếp đó cô liền mất đi ý thức....Nói vậy, cô là bị hôn mê, sau đó được đưa vào trong sa mạc.

Nhớ đến cái gì đó, chợt cúi đầu kiểm tra, xác định quần áo nguyên vẹn như lúc ban đầu, cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó là một chuỗi dài nghi vấn tự động hiện lên trong đầu.

Vì sao? Người đàn ông Trung Đông đó sao lại đưa cô đến đây? Đây là đâu? Cô hoàn toàn không biết người đó cũng không giải thích được sao lại bị bắt, có phải có hiểu lầm gì hay không?

Trăm mối suy tư, khó khăn bỏ đây, đang định ra bên ngoài xem xét thì cửa lều chợt xuất hiện một cánh tay thô to cản trở đường đi. Đỗ Ánh Nguyệt hoảng sợ ngẩng đầu, đập vào mắt là một gương mặt Trung Đông hung ác.

“Ách...Hắc hắc, chào ông...” Cố gắng nặn ra nụ cười biểu đạt thiện ý. Người Trung Quốc có câu ‘Giờ tay không đánh người mặt cười’, không biết người Trung Đông có nghe qua chưa? Hiện tại còn chưa rõ tình hình, vẫn nên cẩn thận giữ chút lễ phép thì tốt hơn.

“#\$%#&\$...” Tên đàn ông Trung Đông không chút cảm kích, không ngừng cao giọng tuôn ra ngôn ngữ kỳ quái tấn công màng nhĩ yếu ớt của cô, còn vươn tay ám chỉ muốn cô ngoan ngoãn quay lại trong lều.

“Được, được, được...Tôi vào đây...” Cho dù nghe không hiểu hẳn đang gào thét cái gì nhưng từ ngôn ngữ hình thể của hắn cũng hiểu được đôi chút, Đỗ Ánh Nguyệt cường gượng quay về chỗ, trong lòng hoảng sợ.

Làm sao bây giờ? Đám người này bắt mình đến đây, thái độ không quá thân thiện nha! Không lẽ bản thân xui xẻo gặp phải dân buôn người? Nếu đúng như vậy thì cô chẳng phải bị nguy hiểm sao....

Trong lúc cô hoảng loạn suy nghĩ một đồng kết cục cực kỳ bi thảm thì loáng thoáng nghe thấy người đàn ông bên ngoài đang hướng về phía xa chẳng biết kêu cái gì. Không bao lâu, một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trước cửa lều, che khuất ánh sáng bước vào bên trong.

Người này...Là ai? Hoảng hốt nhìn bóng đen từ từ đến gần, dưới ánh sáng chiếu rọi, Đỗ Ánh Nguyệt dần nhìn thấy tướng mạo của hắn.

Lại là một người đàn ông Trung Đông, khoảng 50 tuổi, dáng người hơi mập, mí mắt sưng vù, có lẽ do được nuông chiều đã lâu nên màu da không ngăm đen như người dân Trung Đông bình thường. Về mặt dữ tợn, ngũ quan lập thể dường như không giống với chủng tộc Tây Á bẩm sinh đã có ngũ quan thâm thúy, mê người.

Nhưng, những cái đó điều không quan trọng! Quan trọng là ánh mắt của ông chú Trung Đông này rất nham hiểm khiến người ta không nhìn được mà hoảng sợ!

Trợn mắt trừng người, Đỗ Ánh Nguyệt kinh sợ liên tục lui về phía sau, không biết ông ta muốn cái gì?

“Không ngờ bên cạnh họ Mặc kia còn có một tiểu mỹ nhân phương đông, thật là diễm phúc không cạn mà!” Ép người đến góc tường, tay mập mạp bắt lấy cái cằm nhỏ nhắn, em trai của tộc trưởng Vi thị đời trước, là chú của tộc trưởng hiện tại—Yarra Mai cười hung tợn.

“Ông, ông muốn làm gì? Thả tôi ra....Thả tôi ra...” Không ngừng giãy dụa, Đỗ Ánh Nguyệt bị đau đến kêu to, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Không để cho cô chạy thoát, Yarra Mai tăng thêm lực đạo, ánh mắt lóe lên tia tàn bạo: “Tuy không hiểu cô ta đang nói gì nhưng mà...Thanh âm này thật khiến cho người ta hưng phấn a...Tao chưa từng chơi đùa một tiểu mỹ nhân phương đông nào như thế này, có lẽ nên thử một chút...”

Con trai duy nhất của hắn đã chết mà nòi giống của mình rơi trên người đàn bà khác đến cả trứng cũng không ấp ra được. Song....Nói không chừng cô gái này có thể sinh con cho hắn!

Nở nụ cười dâm dăng, dục vọng đột nhiên bị gợi lên, bụng dưới nóng rực rực rạch ngóc đầu. Hắn sắc tâm nổi lên, định trực tiếp áp chế cô trên mặt đất muốn bá vương ngành thượng cung.

“Á—Đừng! Buông tôi ra...” Sợ hãi hét chói tai, cô ra sức giãy dụa, tay nhỏ bé càng thêm dùng lực đánh vào khuôn mặt đang kề sát của hắn.

“Con ranh!” Bất ngờ bị một kích, Yarra Mai bị đánh đến đầu cũng nghiêng sang một bên, lập tức phát hỏa, vùng tay liền tát cô một cái.

Đỗ Ánh Nguyệt sao chịu được một cú toàn lực như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh nghiêng đi, khóe miệng chảy ra tơ máu. Nhưng cô vẫn ra sức kháng cự, thừa lúc đối phương giãn dãn quên phòng bị liền co hai chân, đạp mạnh một cái lên Yarra Mai vẫn đang đè lên người mình, bỗng nhiên—

“Á—” Tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên, hắn cong người lăn xuống khỏi người cô, cuộn người như con tôm lăn lộn trên mặt đất, không ngừng kêu rên.

“Đáng đời!” Biết mình đạp trúng bộ phận yếu nhất của đàn ông, Đỗ Ánh Nguyệt run giọng mắng chửi, sợ hãi bỏ ra xa hắn, cả người run rẩy trốn ở góc xa nhất, trong mắt đầy hoảng sợ, nhìn chằm chằm người đang không ngừng lăn lộn.

Nghe tiếng kêu thảm thiết, thủ vệ canh giữ bên ngoài vội chạy vào, lúc nhìn thấy ông chủ cuộn tròn người nằm trên mặt đất kêu thảm thiết cùng cô gái một bên mặt sưng phù, khóe miệng còn rướm máu, đang trốn ở một góc xa kinh sợ nhìn bọn họ trong lòng liền hiểu rõ tất cả. Trong phút chốc đều không biết nói cái gì, đành phải vội vàng đỡ ông chủ lên trước.

“Trông...Trông chừng nó!” Mẹ kiếp! Không ngờ con bé này nhìn như gầy yếu nhưng tính cách lại ương ngạnh như thế, sơ suất một tý lại để nó làm bị thương. Có điều, lần sau nó sẽ không được may mắn thế nữa!

Mồ hôi lạnh túa ra, Yarra Mai cho dù sắc dục huân tâm (dục vọng thiêu đốt tâm) thế nào đi nữa, bị đạp một cái mạnh như vậy, không tính dưỡng ngày rười thì khó mà thi triển hùng phong. Lập tức chỉ có thể xanh mặt phẫn phó thuộc hạ, cố nén đau đớn, tập tễnh đi ra ngoài.

Đi đến cửa lều, hắn còn dừng bước quay đầu để lại ánh mắt ghê tởm ‘Chuyện này chưa xong đâu, lần sau tiếp tục’, rồi mới thật sự rời đi.

Yarra Mai vừa đi, thủ vệ cũng vội vàng đi ra ngoài lều trại trông coi.

Trên mặt từng hồi đau rát, Đỗ Ánh Nguyệt hoảng hốt nhìn bọn họ rời đi, tâm tư hoảng loạn lúc này mới buông lỏng...

Quá ghê tởm! Quá ghê tởm! Cô sao lại gặp phải chuyện này chứ? Những người này xem ra là người Trung Đông, không lẽ cô bị dân buôn lậu bán cho tù trưởng Trung Đông sắc dục huân tâm nào đó sao?

Đây thật giống như tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình mà! Khác biệt chính là.....

“Vì sao...Vì sao nữ chính trong tiểu thuyết đều gặp được nam chính là tù trưởng cao lớn đẹp trai, làn da ngăm đen, có tiền có thế còn mình lại rơi vào trong tay ông chú trung niên hung ác, mập mạp này chứ? Đến cả quyền thế hình như cũng không có! Hậu cung của tù trưởng Trung Đông theo miêu tả không phải đều hết sức xa hoa giống như ‘Thiên phương dạ đàm’ (đầm rồng hang hổ) sao? Mà mình lại ở trong lều đơn sơ trên sa mạc khắc khổ, thậm chí suýt chút nữa bị...Bị...”

Nhớ lại vừa rồi suýt chút nữa bị bá vương ngành thượng cung, Đỗ Ánh Nguyệt chột cảm thấy một trận ghê tởm, nước mắt sợ hãi rớt cuộc cũng không nhận được chảy ra, lăn xuống gò má.

“Híc...Tiểu Tinh, Y Phàm...Còn có...Còn có đệ tử Thiếu Lâm...Tôi sợ suốt đời đều bị nhốt ở chỗ này...Ai mau đến cứu tôi..”

Trong góc, cô ôm chặt thân thể không ngừng run rẩy trượt ngồi xuống đất, hoảng sợ khóc thút thít...

Ồ...Cái tên biến thái sắc dục huân tâm kia chắc chắn sẽ đến xâm phạm mình lần nữa!

Cô nhất định phải trốn...Nhất định phải trốn...

Buổi chiều, nắng trên sa mạc vẫn nóng rất như cũ.

Trong lều, Đỗ Ánh Nguyệt hai mắt sưng đỏ, rõ ràng nhìn ra được đã từng khóc. Mà giờ phút này cô đã sớm ngừng khóc, đang cố gắng ăn cơm.

“Ợ...” Khẽ ợ một tiếng, cô tiếp tục đem cơm mà lúc trước thủ vệ bưng vào nhét vào miệng. Tuyệt đối không thể để mình đói, muốn chạy trốn thì phải bảo toàn thể lực nha!

Một lúc lâu, sau khi xác định mình không thể nhét thêm bất kỳ cái gì nữa, cô bắt đầu chú ý đến tạp âm liên tục truyền vào từ bên ngoài.

Xuyên qua khe hẹp của lều trại nhìn ra ngoài, có mấy chiếc xe tải nhỏ chất đầy hàng hóa xếp hàng dài, vài người đàn ông Trung Đông mặc áo dài đang bận rộn dỡ hàng, vẻ mặt đầy ý cười không chút sát ý, rõ ràng là tiểu thương đơn thuần.

Chỉ một lúc, sau khi dỡ hết hàng, mấy người kia đi theo thủ vệ sát khí mười phần vào một lều khác, dáng vẻ giống như là chuẩn bị đi nhận tiền.

Những tiểu thương này sau khi nhận tiền hẳn là sẽ lập tức rời đi! Nếu đúng là như vậy, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này, nếu không....

Cả người run lên, không dám nghĩ đến kết cục sau chữ ‘nếu không’, Đỗ Ánh Nguyệt lại cẩn thận quan sát, vui mừng phát hiện bốn phía quanh xe tải không hề có thủ vệ hung thần ác sát nào, không biết đang bận rộn cái gì, lập tức hiểu được đây chính là cơ hội tốt của mình. Nhưng mà...

Thủ vệ đại ca bên ngoài lều thực sự rất tận trung với cương vị của mình nha! Cô phải giải quyết hẳn trước mới có cơ hội trốn ra ngoài.

Mau nghĩ cách...Nghĩ cách...Biết bỏ qua cơ hội lần này thì rất khó trốn khỏi nơi đây, Đỗ Ánh Nguyệt vắt óc nghĩ biện pháp.

Nhanh lên! Nhanh lên! Thời gian không đợi người...Ồ...Vì sao cô không phải là Tiểu Uy trong ‘Tiểu anh hùng Bắc Hải’, chà chà mũi thì sẽ có một đồng cách hay chứ?

“Nhanh a...Nhanh nghĩ cách a...” Khẽ lẩm bẩm, cô gấp đến toát mồ hôi, buồn khổ đi qua đi lại trong không gian nhỏ nhỏ. Đúng lúc định quay lại chuẩn bị tìm một con đường khác thì một tia quang mang chột lướt qua trong mắt.

Có rồi! Hai mắt sáng lên, linh quang chợt lóe, Đỗ Ánh Nguyệt chạy vội tới chỗ ẩm đồng.

“Oa..Mình chỉ biết ông trời sẽ không tuyệt đường sống của ai mà! Thường ngày thấp hương cúi lạy thần linh phù hộ mới có thể thoát khỏi đường cùng...” Suýt chút nữa cảm động đến rơi lệ, cô cẩn thận đổ hết nước đi cổ không gây tiếng vang, hai tay nhắc ẩm đồng lên, vẫn lẩm bẩm.

“Tuy đây là phương pháp vừa cũ vừa ngốc nhưng là tôi không nghĩ ra được cách khác...”

Tập trung nín thở, nhẹ nhàng đi đến cửa lều, cô lặng lẽ thò đầu ra ngoài xem xét, chỉ thấy vị thủ vệ kia đưa lưng về phía cửa, lập tức giờ âm đồng lên, từ từ hạ xuống đầu hẳn...

Đừng khần trương! Đừng khần trương! Có thể chạy thoát được ma chưởng hay không là dựa vào một cú này!

Trống ngực dồn dập, cô vội hít sâu một hơi, nhắm mắt, dùng tốc độ sét đánh hung hăng đập xuống đầu đối phương, một tiếng ngã nặng nề lập tức vang lên.

“Cô...” Thủ vệ xoay người, trừng mắt nhìn cô.

Chết rồi! Hắn không có bất tỉnh. Đỗ Ánh Nguyệt thầm hô không xong, sợ hãi không biết làm gì, chỉ có thể gượng cười. Tiếp đó lại thấy hắn hai mắt trợn trắng, không hề báo trước mà ngã xuống cạnh cô.

“Á!” Hét lên một tiếng, lập tức ý thức được sẽ kinh động mọi người, cô vội vàng im lặng, tay chân luống cuống kéo hắn vào trong lều. Đợi đến lúc xong việc liền thở không ra hơi.

Phù...Trước kia kéo đệ tử Thiếu Lâm, hiện tại kéo tên đàn ông Trung Đông, sao số cô lại khổ vậy chứ? May mà lực cánh tay của mình không tệ, nếu không đã một chết rồi.

Vẻ mặt đau khổ thầm thương cho số kiếp lận đận, cô nhanh chân chạy ra khỏi lều, nhìn ngang ngó dọc, trốn đông trốn tây, cuối cùng cũng đến được bên cạnh xe tải.

Nhanh nhẹn trèo lên phía sau một chiếc xe, còn phủ lên đầu một ít đồ cùng vải bố sau đó mới chui vào bên trong tấm vải phủ, che kín lại rồi ngừng thở im lặng chờ.

Mấy phút sau, thanh âm trò chuyện càng lúc càng lớn, Đỗ Ánh Nguyệt căng thẳng không dám thở mạnh rất sợ bị phát hiện. Cho đến khi nghe được tiếng mở cửa xe, cảm giác xe nổ máy khê rung rồi chậm rãi rời đi thì tâm tình mới từ từ ổn định, vừa kích động vừa hưng phấn mà khóc lên...

Ông trời! Cô thành công rồi!

Không! Cô mới thành công một nửa, nửa còn lại vẫn phải cố gắng thêm!

“Hóa ra là mình bị bắt đến Trung Đông...” Trên đường cái đông đúc, nhìn kiến trúc kỳ lạ cùng trang phục đặc sắc đậm chất Hồi giáo của mọi người, Đỗ Ánh Nguyệt ủ rũ, không biết phải làm gì tiếp theo.

Một đường xóc nảy rời khỏi sa mạc, không biết đã ngây ngốc bao lâu, khi bên tai vang lên tiếng người, tiếng xe ồn ào, thừa lúc xe dừng lại, vội vàng vén vải nhảy xuống xe. Thế nhưng, nhìn cảnh tượng ồn ào trước mắt, cô lại không biết rốt cuộc mình đang ở đâu.

Tệ hơn nữa, cô nghe tiếng anh còn như vịt nghe sấm thì tiếng ả rập mà dân bản xứ nói đối với cô không khác gì tiếng sao hỏa cả!

Ô...Tiêu rồi! Trên người không có một đồng cùng bất kỳ giấy tờ chứng minh nào, nói nghiêm túc, cô như vậy chính là khách nhập cảnh trái phép, làm sao để rời khỏi nơi này đây? Chính phủ Đài Loan có lập đại sứ quán ở đây không vậy? Cho dù...Cho dù có cô cũng không biết ở đâu a? Muốn hỏi nhưng lại không nói được tiếng ả rập, thật quá thê thảm mà!

Trong lòng không ngừng lo lắng, thật sự sợ mình sẽ bị nhốt suốt đời ở đây thành kẻ lang thang. Cô chần chờ một lúc lâu, cuối cùng nghĩ tới một cách ngu ngốc nhất, quyết định chừa ngựa chết thành ngựa sống.

“Ách...Vị tiên sinh này, xin hỏi ông nói được tiếng trung không?” Đỗ Ánh Nguyệt tiện tay tóm một người đàn ông Trung Đông đi ngang qua, vội vàng hỏi.

Ai ngờ người kia lập tức hất tay cô ra, khinh thường liếc một cái, lăm bắm nói một chuỗi dài sau đó bỏ đi, không chút lịch sự.

Được rồi! Đối phương không hiểu tiếng trung song có cần dùng ánh mắt đó nhìn người không? Khê lăm bắm, Đỗ Ánh Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục ‘bắt chuyện’ vài người nhưng đều nhận được kết quả như nhau, khiến cô suýt chút nữa buồn bực đến nội thương.

“Gì chứ! Có nhất thiết phải không thân thiện như thế sao? Lần sau đừng để tôi bắt gặp đồng bào các người ở Đài Bắc...” Cẩn nhàn oán hận, nhưng đang ở nơi đất khách không thể không cúi đầu, vẫn phải bày ra vẻ mặt tươi cười hỏi thăm xung quanh.

Chỉ thấy trên đường phố đông đúc, một cô gái phương đông không ngừng tìm kiếm người biết tiếng trung, cố gắng hơn nửa ngày, ngoại trừ nhận được một đồng ánh mắt khinh thường còn lại là số không.

“Tiêu rồi! Không ai biết nói tiếng trung, mình tiêu rồi...” Vô lực đứng ở trên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Ánh Nguyệt khổ sở đến nỗi có thể chảy ra nước.

Trong lúc cúi đầu chán nản, khéo mắt liền liếc thấy một góc áo choàng trắng lướt ngang qua, cô theo bản năng vươn tay tóm người nhưng cũng không có bất cứ hy vọng gì hỏi thăm: “Xin hỏi ông nói được tiếng trung không?”

“Có thể! Tôi có thể.”

“Ồ! Cám ơn ông.” Theo quán tính thả người nói cảm ơn, ngay lúc chủ nhân của áo choàng dài định rời đi, cô đột nhiên ý thức được đối phương vừa nói gì lập tức nhảy lên giống như bị sét đánh, vụt ngừng đầu bắt lấy đối phương, cuồng nhiệt phun lệ.

“Oa..Anh nói được tiếng trung? Anh nói được tiếng trung! Oa..Tôi đúng là tích đức đủ sâu, lão thiên gia mới phái quý nhân đến tương trợ! Oa...Tôi được cứu rồi! Được cứu rồi...” Mặc kệ mọi thứ, nắm chặt vạt áo đối phương, đánh chết cũng không buông tay.

“Ách...Nếu như cô nói chậm một chút, tôi có thể tương đối hiểu được.” Nayar nhìn chằm chằm cô gái phương đông đang kích động trước mặt, khuôn mặt đẹp trai có chút lúng túng.

Thực ra, vì mẹ là người Đài Loan cho nên cậu biết được ít tiếng trung đơn giản, chỉ cần tốc độ của đối phương không quá nhanh thì về cơ bản, cậu vẫn có thể nghe hiểu được.

“Đương nhiên! Đương nhiên...” Quý nhân thân yêu, cho dù muốn cô nói một phút một chữ cũng được. Gật đầu như già tởm, Đỗ Ánh Nguyệt vừa khóc vừa cười, có loại cảm giác vui sướng khi rơi vào tuyệt vọng đột nhiên có một khúc gỗ nổi trôi tới.

Nhìn cô vẫn đang bám lấy mình, khuôn mặt Nayar đỏ bừng giống tiểu nam sinh đang ngượng ngùng. Ai...Vị nữ sĩ này có lẽ không biết suy nghĩ của người Trung Đông, cô tùy tiện đụng chạm thân thể đàn ông thế này sẽ bị coi là dâm phụ đó.

Xem đi! Giữa chốn đông người, cô cứ thế bám lấy cậu đã khiến rất nhiều người nhìn chăm chú.

Yên lặng nhìn xung quanh, chàng trai trẻ thở dài song lại ngượng ngùng nói rõ, chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở.

“Này...Có thể xin cô buông tôi ra trước được không?”

“Hả? A...Thật, thật xin lỗi...” Xấu hổ rút tay về, lúc này Đỗ Ánh Nguyệt mới nhìn kỹ khuôn mặt của chàng trai trẻ trước mắt, mơ hồ, cứ cảm thấy có chút quen thuộc cùng thân thiết.

“Xin hỏi có cần tôi giúp gì sao?” Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô, dùng đầu gối cũng biết là gặp chuyện không may ở dị quốc. Bởi vì có quan hệ với mẹ, cậu đối với con gái phương đông luôn có cảm giác thân quen khó hiểu, chỉ cần giúp được cậu sẽ tận lực.

“Có! Rất nhiều, rất nhiều!” Ra sức gật đầu, vì sự quan tâm của cậu mà lần nữa rơi lệ.

Đỗ Ánh Nguyệt bắt đầu lải nhải quá trình mình bị bắt từ Mỹ đến đây mà không hiểu gì cả, đem hết mọi chuyện kể lại một lần còn không quên oán trách.

“Những thói quen xấu của thương gia quý quốc thật sự là quá không nên a!” Ô...Hại cô chịu nhiều khổ cực như vậy, biến thành trẻ mồ côi ở dị quốc.

Nghe vậy, Nayar có chút lúng túng. Khu vực Trung Đông, đúng là có vài phần tử ngoài vòng pháp luật chuyên môn bắt cóc người bán ột số quý tộc có tiền có thế, cho tù trưởng hậu cung đây đàn để thỏa mãn

ham muốn của bản thân. Dù sao thì đây cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, thật sự thấy nhưng không thể trách. Thế nhưng, bị người ta đứng trước mặt chỉ trích thì thật sự xấu hổ thay cho quốc gia mình.

“Tôi thay mặt tề quốc xin lỗi cô.” Ấp úng nói xin lỗi, trừ những lời này ra, hiện tại thật không biết nên an ủi cô gái xui xẻo này thế nào.

“Nếu như anh có thể cho tôi mượn ít tiền, giúp tôi liên lạc với người thân ở Mỹ thì tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của anh.” Đáng thương nói ra điều kiện, rất sợ cậu không nguyện ra tay giúp đỡ.

“Không thành vấn đề.” Loại chuyện nhỏ nhặt này, Nayar tự nhận mình có thể giúp được.

“Híc...Thật tốt quá! Cám ơn anh! Anh đúng là người tốt, sau khi tôi trở về sẽ lập cho anh một cái bài vị trường sinh, ngày ngày thắp nhang cầu nguyện...” Đỗ Ánh Nguyệt kích động đến rớt nước mắt, nói năng lộn xộn đến cả lời kịch trong tiểu thuyết võ hiệp khi đại hiệp cứu một vị tiểu dân chúng cũng nói ra hết.

Bài vị trường sinh? Vật gì vậy? Trên trán xuất hiện hắc tuyến, Nayar chỉ có thể tiếp tục cười cười. Hôm nay bỏ lại đám vệ sĩ, vốn là muốn chuồn êm ra ngoài giải sầu, không ngờ lại gặp phải một cô gái kỳ quái. Hay...Biết thế cứ ngoan ngoãn chờ ở trong công ty để ẹ cảm một đồng văn bản chìm chết cậu đi.

“Đúng rồi! Tôi tên là Đỗ Ánh Nguyệt, còn anh?” Tên ân công cần phải nhớ kỹ, nếu không trên bài vị trường sinh cũng chỉ có thể viết người vô danh mà thôi.

“Nayar.”

“Rất hay! Nayar, tôi nhớ kỹ rồi, tôi nhất định sẽ lập bài vị trường sinh cho anh.” Vỗ vai cậu, Đỗ Ánh Nguyệt lập tức chuyển đề tài, trong lòng rất nôn nóng.

“Hiện tại anh có thể đưa tôi đi gọi điện cho người thân ở Mỹ được không?” Cô đột nhiên mất tích, Tiểu Tinh, Y Phàm cùng đệ tử Thiếu Lâm chẳng biết đã lo lắng đến mức nào rồi? Phải nhanh chóng liên lạc cho bọn họ mới được!

“Tôi có thể mang cô đi ngay bây giờ, nhưng...” Dừng một chút, nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên người mình, Nayar đỏ mặt, không nhìn được nhắc nhở.

“Đỗ tiểu thư, cô tốt nhất đừng đụng chạm đàn ông Trung Đông như vậy.”

“Ồ!” Biết điều rút tay về, cô nhỏ giọng lảm bảm.

“Tôi...Tôi chẳng qua chỉ hành động theo thói quen mà thôi, cũng không phải cố ý ăn đậu hũ của anh...Có phải là con gái đầu mà sợ người ta chiếm tiện nghi chứ...”

“Tôi không phải...” Nayar vô tội muốn biện hộ nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Quên đi! Người từ nhỏ đã tiếp thu những loại văn hóa này có lẽ sẽ khó thích ứng với đủ loại khuôn phép nam tôn nữ ti của dân tộc Trung Đông đi! Đến cả mẹ thỉnh thoảng cũng quên mất, ở trước mặt người ngoài đôi khi còn cần cậu lên nhắc nhở, muốn bà bớt phóng khoáng một chút đó!

“Đi thôi! Đi gọi điện thôi.” Đỗ Ánh Nguyệt nhớ đến vấn đề lúc trước, vội vàng thúc giục cậu.

Còn muốn ở lại bên ngoài thêm chút nữa, Nayar không định quay về công ty, ngược lại dẫn cô đến buồng điện thoại công cộng.

“Nhanh, nhanh, nhanh!” Vừa chui vào buồng điện thoại, Đỗ Ánh Nguyệt đã vội vã thúc giục cậu.

“Dừng sốt ruột!” Nayar cố gắng muốn duy trì phép tắc giữ chút khoảng cách với cô, nhưng không gian bên trong thật sự quá hẹp, cậu càng vội vàng di chuyển trái phải lại càng dựa sát vào cô gái phương đông này. Hiện tại thật sự rất muốn bảo cô đi ra trước, chờ cậu gọi được cô lại đi vào.

“Này! Anh còn ngại ngần gì vậy?” Không để ý đến vẻ mặt mất tự nhiên của cậu, giơ tay lôi kéo cậu đến trước điện thoại, thúc giục.

“Mau gọi đi!” Cậu còn tiếp tục kéo dài, chỉ sợ ở đây sẽ phát sinh án mạng mất thôi.

“Được, được, được! Rất nhanh, rất nhanh thôi...”

Cảm thấy có người sắp trở mặt, Nayar vội cầm thẻ vào, nhắc ông nghe, hỏi: “Số điện thoại người thân của cô ở Mỹ là gì?”

Đỗ Ánh Nguyệt đọc ra một dãy số, im lặng đợi cậu bấm số. Bỗng nhiên, bên ngoài có người nói xen vào—
“Ra ngoài!” Giọng Ả Rập lạnh băng.

Nghe xong, thân thể Nayar cứng đờ, cảm nhận được có một vật cứng đang đặt sau lưng mình, nếu cậu đoán không sai thì vật cứng đó được gọi là súng.

“Ai vậy?” Tuy nghe không hiểu nhưng Đỗ Ánh Nguyệt theo bản năng vẫn quay lại nhìn, sau đó sắc mặt liền thay đổi, vô cùng kinh sợ.

A—Má ơi! Là cái người Trung Đông đã bắt cóc cô! Mới trốn thoát chưa đến nửa ngày, sao ông ta tìm được cô chứ? Tiêu rồi! Tiêu rồi!

Là cô ta! Nười đàn ông kinh ngạc sau đó liền đắc ý nhếch miệng cười hung tợn. Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, vừa nhận được tin tức cô ta bỏ trốn từ ông chủ, đang nghĩ nếu mất đi một con tin thì nhất định phải thừa dịp Nayar một mình ra ngoài, dẫn người bắt lại để thay thế nhưng không ngờ hai người lại ở cùng một chỗ, thật đúng là một mũi tên trúng hai con chim!

Từ từ treo ông nghe, Nayar trong lòng thầm kêu hồng bét. Giọng nói này cậu nhận ra được là tâm phúc bên cạnh chú tên Tashan.

“Ra ngoài!” Tashan lần nữa ra lệnh.

Nhìn hần phủ áo khoác che súng lộ ra hòng súng dí sát lưng Nayar, nghĩ mình liên lụy đến người vô tội, Đỗ Ánh Nguyệt áy náy nhìn Nayar một cái hình như còn lẩm bẩm nói ‘thật xin lỗi’, sau đó mới run rẩy bước ra khỏi buồng điện thoại, ngay lập tức bị một tên cao to kim chặt hai tay không để cô có cơ hội chạy trốn.

“Đừng làm tổn thương cô ấy! Chuyện không liên quan đến cô ấy.” Xoay người, thấy cô bị đối xử thô bạo cho rằng mình hại cô bị vạ lây, Nayar vội vàng quát to.

“Thân mình khó giữ được còn có tâm tư lo lắng cho người khác.” Tashan cười lạnh, đưa mắt ra hiệu ý bảo áp giải cô vào bên trong xe đồng thời cũng cảnh cáo Nayar.

“Ngoan ngoãn lên xe, đừng nghĩ làm loạn! Mạng nhỏ của con bé kia phụ thuộc vào biểu hiện của mày đấy.” Có con cá lớn Nayar này thì cô gái phương đông kia có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Lúc cần thiết, cái mạng nhỏ của cô cũng không quan trọng.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Ánh Nguyệt không biết bọn họ dùng tiếng Ả Rập nói cái gì, lúc bị áp giải vào trong xe vẫn không ngừng dùng tiếng trung la hét.

“Này! Quý quốc còn có chính phủ không vậy? Ban ngày ban mặt lại ra phố bắt người...” Đột nhiên, tiếng hét chói tai chợt im bặt, chắc là bị người ta đánh bất tỉnh rồi.

“Lên xe!” Hơi hạ giọng, Tashan ra lệnh.

Ai...Trong tình huống này, nếu chỉ có một mình cậu muốn thoát thân không phải chuyện khó thể nhưng hiện tại đối phương lại lấy tính mạng của vị Đỗ tiểu thư kia ra uy hiếp thì cậu tuyệt đối không thể trở mặt nhìn người vô tội vì mình mà bị thương tổn.

Xem ra trước mắt chỉ có thể khuất phục, lấy lui làm tiến.

Phiền phức nhất chính là nếu anh cả biết cậu sơ suất đến nỗi rơi vào trong tay kẻ địch sợ rằng sẽ bắt đầu một khóa ‘đặc huấn’ đi? Nghĩ đến liền không nhịn được mà phát run!

Không chút lo lắng đến nguy hiểm phía trước, Nayar chỉ phiền muộn những ngày gian

khổ phía sau, song khi cậu chậm rãi ngồi vào trong xe nhìn Đỗ Ánh Nguyệt bị đánh bất tỉnh không khỏi vạn phần áy náy, khẽ thở dài...

Đỗ tiểu thư, số mạng của cô thật éo le, vừa mới thoát khỏi hang sói lại rơi vào miệng cọp, tôi vô cùng xin lỗi a!

“Mẹ nói cái gì?” Bên trong tòa cao ốc sản xuất dầu mỏ của Vi thị, Mặc Khuê khiếp sợ nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mỹ lệ được chăm sóc tốt trước mặt đồng thời cũng là mẹ của anh hỏi lại.

“Nayar rơi vào tay Yarar Mai rồi! Mới vừa rồi, tên đàn ông kia gọi điện ra uy với mẹ.” Vi phu nhân thuận theo ý dân, lặp lại lần nữa.

“Chết tiệt!” Khẽ rửa thầm một tiếng, Mặc Khuê làm sao cũng không ngờ được mới về đến Riyadh đang định mượn thế lực Vi thị ở Trung Đông giúp anh cứu Đỗ Ánh Nguyệt ra, vậy mà còn chưa kịp nói mẹ đã tặng anh một bất ngờ lớn như thế.

“Thật sự đáng chết!” Vi phu nhân bình tĩnh gật đầu đồng ý. Không chỉ Yarar Mai đáng chết mà còn cả tên nhóc Nayar bỏ lại vệ sĩ, một mình chuồn ra ngoài để bản thân rơi vào hiểm cảnh cũng đáng chết.

“Hang ổ của đối phương ở đâu?” Cố kiềm chế cơn giận dâng trào, Mặc Khuê điềm tĩnh hỏi, tin tưởng với mạng lưới tình báo ở Trung Đông của mẹ chắc chắn sớm đã biết được hang ổ của Yarar Mai.

“Sa mạc phía Tây Riyadh.” Vi phu nhân thở dài.

“Mẹ nên nói sớm cho con biết.” Giọng nói ẩn chứa trách móc. Nếu để anh giải quyết xong tất cả thì Nayar sẽ không rơi vào hiểm cảnh, Ánh Nguyệt cũng sẽ không...Nghĩ đến cô gái vui vẻ nào đó, tim Mặc Khuê khẽ nhói đau.

“Hắn dù sao cũng là em trai của chồng mẹ, chú của Nayar. Dượng con trước khi qua đời từng yêu cầu mẹ có thể nhắm một con mắt, mở một con mắt để tùm hẩn, không nghĩ đến...” Tiếp tục thở dài, không ngờ Yarar Mai còn chưa chết tâm.

“Nếu mẹ mềm lòng thì cứ đem công ty nhường hết cho hắn, mẹ cùng Nayar chuyển tới Mỹ ở cùng con.” Mặc Khuê hừ lạnh, chế giễu.

“Con nói ở đây là đầm rồng hang hổ?” Đôi mắt hạnh liếc qua, Vi phu nhân tức giận. Đứa con lớn nhất này chính là thích chọc tức bà, tính tình so với Nayar cực kỳ hoàn toàn khác nhau.

“Dù sao thì khu vực Trung Đông cũng bắt nguồn từ đầm rồng hang hổ mà, không phải là không thể.”

“Con...Quên đi!” Tâm tình con trai hôm nay hình như rất kém. Vi phu nhân kỳ quái nhìn anh, vô cùng hiểu rõ lúc anh lòng như lửa đốt mới có thể cố tình châm chọc mình.

“Mẹ cũng đâu có thông báo cho con tin tức Nayar xảy ra chuyện, sao con lại bay đến Riyadh tìm ta trước chứ?” Trước kia ba giục bốn mời nó còn chưa chắc đến đây đó! Quá kỳ lạ nha!

Mặc Khuê nghe xong không trả lời còn hỏi lại: “Những vệ sĩ trước kia con huấn luyện đâu?”

“Bọn họ đang tự nhốt mình trong phòng kiểm điểm đấy!” Vi phu nhân đối với hành động của mấy người thân tín này cảm thấy rất buồn cười. Mặc dù nói bọn họ để cho Nayar thành công trốn khỏi tầm mắt dẫn tới bị người bắt cóc đúng là có lỗi nhưng lỗi lớn nhất vẫn thuộc về Nayar.

“Để bọn họ chuẩn bị một chút.” Lạnh lùng nhếch môi, đẩy mắt một mảnh băng hàn. “Tối nay sa mạc sẽ rất nóng nực.” Vì Nayar cũng vì người trong lòng anh.

Dứt lời, thân hình cao lớn xoay người bước ra khỏi văn phòng, để lại Vi phu nhân vội vàng truy hỏi—

“Con trai, con còn chưa nói ẹ biết nguyên nhân bay đến Riyadh a...”

9. Chương 9

Ai...Mới trốn chưa đến mười hai tiếng đã bị bắt trở về, trên thế giới này còn có người xui xẻo hơn cô không?

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt phát ra từ ngọn đèn dầu, Đỗ Ánh Nguyệt hai tay bị trói sau lưng trừng mắt nhìn lều trại vô cùng quen thuộc, thở dài lần thứ n.

“Đỗ tiểu thư, tôi thật rất xin lỗi...” Một người khác bị bắt làm con tin lúng túng mở miệng.

“Đâu phải là lỗi của anh, tại sao phải nói xin lỗi chứ?” Kỳ quái nhìn vẻ mặt Nayar đầy áy náy cô liền cảm thấy khó hiểu.

“Là tôi xin lỗi anh mới đúng! Người bọn chúng muốn bắt là tôi, không ngờ anh cũng bị bắt tới đây.” Nói tóm lại, cô phải xin lỗi cậu mới phải.

“Hả?” Lần này đổi thành Nayar kinh ngạc. Rõ ràng mục tiêu của đám người Yarar Mai là mình, tại sao vị Đổ tiểu thư này lại nhận hết trách nhiệm chứ?

Phát hiện cậu không hiểu, Đổ Ánh Nguyệt tốt bụng giải thích.

“Tôi chính là bị bọn họ bắt cóc từ Mỹ đến đây! Có một ông chú trung niên mập mạp biến thái hình như là đại ca của bọn họ còn có ý đồ quấy rối tôi, quá ghê tởm! Trung Đông có phần tử xấu xa làm ra hành vi biến thái như vậy thật sự là phá hỏng danh tiếng của quý quốc mà!” Càng nói càng cảm phẫn.

Ách...Người mà cô miêu tả sẽ không phải là chú Yarar Mai đó chứ? Không ngờ chú Yarar Mai thế nhưng lại bắt cóc một cô gái nước khác đến để thỏa mãn ham muốn cá nhân!

Kinh ngạc thậm nghĩ, vẻ mặt Nayar có chút xấu hổ, không dám thành thật khai nhận ‘ông chú biến thái’ đó chính là chú mình, chỉ sợ cô nghĩ ‘chú sai cháu chịu’ liền tìm mình tính sổ.

“Này! Sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm? Không thoải mái sao?” Híp mắt nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cậu dưới ánh sáng mờ mờ, Đổ Ánh Nguyệt quan tâm hỏi.

“Không có, không có a! Tôi rất khỏe.” Chột dạ lắc đầu, không ngừng phủ nhận.

“Vậy thì tốt! Nếu anh bị bệnh, tôi cũng không quá hy vọng đám người xấu kia sẽ mở lòng từ bi đưa anh đi bệnh viện đâu.” Yên lòng gật đầu, cô không nhận được thở dài.

“Ai...Trải qua chuyện ban sáng, tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ tăng cao cảnh giác, chúng ta muốn chạy trốn chỉ sợ không phải là chuyện dễ. Làm sao bây giờ? Tôi không muốn bị nhốt ở đây suốt đời rồi trở thành một người trong hậu cung của ông chú biến thái đâu...Tôi, tôi muốn về nhà gặp người thân...” Nói đến cuối cùng mơ hồ có tiếng khóc.

“Cô, cô đừng lo lắng! Chúng ta nhất định trốn được!” Thấy vành mắt cô ngấn nước, Nayar sốt ruột, luống cuống an ủi.

“Cho dù không trốn được thì anh cả tôi chắc chắn sẽ đến cứu chúng ta.”

“Anh cả anh?” Đôi mắt nhòa lệ mơ hồ nhìn cậu, Đổ Ánh Nguyệt có chút hoài nghi.

“Anh cả anh rất lợi hại phải không?”

“Đúng vậy đó!” Đầu gật đến suýt rụng xuống, vẻ mặt cực kỳ sùng bái.

“Anh cả trước kia được giới vệ sĩ phong là No 1, hiện tại đang mở một công ty huấn luyện vệ sĩ. Anh ấy là người mà tôi khâm phục nhất...” Bắt đầu lảm nhảm, ca ngợi công lao của anh trai kính yêu nhất.

Vệ sĩ à...Nhắc tới vệ sĩ, Đổ Ánh Nguyệt liền nhớ đến Mặc Khuê, nhớ đến nụ hôn trong bệnh viện, nhớ đến những việc linh tinh khi hai người ở chung một chỗ cùng tình cảm mập mờ, nhớ đến...Híc...Thật sự có quá nhiều thứ để nhớ! Cho tới bây giờ, cô mới biết mình nhớ đệ tử Thiếu Lâm bao nhiêu!

Híc...Sau khi cô mất tích, đệ tử Thiếu Lâm chắc hẳn rất sốt ruột đi? Anh có thể hỏi thăm tin tức của cô khắp nơi rồi chạy đến cứu cô không? Híc...Đệ tử Thiếu Lâm, anh nhanh đến đây! Nhớ đến em từng cứu anh một mạng, hiện tại là lúc anh nên báo đáp rồi...

“Tôi cũng biết một vệ sĩ rất lợi hại!” Ngừng khóc, cô đột nhiên xen vào cắt đứt lời lải nhải của cậu, cánh môi hồng khẽ nở nụ cười nhẹ.

“Anh ấy hiện tại chắc rất nôn nóng đi tìm tôi khắp nơi!” Không hiểu vì sao, cô tin rằng đệ tử Thiếu Lâm cho dù phải lật toàn bộ thế giới cũng nhất định tìm được mình.

“Có thật không?” Nayar hơi ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười, đặc biệt động viên.

“Vị vệ sĩ lợi hại kia của cô hiện tại có lẽ đang chạy đến cứu cô đó!”

“Ừ.” Tươi cười, Đỗ Ánh Nguyệt tiếp thêm niềm tin.

Cho dù đệ tử Thiếu Lâm có thật sự đến cứu cô thì chính cô cũng phải tự mình cố gắng mới đúng, không thể cứ ngồi chịu chết được. Có thể trốn được lần đầu tiên thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

“Nayar, nghĩ thử xem có biện pháp nào giúp chúng ta trốn được hay không?” Hai tay, hai chân bị trói cô cố lê mông đến bên cạnh Nayar.

“Tôi vẫn đang suy nghĩ đây!” Nayar cười gượng.

“Ồ!” Thè lưỡi một cái, cô nhanh chóng nhìn quanh bốn phía sau đó không nhin được liền bật cười.

“Thật mừng vì cô có thể tìm vui trong đau khổ.” Trợn mắt nhìn cô, Nayar cảm thấy cô gái này thật kỳ quái! Mới rồi còn thút tha thút thít giờ lại bày ra vẻ mặt thích thú.

“Không có gì!” Bật cười khúc khích, Đỗ Ánh Nguyệt đắc ý giải thích.

“Anh xem, ban đầu trong góc kia có một ấm đồng sau khi bị tôi cầm đi đánh vỡ vệ bất tỉnh thì hiện tại không thấy bóng dáng. Tôi nghĩ chắc tên thủ vệ đó đã giấu đi để tránh cho lại bị gõ sừng đầu nữa rồi.”

Nhìn theo tầm mắt của cô, tâm tư Nayar liền không còn để ý đến lời nói của cô, hai mắt vui sướng nhìn chăm chăm ngọn đèn dầu trên cái bàn thấp trong xó...Phải rồi! Cậu sao có thể không nghĩ đến còn có ‘cái đó’ để thoát khỏi đây chứ!

Vẻ mặt hớn hỏ, gian nan đứng dậy, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cô, nhảy a nhảy đến trước ngọn đèn dầu, xoay người hơi cúi người, từ từ đưa sợi dây trói cổ tay đến gần ngọn lửa.

“Ách...Nayar, anh làm sao nghĩ không ra lại muốn đem mình nướng thành BBQ chứ?” Đỗ Ánh Nguyệt nghi ngờ hỏi, bây giờ anh ta định làm gì vậy?

“BBQ cái gì...Á! Chết tiệt!” Bị ngọn lửa đốt trúng, Nayar thảm thiết hô, khê nguyên rửa.

“Nếu anh không phải là BBQ sống thì là cái gì?” Woa—thật khủng bố! Hình như còn ngửi được mùi thịt nướng. (bó tay với pà này luôn!)

“Tôi đang thử dùng lửa đốt đứt dây!” Tức giận liếc một cái, cậu tiếp tục chiến đấu hăng say.

“Thì ra là thế!” Bùng tỉnh hiểu ra, Đỗ Ánh Nguyệt cũng gắng gượng đứng lên, nhảy a nhảy đến bên cạnh cậu, thò đầu về phía sau làm chỉ đạo kỹ thuật.

“Bên trái, bên trái...Sai rồi! Qua phải một chút...Hướng lên, hướng lên...Không đúng, không đúng...”

Vị tiểu thư này thật quá ăm ỉ mà! Không sợ kinh động người trông coi bên ngoài sao?

“Đồ tiểu thư, nếu như cô không im lặng thì sợ rằng sẽ có người tiến vào ngay lập tức đó!” Đè thấp giọng cảnh cáo, Nayar cố nhịn xuống kích động trợn tròn hai mắt.

“A! Đúng vậy, thật xin lỗi nhé...” Vội vàng ngậm miệng, mặt đầy áy náy.

Vô cùng bất đắc dĩ, Nayar chuyên tâm tiếp tục ‘nghịch lửa’, dưới sự chỉ huy trong im lặng của cô cùng vài vết bỏng về sau, cuối cùng cũng đốt đứt dây trói.

Hai tay vừa được tự do, cậu cố chịu đựng đau rát trên cổ tay nhanh chóng tháo bỏ dây trói ở chân rồi vội vàng cởi trói giúp cô.

“Như thế này thoải mái hơn.” Dây trói trên người vừa rơi xuống cô lập tức vung vẩy tay, ánh mắt quan tâm dừng lại trên cổ tay cậu.

“Nayar, anh có vải sạch không?”

“Làm gì?” Nhỏ giọng hỏi lại đồng thời không một tiếng động đi đến cửa, lén đẩy ra một góc nhỏ quan sát tình hình bên ngoài.

Không bình thường! Bên ngoài dường như có vẻ quá hỗn loạn, ồn ào, một đồng người đi qua đi lại trong màn đêm có chút kỳ quái.

“Vết bồng trên cổ tay anh cần dùng vải sạch băng lại trước đã!” Nhỏ giọng giải thích, nhìn theo tầm mắt cậu ngó ra bên ngoài Đổ Ánh Nguyệt cũng cảm thấy có chút khác thường.

“Bọn họ chạy tới chạy lui rốt cuộc là muốn làm gì thế?” Sa mạc cũng tổ chức đại hội thể thao sao?

“Vết thương nhỏ, không sao đâu! Về phần rốt cuộc đang làm gì thì tôi cũng không....”

Nói chưa dứt lời thì một tiếng nổ lớn từ nơi khác bất ngờ truyền đến, cậu kinh sợ vội vàng kéo cô quỳ rạp xuống đất theo phản xạ. Cho đến khi chấn động trên đất dần nhỏ lại, bên ngoài liên tục truyền đến thanh âm luồng cuống cùng la hét, cậu mới nhanh chóng kéo cô lên đồng thời cũng để ý đến thủ vệ canh giữ bên ngoài vì biến động bất ngờ mà lập tức la to chạy về phía ánh lửa.

Cơ hội tốt! Bọn họ có thể thừa lúc rối loạn chạy trốn. Nayar vui sướng kéo cô ẩn núp chạy ra bên ngoài.

“Sao, xảy ra chuyện gì vậy?” Lão đảo trốn chạy trong đêm đen, cô hốt hoảng theo Nayar trốn đông trốn tây, bên tai nghe thấy tiếng súng vang lên tứ phía, rất nhiều ngựa cùng lạc đà bị kinh hãi chạy toan loạn.

“Mau lên đi!” Không có thời gian để trả lời vấn đề của cô, Nayar đã không chể đợc một con tuần mã chạy loạn, sau khi xoay người lên ngựa liền vội vàng muốn kéo cô lên.

“Tôi, tôi sẽ không cưỡi ngựa đâu!” Đổ Ánh Nguyệt sợ hãi kêu.

“Tôi cưỡi!” Ghim cương, ép cô trên lưng ngựa, chân thúc vào bụng ngựa một cái, dưới sự che chở của màn đêm cùng tiếng súng nổ, thần không biết quỷ không hay lập tức chạy trốn.

Ngay tại lúc hai người biến mất trong bóng đêm, lúc ngựa phi cách xa doanh trại, hai người đều không chú ý tới lều vải mình bị nhốt lúc trước đột nhiên bốc cháy, lửa cao ngút trời.

“Theo tin báo, tên nhóc Mặc Khuê dẫn theo vài vệ sĩ đang từ Riyadh tiến vào nơi này.” Trong lều, Tashan trung thành báo cáo với ông chủ.

“Chỉ sợ nó không đến!” Yarar Mai cười lạnh, lập tức hạ lệnh.

“Lệnh xuống dưới, bảo mọi người cẩn thận đề phòng, tăng cường cảnh giác.”

Tashan vâng lệnh ra khỏi lều, không lâu sau, bên ngoài liền truyền đến từng hồi tiếng động tuần tra tới lui, tăng cường cảnh giác.

Hừ! Mặc Khuê, cứ đến đây, tao chờ!

Đáy mắt Yarar Mai lướt qua tia sắc lạnh, khóe miệng nhếch lên ý cười tàn khốc. Trong lòng đang đắc ý thì một tiếng nổ lớn chợt vang lên làm rung động màng nhĩ hắn, sau đó bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô—

“Kho đạn nổ rồi...”

“Mau cứu hỏa...”

“Không xong! Có người lên vào đánh lén...”

Rùng mình, thân hình mập mạp đang định ra ngoài xem xét tình hình thì một cú đâm không chút lưu tình bất ngờ đánh tới làm hắn ngã ngược vào bên trong, hồi lâu vẫn không bò dậy nổi.

“Đã lâu không gặp, Yarar Mai.” Chân to hữu lực dẫm lên khuôn mặt be bét máu, thanh âm trầm thấp, hung dữ chào hỏi.

“Là mày, Mặc Khuê!” Yarar Mai mặt đầy khiếp sợ.

“Mày không phải mới rời khỏi Riyadh sao?” Vì sao nhanh như vậy đã xuất hiện ở đây? Rốt cuộc là sai chỗ nào?

“Tình báo không tậ!” Súng lục trong tay vững vàng nhắm trúng hắn, Mặc Khuê cười lạnh.

“Chỉ có điều tin đó là tôi cố tình tung ra.” Thực tế, anh và đám vệ sĩ đợc huấn luyện nghiêm chỉnh sớm đã lạng lẹ tiến vào đây, mới cho nổ tung một kho đạn.

“Mày...” Biết bị lừa giỡn, mặt Yarar Mai tức đến đổi màu, giận tới mức không nói nên lời.

“Tôi làm sao?” Mây rậm khê nhú, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

“Nếu như ông biết điều một chút thì nên yên tĩnh trốn trong sa mạc. Nhưng không, ông lại tự tìm đường chết!” Ngàn vạn lần không nên, không nên động vào Ánh Nguyệt! Trong chuyện tranh đoạt gia sản của Vi thị, cô ấy là vô tội.

“Tao tự tìm đường chết? Là mày phá hủy hết tất cả của tao!” Sâu trong đáy mắt tràn đầy không cam lòng.

“Tất cả mọi thứ đều không phải của ông, cho dù là dầu mỏ, công ty hay là tộc trưởng Vi thị.” Vì sự hám danh của hắn mà lắc đầu cười châm chọc.

“Nếu không phải mày ngăn cản, mọi thứ sớm là của tao rồi!” Yarar Mai tức giận gầm lên.

Lười cùng người u mê nói lời vô nghĩa, Mặc Khuê vận sức dưới chân, đem mặt hắn giẫm đến sắp biến hình.

“Tôi hỏi ông, Nayar và cô gái phương đông ông sai người đến bắt đâu?”

Căm hận nhìn chằm chằm anh, Yarar Mai kiên quyết không nói, hy vọng phe mình có thể kiềm chế quân địch, khi đó tình thế lập tức được đảo ngược, đối thành hắn có thể giẫm một phát lên mặt người đàn ông này.

Giống như nhìn thấu tính toán của hắn, Mặc Khuê cười nhạt.

“Tôi khuyên ông đừng làm mộng xuân thu! Mới vừa rồi kho đạn kia nổ tung người của ông đã chết không ít, hiện tại bên ngoài...”

Giả vờ lắng nghe rồi tiếp tục nói: “Tiếng súng dần ngừng, đại khái đều bị người của tôi bắt rồi!”

Nghe xong, Yarar Mai cực kỳ hoảng sợ phát hiện đúng như anh nói, bên ngoài chỉ còn lác đác vài tiếng súng. Nếu như phe mình toàn thắng thì đã có người chạy vào báo hắn biết.

“Ông không nói cũng không sao, đợi lát nữa người của tôi đóng quân ở đây sẽ từ từ tìm họ, cho dù ông giấu họ ở đâu tôi cũng tìm ra được.” Mặc Khuê tiếp tục cười lạnh.

“Ha ha...” Thấy đã hết hy vọng, Yarar Mai bất ngờ cười to, đáy mắt lướt qua tia điên cuồng, tay lên sờ xuống thất lưng.

“Muốn tìm bọn chúng? Tới đại ngục mà tìm!” Hắn tuyệt đối không khuất phục! Có chết cũng phải kéo theo đệm lưng.

“Ông muốn làm gì...” Thấy hắn định ngọc đá cùng tan, Mặc Khuê liền hốt hoảng đồng thời phát hiện được hành động của hắn lập tức hạ súng bóp cò, viên đạn mạnh mẽ bắn trúng tay mập mạp.

Nhưng không còn kịp nữa, cùng lúc đó Yarar Mai đã nhấn xuống nút điều khiển từ xa ở thất lưng, lập tức vang lên một tiếng nổ rung trời.

“Ha ha...Mày tìm đi! Có lẽ còn có thể tìm được hài cốt bọn chúng...” Điên cuồng cười to, mặc kệ tất cả.

“Ông đáng chết!” Vừa giận vừa sợ, họng súng hướng tim hắn bắn ra một phát trí mạng.

Trong nháy mắt, tiếng cười càn rỡ im bặt, Yarar Mai hai mắt trợn trắng giống như oán hận, tử trạng vô cùng dọa người.

Đá văng hắn ra, Mặc Khuê chạy ra bên ngoài, đập vào mắt là một lều trại khác ở phía xa bởi vì nổ tung mà lửa cháy dữ dội.

Ha ha...Muốn tìm bọn chúng? Tới địa ngục tìm đi!

Nhìn thể lửa ngút trời, bên tai lại vang vọng tiếng cười của Yarar Mai trước khi chết tim Mặc Khuê gần như tê liệt, một luồng khí lạnh từ gót chân không ngừng tiến lên song thân thể cao lớn lại liều mạng chạy về phía đám cháy, kinh hãi rống to—

“Không—”

Sa mạc sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ từ phương đông dần lan tỏa khắp những cồn cát mênh mông, bên trong nơi đóng quân, một người đàn ông cao lớn đứng thần thờ nhìn đồng tro tàn trước mắt.

Sau khi vài người thật sự xác định không tìm thấy bất cứ cái gì giống như xương cốt con người trong đồng phế tích mới rồi rít lắc đầu với người đàn ông cao lớn. Họ đã tìm suốt một đêm rồi, cho dù bị nổ tan tành thì cuối cùng vẫn sẽ sót lại ít dấu tích!

Thấy thế, đáy lòng Mặc Khuê chợt lóe lên tia hy vọng.... Nếu như tại hiện trường không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ đêm qua có người bị nổ chết thì liệu có thể lớn mật suy đoán họ rất có khả năng đã sớm thừa cơ chạy thoát nhưng Yarar Mai chẳng hề biết nên trước khi chết mới nghĩ rằng mình kéo được hai đem lưng hay không?

Nếu như Nayar và Ánh Nguyệt trốn đi thì nhất định sẽ chạy về phía Riyadh!

Nghĩ đến điều này, ngực từ từ nóng lên, anh cố đè xuống tâm tư kích động không quan tâm đến những người khác tay to liền vung lên—

“Đi thôi! Chạy về phía Riyadh tìm người.”

Khó chịu quá...

Nóng quá...

Khát quá...

Còn nữa, vì sao mặt trời lại to như thế? Cho dù là sa mạc, có thể đem nhiệt độ người sống sờ sờ bốc hơi lên cũng quá khoa trương đi!

“Nayar, chúng ta lạc đường à?” Mở đôi môi nứt nẻ, Đỗ Ánh Nguyệt nhìn dải cát vàng vô tận hoài nghi lần thứ ba mươi lăm.

“Đâu có.” Khẳng định lần thứ ba mươi lăm.

“Sao anh biết không lạc đường?” Tình cảnh quá mức khó chịu khiến cô muốn ép người. Đều do cậu nói không có lạc đường, tìm không ra đường thì bọn họ liền xong, chưa tới hai ngày trong sa mạc sẽ thêm hai cái xác khô.

Cúi đầu liếc cô một cái, Nayar tiếp tục thúc ngựa đề nghị.

“Đồ tiểu thư, nếu không muốn mình càng khát hơn thì tôi khuyên cô tốt nhất đừng nói nữa.” Đã thiếu nước rồi còn lãng phí nước bọt, thật không biết cô đang nghĩ gì?

Nghe xong, Đỗ Ánh Nguyệt ghen hòng, hiểu được cậu nói không sai đành phải ừ ừ ngậm miệng. Song mới yên tĩnh chưa được bao lâu, cô liền không chịu nổi.

“Ốc đảo đâu? Sa mạc đều không có ốc đảo à?” Có ốc đảo sẽ có nước trong veo, mát lành nha! Ôi...Cô rất nhớ mùi vị nước ngọt đó.

Vị tiểu thư này cho rằng tùy ý kêu một tiếng thì ốc đảo sẽ xuất hiện trước mặt sao? Lén cúi đầu trừng mắt nhìn cô, Nayar bất đắc dĩ nghĩ thầm, chẳng hề muốn lãng phí thêm chút nước bọt nào để trả lời câu hỏi của cô.

“Này! Anh làm gì mà không...” Bỗng nhiên ngừng lại, nhìn chằm chằm bóng đen mù mịt đang không ngừng tiến đến từ phía xa, kinh ngạc há mồm.

“Nayar, kia, kia là gì vậy?” Đùng là cái sức mạnh thiên nhiên mà cô nghĩ, ngàn vạn lần đừng!

“Cái gì... Là bão cát!” Ngắc đầu nhìn về phía cô chỉ, Nayar kinh hãi rống to, sắc mặt tái nhợt vội ôm cô nhảy xuống ngựa lăn xuống dưới một gò cát cách đó không xa.

“Á—Rốt cuộc chúng ta bị ai hạ lời nguyên mà xui xẻo vậy chứ?” Oang oang kêu to, sợ đến mức biến sắc.

“Im miệng!” Nếu không thì lúc nửa miệng nhất định sẽ đầy cát.

Khó chịu rống lên, cậu nhanh chóng đem cô gái ồn ào này che ở phía dưới, áo choàng Trung Đông rộng dài chặt chẽ bao phủ lấy cô. Chưa tới mười giây, bão cát cuộn cuộn đầy trời hướng thẳng về phía hai người, gió không chút lưu tình mà quét qua da thịt đau đớn giống như cầm dao tự cứa vậy.

Một lúc sau, bão cát đi qua tất cả lại yên bình như trước, đôi mắt nhìn lại chỉ thấy một mảng cát vàng chói lóa đâu còn bóng dáng hai người?

Trong tĩnh lặng, đột nhiên, một đồng cát nhỏ khẽ rung động....

Bão cát qua rồi!

Cảm thấy da thịt không còn đau nữa, tiếng gió bên tai cũng dần trôi xa, Nayar bị cát vàng bao phủ lúc này mới nhanh chóng đứng dậy, phủi hết cát bụi trên người, dáng vẻ vô cùng thảm hại.

Sức nặng trên người vừa rời đi, Đỗ Ánh Nguyệt liền lập tức bò dậy, vì được Nayar che chở nên so với cậu còn tốt hơn nhiều.

“Tốt rồi! Tốt rồi!”

Khẽ vỗ vỗ ngực cô vui vẻ nói: “Tốt quá rồi! Chúng ta đều không sao, trời vẫn thương người tốt.” Đúng là trời ban ân huệ mà!

“Không! Xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.” Nhìn xung quanh, khuôn mặt trẻ tuổi bỗng nhiên sụp xuống.

“Hả?”

“Không thấy ngựa của chúng ta!”

Xe lao nhanh qua dải cát vàng vô tận, bên ngoài mặt trời nóng gay gắt, nhiệt độ cao đủ để nướng chín người nhưng bên trong xe, không khí lạnh lẽo lại có thể đóng băng người.

Lái xe về mặt cực kỳ ngưng trọng nhưng nếu so với Mặc Khuê ngồi bên cạnh thì chỉ có thể coi như là gặp phải sự phụ. Xuyên qua cửa xe, trừng mắt tìm kiếm dấu chân ngựa trên sa mạc, Mặc Khuê môi mím chặt, bất an trong lòng càng thêm nghiêm trọng...

Chết tiệt! Đã tìm hơn nửa ngày mà sao vẫn không thấy tung tích của hai người? Lúc họ chạy đi, chắc không mang theo chút lương thực, thức uống nào? Trong sa mạc, chỉ cần thiếu nước một ngày cũng đủ mất mạng rồi!

Nayar lớn lên ở Trung Đông từ nhỏ có lẽ chống đỡ được một khoảng thời gian nhưng Ánh Nguyệt chưa từng thích ứng với khí hậu trên sa mạc chỉ sợ một ngày cũng không chịu nổi...

Nghĩ đến đây, tim không khỏi thất lại, ngay tại lúc bất an càng ngày càng sâu thì đôi mắt sắc bén chợt lướt qua một chấm đen nhỏ đang di chuyển...

“Nhanh! Phía trước có động tĩnh.” Nhìn bóng đen di động ở phía xa, Mặc Khuê vui sướng hô to. Sẽ là họ sao? Thật sao? Ông trời phù hộ, mong là bọn họ.

Lái xe cũng chú ý đến, giảm chân ga tăng tốc về phía bóng đen, trong chốc lát, bọn họ đã thấy rõ thân phận thực sự của bóng đen—một con tuần mã đang hoảng loạn trong sa mạc.

Tại sao chỗ này lại xuất hiện một con tuần mã vô chủ? Là ngựa họ đã cưỡi trong khi chạy trốn sao? Nếu vậy, sao chỉ còn ngựa mà không thấy bóng dáng hai người? Không lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Trong lòng kinh sợ suy nghĩ, khi xe chạy tới cạnh con ngựa Mặc Khuê vội nhảy xuống xe, tóm lấy dây cương khổng lồ chế tuần mã đang kích động đồng thời cũng cẩn thận kiểm tra tình trạng của nó. Phát hiện yên ngựa có kiểu dáng và chất liệu giống hệt như những cái khác bên trong doanh trại Yasar Mai, hơn nữa còn phát hiện toàn thân ngựa dính đầy cát vàng giống như là...

“Chết tiệt! Họ nhất định gặp phải bão cát rồi!” Cho nên mới có thể mất đi ngựa cưỡi.

Biến sắc, anh lao nhanh lên xe, trầm giọng ra lệnh: “Mau! Tôi nghĩ họ đang ở cách đây không xa.”

“Tôi...Tôi không xong...” Vô lực ngã xuống cát vàng nóng rát, Đỗ Ánh Nguyệt muốn khóc nhưng lại phát hiện đến cả nước mắt cũng cạn khô rồi.

Híc...Cô sắp bị phơi khô, sắp chết rồi...Tiểu Tinh, Y Phàm, đệ tử Thiếu Lâm, hẹn gặp lại...

“Đứng lên!” Nayar đi đằng trước không thấy cô đuổi theo lập tức quay lại cố sống cố chết kéo dây.

“Nhanh! Chút nữa sẽ có ốc đảo, đến đó cô muốn nghỉ ngơi, uống nước bao lâu cũng được.”

“Câu này anh đã nói không dưới sáu lần rồi, anh nghĩ tôi còn tin được à?” Mặc cho cậu lôi kéo, cô chậm rãi nhắm mắt, biết mình thật sự tới cực hạn không còn sức để đi nữa.

“Nayar, mình anh đi thôi...Tôi sẽ không trách anh...”

Nhìn đôi môi nứt nẻ, cơ thể rơi vào trạng thái mất nước, tinh thần cực kỳ suy yếu, Nayar hiểu rõ tình trạng của cô thật sự rất tệ. Thế nhưng...Muốn bỏ lại cô, cậu thật không làm được!

“Tôi không thể bỏ cô lại.”

“Có câu này của anh là đủ rồi! Anh đi đi, tôi sẽ không trách anh...” Yếu ớt cười một tiếng, cô ôm thân thể khẽ lẩm bẩm.

“Tôi công cô!”

“Không cần! Như vậy tôi sẽ liên lụy đến anh...” Phải chết thì chỉ cần một người là đủ, không cần tới góp số mà!

Không cho từ chối, Nayar ngồi xổm xuống định kéo cô dậy bỗng nhiên đột nhiên đuôi mắt liếc thấy còn cát ở phía xa hình như có tiếng động, hí hóp mắt nhìn kỹ. Cậu chợt hưng phấn nhảy lên, dùng tiếng ả rập rỗng to, liên tục vỗ tay như muốn thu hút sự chú ý.

“Ở đây! Ở đây có người...” Ông trời! Có xe đến rồi! Lúc này, cho dù là đám người của chú Yarar Mai đuổi kịp thì cậu vẫn sẽ rất vui sướng để họ bắt trở về. Hơn nữa, cái xe đang tiến đến thật sự rất quen...Ha ha, là xe của Vi thị!

“Chúng tôi ở đây! Nhanh một chút...” Cảm tạ thánh Allah! Vệ sĩ của cậu đến rồi, cậu và Đỗ tiểu thư sẽ không sao nữa!

Nayar đang gào cái quỷ gì vậy? Không phải là hùng ưng đang lượn quanh bầu trời cậu thì muốn xua đuổi những kẻ chuyên dọn dẹp sa mạc giúp cô đó chứ? Ai...Ừng lão đại, đừng nóng vội thế! Chờ tao chết đi mày đến cũng đâu có muộn!

Ánh nắng chói chang khiến cô hoàn toàn không muốn mở mắt, Đỗ Ánh Nguyệt vì giờ phút này còn có tâm tình trêu chọc bản thân mà cười khổ thế nhưng trong lòng lại rất muốn khóc.

Híc...Thi thể sẽ bị hùng ưng mổ áu thịt lẫn lộn, tử trạng vô cùng thê thảm....

“Là bọn họ!” Từ xa đã thấy Nayar vung vẩy hai tay, Mặc Khuê mừng như điên lập tức rống to, hấp tấp muốn người bên cạnh lái nhanh hơn.

Trong nháy mắt, khi xe dần đến gần liếc thấy Nayar kích động chạy tới nhưng tầm mắt Mặc Khuê lại rơi xuống bóng người nằm trên cát cách đó không xa.

Ông trời, là Ánh Nguyệt! Cô không sao chứ? Vì sao lại ngã trên cát?

Tim thất lại, không đợi xe dừng hẳn, Mặc Khuê lập tức nhảy xuống xe, vội vàng chạy về phía hai người.

“Anh cả, em biết anh sẽ đến cứu chúng em...” Nayar vừa chạy vừa hô, giang hai tay chuẩn bị nhận một cái ôm thân tình ai ngờ lại ôm trúng khoảng không, làm cậu chỉ có thể kinh ngạc mà xoay người nhìn chăm chăm bóng lưng cao lớn không ngừng chạy về phía trước.

Lướt như gió đến bên cạnh Đỗ Ánh Nguyệt, Mặc Khuê khụy gối, tay khẽ run nâng người đang ủ rũ trên mặt đất dậy để cô dựa vào ngực mình.

“Ánh Nguyệt, là tôi! Tôi đến...” Phát hiện người trong lòng vẫn còn thở nhẹ, trong lòng anh đặc biệt kích động, giọng nói lộ vẻ bất an.

Cảm giác mình bị người đỡ dậy thậm chí còn nghe được giọng nói của đệ tử Thiếu Lâm, Đỗ Ánh Nguyệt không nhận được rên rỉ.

“Oa...Tôi thật sắp chết rồi nên mới xuất hiện ảo giác...” Nghe nói con người trước khi chết đều sẽ có ảo giác.

“Nói nhảm!” Vừa giận vừa mừng cười trách, nghe giọng nói khô khốc, môi nứt nẻ Mặc Khuê vội lấy bình nước bên người đưa đến bên miệng cô, vừa cẩn thận lại dịu dàng giúp cô uống nước.

A...Có nước! Ngọt ngào, mát lạnh! Oa...Cô chắc chắn mình thật sắp chết nên mới sinh ra ảo giác nghiêm trọng đến thế! Tuy nhiên, cho dù là ảo giác cô cũng muốn từ từ cảm thụ dòng nước mát lạnh này....

Nhắm mắt, mở miệng to cố gắng uống cạn, cô giống như cá rời khỏi nước không ngừng bổ sung dưỡng khí cho đến khi ho khan sặc sụa.

“Cẩn thận!” Nhẹ nhàng vỗ lưng, Mặc Khuê cực kỳ đau lòng.

“Chậm thôi, còn rất nhiều nước mà.”

Oa... Giọng nói của đệ tử Thiếu Lâm thật dịu dàng, cô thật sự rất nhớ anh! Cho dù là ảo giác cũng tốt, cô muốn gặp anh một lần...Bỗng nhiên, khóe mắt nhắm chặt liền rơi lệ.

“Sao vậy? Nơi nào không thoải mái?” Hoảng sợ nhìn giọt nước mắt trong suốt, anh gấp gáp hỏi, chỉ lo cô gặp chuyện không may!

Không nhận được từ từ mở mắt, nhìn khuôn mặt kiên nghị quen thuộc Đỗ Ánh Nguyệt bi thương thở dài, vẫn lẩm bẩm.

“Đây xem như là ảo giác sao? Ảo ảnh gần thế à? Hay là mình bị ảo giác nghiêm trọng rồi?”

“Tôi không phải ảo ảnh, em cũng không bị ảo giác, tất cả đều là thật! Tôi đang sống sờ sờ trước mặt em đây.”

Vừa bực mình vừa buồn cười, Mặc Khuê cúi đầu che phủ đôi môi hồng xinh, dịu dàng hôn một cái, tựa trán cô cười hỏi: “Loại cảm xúc ấm áp đó cũng là ảo giác à?”

Hai mắt tròn to, kinh ngạc nhìn một lúc lâu, tay nhỏ bé khẽ chạm vào môi mình tiếp đó lại xoa mặt anh....Không biến mất? Là thật! Đệ tử Thiếu Lâm thật sự xuất hiện trước mắt cô, không phải là ảo giác của mình!

“Híc—” Lúc ý thức được anh hoàn toàn là ‘thật’ Đỗ Ánh Nguyệt đột nhiên ôm chầm lấy anh khóc rống lên.

“Đệ tử Thiếu Lâm, đúng là anh rồi...Em biết anh sẽ đến tìm em...Híc...Em cứ tưởng mình sẽ chết ở đây...Vĩnh viễn không thấy anh...”

“Không đâu! Nhìn đi, tôi đến...tìm em...” Thấp giọng an ủi, nghĩ đến cô suýt chút nữa bỏ mạng trong sa mạc trong lòng Mặc Khuê liền kinh sợ, toàn thân run rẩy ôm chặt người trong lòng hận không thể khắc cô vào trong cơ thể mình.

“...Híc...Đệ tử Thiếu Lâm, nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết bị bắt tới Trung Đông...Có thể...Có thể gặp được tộc trưởng cao to, đẹp trai...Hậu cung có bồn tắm lớn giống như hồ bơi, có thể tắm rửa mỗi ngày, giường ngủ là giường lớn có bốn chân trụ xa hoa, vì sao...Vì sao em lại rơi vào trong tay ông chú trung niên nghèo khổ...Còn suýt chút nữa trở thành tế phẩm của bọn chim ưng chứ? Tuy em không phải là mỹ nữ tuyệt thế như trong tiểu thuyết nhưng thật quá kém may mắn mà...” Tội nghiệp dùng ngôn ngữ so sánh mỉa mai kể lại cuộc gặp gỡ đáng thương của mình.

Nghe xong, Mặc Khuê suýt bật cười, thật vui mừng khi cô có thể nghĩ ra ý tưởng thú vị như vậy để đối mặt với chuyện bất có này.

“Nếu em bằng lòng thì chỉ cần quay về Riyadh tôi sẽ thỏa mãn hết tất cả yêu cầu của em...” Ôm chặt người trong lòng, anh mỉm cười hưởng ứng.

“Anh đâu phải tộc trưởng...” Đỗ Ánh Nguyệt vừa khóc vừa cười phản bác lại, giống như gấu koala bám trên người anh nói sao cũng không buông tay.

Chỉ thấy trên dải cát vàng lóng lánh, một đôi nam nữ thân nhiên ôm nhau rất lâu không thể tách rời. Nayar đứng bên cạnh nhìn đến ngây người, đầu óc mê mang—

Kỳ lạ! Hai người này sao biết nhau vậy? Hơn nữa...Còn vô cùng ‘quen thuộc’ nữa chứ!

10. Chương 10

Um! Đây là đâu?

Hoảng sợ bật ngồi dậy, nhìn lướt qua phòng ngủ xa lạ đầy trắng lẹ, sờ sờ giường lớn xa hoa mềm mại bốn chân trụ dưới thân, Đỗ Ánh Nguyệt về mặt mù mịt, cố gắng nhớ lại...

Đúng rồi! Cô nhớ mình bị đệ tử Thiếu Lâm ôm lên xe, sau khi bổ sung nước cùng thức ăn vì quá mức mệt mỏi nên thân thể không chống đỡ nổi cuối cùng liền chui vào lòng anh ngủ thiếp đi. Ai ngờ vừa tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ rất giống hậu cung xa hoa.

Xong rồi! Chẳng lẽ đệ tử Thiếu Lâm đem oán giận của mình biến thành sự thật, đem cô cho vị tộc trưởng đẹp trai thìếp thành đoàn để cô ‘hưởng thụ’ cuộc sống hậu cung?

‘Phì!’ Bật cười vì ý nghĩa kỳ quái của mình, trong lòng hiểu rõ Mặc Khuê không thể đối xử với cô như vậy được. Thế nhưng...Đây rốt cuộc là đâu? Đệ tử Thiếu Lâm đang ở nơi nào?

“Đệ tử Thiếu Lâm, anh ở đâu...Đệ tử Thiếu Lâm...” Nhẹ nhàng bước xuống giường giống như kẻ trộm nín thở tìm kiếm, bên trong gian phòng lớn sờ sờ đông sờ tây cuối cùng cũng tìm được cửa phòng.

“Đệ tử Thiếu Lâm...Á!” Vừa định đẩy cửa, tay còn chưa kịp vươn ra thì cửa phòng đã bị người bên ngoài mở ra dọa cô lùi lại mấy bước thật lớn.

“Em tỉnh rồi!” Không ngờ vừa mở cửa đã thấy cô đã đứng phía sau, Mặc Khuê vui sướng nhếch miệng cười.

“Đệ tử Thiếu Lâm, anh đi đâu vậy? Em tỉnh dậy không thấy anh còn tưởng rằng mình lại rơi vào tay tộc trưởng háo sắc nào đó chứ...” Vừa thấy anh, Đỗ Ánh Nguyệt lập tức nhào vào lòng anh, lung tung oán giận, cố ý trách móc anh bỏ rơi mình.

“Nói nhăng nói cuội!” Vội gơ cao khay đựng đồ ăn lên mới không bị đụng đổ, Mặc Khuê cười trách, một tay bê đồ ăn một tay kéo cô vào trong.

“Đến đây! Em đói bụng chưa? Mau ăn chút đi.”

“Không nói thì không cảm giác, anh vừa nói em liền cảm thấy đói bụng...”

Theo anh đi vào chỗ bàn ăn nhỏ bên trong phòng, cô cười hỏi: “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm.” Đặt khay lên bàn, Mặc Khuê ngồi xuống ghế tựa bên cạnh rồi kéo cô ngồi dựa vào ngực mình, vừa dịu dàng vừa vui vẻ đút cho cô.

“Lâu như thế chẳng trách em sẽ cảm thấy đói bụng.” Có chút ngạc nhiên khi mình ngủ lâu đến vậy, cô há mồm không ngừng ăn mỹ thực Trung Đông mà anh đưa đến, dường như không chú ý tới dáng vẻ thân mật của hai người.

“Mấy ngày qua em vất vả rồi.” Nhẹ vuốt gò má phấn hồng hơi gầy, trong giọng nói nồng đậm đau lòng, đầy mắt tràn ngập ôn nhu.

“Vẫn, vẫn tốt mà...” Bỗng nhiên cảm thấy giọng nói của anh như một loại rượu mạnh làm say lòng người, Đỗ Ánh Nguyệt không nhận được khẽ run, hai má ửng hồng.

Xong rồi! Cô đâu có uống rượu sao lại có cảm giác say chứ? Trên mặt nóng quá đi...Đáng ghét! Đệ tử Thiếu Lâm đừng nhìn cô như thế nữa được không? Cô...Cô sẽ xấu hổ đó!

A...Cô đang xấu hổ sao? Thích thú cười trộm, Mặc Khuê tỉnh bơ, chăm chú nhìn cô.

“Đệ tử Thiếu Lâm!” Bất ngờ đẩy đồ ăn anh đưa đến, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng còn cổ ra vẻ nghiêm túc.

“Ừ?” Khẽ nhướn mày.

“Anh, anh đừng nhìn em như thế nữa! Em...Em sẽ...Sẽ...” Oa...Câu tiếp theo rất không được tự nhiên, cô xấu hổ mà!

“Làm sao?” Lặng lẽ ôm eo cô dựa vào mình, Mặc Khuê khẽ thì thầm.

“Em...Em sẽ muốn nhào tới cướp lấy trinh tiết của anh đó!” Oa...Cô nói rồi! Thật sự nói ra! Quá mất thể diện mà! Ôm mặt, Đỗ Ánh Nguyệt xấu hổ đến mức nhảy dựng lên muốn chạy trốn.

Suýt nữa bật cười thành tiếng, Mặc Khuê ôm chặt cô vào trong ngực không cho bỏ trốn, con người đen thâm thúy sáng rực.

“Hoan nghênh đến cướp! Dù sao thì em cũng đã thềm muốn cơ thể tôi lâu rồi.”

“Đâu, đâu có! Anh nói vậy, cố tình vu oan cho em.” Dù xấu hổ đến đâu, Đỗ Ánh Nguyệt cũng không thừa nhận, lập tức giận dữ kháng nghị.

“Tôi vu oan em?” Khẽ nhún mày, rất sẵn lòng nhắc nhở.

“Tôi nhớ ba năm trước, lúc người nào đó giúp tôi thuốc đau thừa dịp sờ soạng lưng tôi, xin hỏi đó là ai vậy?”

Hả! Anh vẫn còn nhớ chuyện đó sao? Cứ tưởng mình sờ soạng thần không biết quỷ không hay chứ!

“Em ,em sao biết được?” Mặt đỏ bừng, đánh chết cũng không thừa nhận.

Cô gái này thật là...Mặc Khuê vô lực lắc đầu, đành phải pha trò.

“A...Xem ra ai đó cũng bị mất trí nhớ rồi.”

Lén véo thắt lưng anh trút giận, mặc kệ anh chế nhạo, Đỗ Ánh Nguyệt lảng sang chuyện khác.

“Đệ tử Thiếu Lâm, đây là đâu? Giống như hậu cung của tộc trưởng Trung Đông vậy!”

“Xem như thế đi.” Cười khăng định suy đoán của cô.

“Hả?” Giật mình, híp mắt tra hỏi.

“Anh đâu phải tộc trưởng Ả rập!” Sao có cách lập tức tìm ra một hậu cung để thỏa mãn ‘yêu cầu’ lúc trước của cô?

“Tôi không phải nhưng em trai tôi thì phải.” Híp mắt mỉm cười, chuẩn bị xem phản ứng của cô, quả nhiên—

“Hả?” Kêu to một tiếng, nghi ngờ nhìn anh.

“Ách...Không ngờ anh cũng là người Trung Đông!” Gạt ai chứ? Gương mặt của anh rõ ràng là người phương đông còn muốn gạt cô à.

“Đương nhiên tôi không phải!”

“Nhưng mà...”

“Chỉ có em trai tôi thôi!” Nhìn về mặt cô mù mịt, Mặc Khuê buồn cười giải đáp thắc mắc của cô.

“Tôi và Nayar là cùng mẹ khác cha!”

“Hóa ra là thế...” Bềnh tỉnh hiểu ra song dường như nghĩ đến cái gì lập tức trợn mắt nhìn anh.

“Nayar?” Đó không phải là chàng trai trẻ bỏ trốn cùng cô sao?

“Đúng là Nayar!” Mặc Khuê nhin cười gật đầu. A...Về mặt cô thật đúng là thiên biến vạn hóa.

“Có nhầm không vậy!” Oang oang kêu to, Đỗ Ánh Nguyệt đột nhiên nắm chặt tay giơ lên trời kháng nghị.

“Ông trời à, ngài rất vô lý đó! Con gặp xui xẻo ở Trung Đông, sao ngài lại sắp xếp cho con gặp gỡ tiểu tộc trưởng còn nhỏ tuổi hơn mình chứ? Con muốn chính là tộc trưởng cao lớn, đẹp trai, chín chắn và thân hình mãnh nam cơ! Công thức này thật không khớp với tiểu thuyết tình yêu! Không khớp!”

“Ha ha...” Mặc Khuê cười to, xoay cô gái đang lăm lăm oán trách lại, mạnh mẽ hôn xuống đôi môi đỏ mọng, cười nhắc nhở.

“Nơi đây thờ thánh Allah, em oán trách ông trời cũng vô dụng! Ông ấy không quản nơi này.” Dứt lời, lại tiếp một trận trêu đùa.

Bị chọc cười khanh khách, cánh tay mảnh mai quàng lên cần cổ cường tráng, vẻ mặt e thẹn, hai mắt mờ màng, miệng nhỏ khê thở dài: “Ai...Vậy không có biện pháp rồi, anh cũng được đó, rất thích hợp!”

“Tôi phù hợp với yêu cầu của em sao?” Anh cười, ánh mắt sáng rực.

“Cao to, đủ tư cách, đẹp trai, có tài, thân hình mãnh nam....”

“Sao nữa?” Khẽ cọ nhẹ chóp mũi cô chọc cười.

“Trăm phần trăm ‘hoàn kim’, em rất thích...”

“Cảm ơn lời khen...”

Cúi đầu phủ lên đôi môi mọng đỏ, âm cuối nhẹ biến mất trong hai cánh môi kích tình, không khí tràn ngập ngọt ngào...

“...Ừ...Ừ...Được rồi...Chị sẽ không gây phiền phức cho người ta đâu...Hộ chiếu, visa em cứ gửi đến đây...Được...” Bên trong bồn tắm to đùng, Đỗ Ánh Nguyệt bị khí nóng hun tới hai má ửng hồng vừa thoải mái hưởng thụ lạc thú vừa dùng di động Mặc Khuê để lại gọi điện cho em gái ở nước Mỹ xa xôi.

“...Được rồi! Nhận được chị lập tức về thăm em...Được...Tạm biệt, Tiểu Tinh!”

Ngắt điện thoại, cô vội ném di động lên miếng đệm mềm bên cạnh sau đó ẩn người vào trong nước khoảng chừng ba mươi giây rồi ‘ùng ục’ ngoi lên, lặp lại vài lần như thế giống như muốn làm nước nóng lên.

“Woa...Thật thoải mái...” Chơi mệt cô liền dựa vào thành bể khoan khoái nhắm mắt, hai chân trắng nõn tiếp tục vui đùa quấy nước.

“Hậu cung Nayar quả thật không tệ...” Một gian phòng tắm rộng gấp hai, ba mươi lần thật sự quá xa hoa!

Lời tuy có chút chế giễu nhưng mấy ngày nay trong lòng Đỗ Ánh Nguyệt hiểu rõ nơi đây không phải là hậu cung của tộc trưởng Á rập thê thiếp thành đoàn mà là chỗ của hai mẹ con Nayar ở Riyadh, ngoại trừ hai người họ chỉ có một ít người hầu.

“Ai...Cuộc sống dễ chịu, xa xỉ như vậy đúng là làm người khác hâm mộ mà...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên mặt đá cẩm thạch nhện không được khê lắm bấm. Mấy ngày qua, thử nghiệm cuộc sống của kẻ giàu có cảm thấy như một hồi mộng ảo.

“Thích không?” Bỗng nhiên, một giọng nói êm ái vang lên.

“Thích...” Nở nụ cười, hưởng ứng theo bản năng.

“Thích thì cứ ở lại đây đi!” Thanh âm êm tai dụ dỗ.

“Sao thế được! Nơi này cũng đâu phải nhà của tôi...”

Chợt cảm thấy không đúng, hai mắt cô trợn to kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chằm chằm người bất ngờ xuất hiện bên cạnh bồn. Lập tức hét lên, vội chìm toàn bộ người vào trong nước chỉ lộ ra gương mặt đỏ bừng.

“Vi, Vi phu nhân, ngài...Ngài sao...Sao...” Sao lại xuất hiện ở đây chứ?

A...Tuy đều là phụ nữ nhưng cô vẫn không có thói quen khóa thân trước mặt người khác đâu!

“Vi phu nhân cái gì? Gọi bác gái không phải thân thiết hơn sao? Nếu không để ý thì gọi một tiếng mẹ cũng được!” Mỉm cười sửa lại, khuôn mặt được chăm sóc tốt của Vi phu nhân tràn đầy trêu chọc.

Ha ha... Theo quan sát mấy ngày qua, dựa vào thái độ của con trai đối với cô gái này thì cô ấy nhất định là vợ tương lai của nó rồi!

“Cháu...Cháu...” Lấp bắp, đáp cũng không được mà không đáp cũng không xong, cực kỳ lúng túng!

Ồi...Hiện tại cô chỉ muốn biết bác gái xinh đẹp này định khi nào thì rời khỏi để cô có thể lên mặc quần áo đây! Toàn thân Đỗ Ánh Nguyệt đỏ ửng quả thật là gặp cản trở.

Coi như không thấy cô đang xấu hổ, hai mắt Vi phu nhân đậm ý cười tà ác, dụ dỗ: “Có muốn ở đây lâu dài không? Cháu nghĩ xem, ở đây có rất nhiều cái tốt, có thể hưởng thụ cuộc sống đế vương làm gì cũng có người hầu hạ. Dứt khoát ở lại đây nhé, được không?”

Hắc hắc...Chỉ cần cô ở lại thì con trai chạy không thoát rồi!

“Không...Không cần...Không tiện quấy rầy bác quá lâu...”

Lúng túng gượng cười, Đỗ Ánh Nguyệt hiểu rất rõ kiểu cuộc sống này thảnh thơi như đang nằm mộng, nếu ngày nào cũng thế thì chắc chắn sẽ không chịu nổi. Dù sao mỗi ngày đều tắm rửa, hưởng thụ mỹ thực mọi chuyện có vẻ hầu như cô nhất định sẽ nghĩ mình là phước nhân.

Thế nhưng...Rất kỳ lạ! Mấy ngày qua, mẹ của Mặc Khuê làm gì mà cứ như vô tình lại cố ý muốn ‘dụ dỗ’ cô ở lâu dài vậy? Mến khách cũng đâu cần phải khoa trương đến thế chứ!

“Không phiền, không phiền! Cháu quá xa cách rồi, bác thật sự chào đón cháu ở đây lâu đó! Ha ha...” Vi phu nhân cười gian, tiếp tục dụ dỗ.

“Nói xong chưa?”

Bỗng nhiên, một giọng nói nhàn nhạt cắt đứt tiếng cười gian, Mặc Khuê không biết đã bước vào phòng tắm tự bao giờ, hai tay khoanh trước ngực cười như không cười nhìn mẹ mình.

Nói nhảm! Bà đang có ý gì chẳng lẽ anh không rõ sao? May mà đi ngang qua bên ngoài phòng tắm đúng lúc để anh nghe được âm mưu của bà.

“Á—” Không ngờ anh lại xuất hiện, Đỗ Ánh Nguyệt hét lên thân thể càng chìm sâu xuống nước, hận không thể biến thành vô hình ngay lập tức.

Oa...Tại sao cô chỉ tắm rửa thôi mà cũng kéo theo nhiều người đến ‘tham quan’ đến vậy? Rốt cuộc nơi này còn có riêng tư nữa hay không?

“Con trai, tiểu thư người ta đang tắm con lại không chút xấu hổ xông vào à? Chưa từng nghe câu ‘phi lễ chớ nhìn’ sao?” Bà lập tức trách móc.

Ồi...Vi phu nhân, bác cũng vậy mà! Trong bồn tắm, Đỗ Ánh Nguyệt đau thương thầm nghĩ.

“Thưa ngài, con không muốn nói nhảm với ngài.” Lười để ý đến bà, tầm mắt Mặc Khuê rơi xuống thân hình đang co rúc dưới làn nước ấm của Đỗ Ánh Nguyệt, con người không khỏi tối sầm.

Ông trời! Dưới hơi nước mờ ảo không biết là do cô tắm rửa hay xấu hổ mà da thịt toàn thân nhuộm hồng, thật sự...Thật sự quá sức mê người!

“Đệ tử Thiếu Lâm, không cho phép nhìn!” Mặt mày đỏ bừng, Đỗ Ánh Nguyệt vừa tức vừa hô.

Hai mắt đậm ý cười Mặc Khuê tự nhiên đưa tay vào trong nước bế cô lên đồng thời còn nhanh chóng lấy một cái khăn tắm lớn quấn chặt thân thể nhỏ xinh, ứng hồng trong ngực sau đó sải bước đi ra.

“Chờ chút, đệ tử Thiếu Lâm, anh muốn làm gì?” Cô thét chói tai.

“Yên tâm đi! Sẽ không ăn em đâu.” Trầm giọng trêu chọc.

“Vậy, vậy, vậy...” Lấp bắp không nói lên lời.

“Mang em thoát ra khỏi móng vuốt của mẹ tôi! Chúng ta lập tức quay về Mỹ.” Giải đáp thắc mắc không thành lời của cô, trong lòng Mặc Khuê đều có tính toán.

Hừ! Bà muốn giữ cô lại định ‘lấy chư hầu ép thiên tử’ sao? Cửa sổ cũng không có đâu! Sự nghiệp của anh ở Mỹ mới không muốn ở lại bán mạng cho bà đâu!

“Nhưng còn visa, hộ chiếu...”

“Đã đến rồi, vừa mới nhận được. Dù sao đi nữa thì chúng ta vẫn lập tức khởi hành đến phi trường.”

“Hả? Ừm...” Đệ tử Thiếu Lâm làm chi mà vội vàng như có người đuổi giết vậy? Đầu óc mơ hồ, Đỗ Ánh Nguyệt cứ như thế bị Mặc Khuê bế đi.

“Ai... Gian kế thất bại, xong rồi!” Nhìn chằm chằm bóng lưng vội vã trốn tránh của bọn họ, trong phòng tắm đầy đặc hơi nước, Vì phu nhân ai oán thở dài.

Quên đi! Ít nhất thì con trai cũng có được người mình yêu thương, bà làm mẹ phải nên vui mừng cho anh. Về phần sau này... Hắc hắc, muốn tính kế anh còn sợ không có cơ hội hay sao?

Ha ha... Quyết vậy đi! Sau này phải mời con dâu đến Riyadh chơi nhiều hơn mới được!

Trên chuyến bay từ Riyadh đến Los Angeles – Mỹ, bên trong khoang hạng nhất, Đỗ Ánh Nguyệt má phắc đỏ bừng không ngừng uống sâm panh.

“Ha ha... Uống ngon quá! Đệ tử Thiếu Lâm, anh muốn... Có muốn uống một ngụm không?” Hai mắt mơ màng, bật cười khúc khích, ly rượu lão đạo đưa đến khóe miệng người đàn ông.

“Ánh Nguyệt, em uống nhiều quá rồi.”

Cô gái này đã uống hết mấy ly, cô tưởng uống sâm panh thì không say sao? Mặc Khuê vừa bực mình vừa buồn cười nhận lấy ly rượu trong tay cô, tiện tay đưa cho tiếp viên hàng không vừa đi đến, sau đó liền vội vàng dỗ dành cô.

“Ngoan! Ngủ một giấc, chờ em tỉnh chúng ta sẽ về đến Mỹ.”

“Không muốn!” Kiên quyết từ chối, mang theo chút ngà ngà say nhào vào lòng anh.

“Đệ tử Thiếu Lâm, em... Em...”

“Ừ?” Vội đỡ lấy thân thể lão đạo, thật hết cách với cô.

“Em làm sao?”

“Em... Muốn cướp lấy trinh tiết của anh!” Cô vẻ mặt nghiêm túc nói nhưng từ men rượu trên mặt có thể nhìn ra được thật sự đã uống say.

Cô gái này tửu lượng quá kém, hơn nữa còn là say rượu mất trí!

Mặc Khuê dở khóc dở cười, sau đó chỉ có thể nghiêm túc trả lời: “Tôi cũng muốn để em cướp lấy song trên máy bay thì không được!”

“Tại sao?” Không phục.

“Tôi sợ chấn động quá mức kịch liệt dẫn đến tai nạn máy bay thế thì thật có lỗi với những hành khách khác!”

“Thật thật sao?” Say rượu khiến cô không nghe ra ẩn ý của người đàn ông trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút buồn bực.

“Không thương lượng?”

“Không thương lượng!” Tiếc nuối trả lời, Mặc Khuê cảm thấy mình sắp không nhịn nổi cười rồi.

“Ồ...” Thất vọng trở về chỗ của mình.

“Chỉ có điều...”

“Hả?” Ánh mắt mơ màng lập tức lóe lên tia hy vọng nhìn anh.

“Trở về Mỹ tôi có thể để em tận lực giày xéo.” Con người thâm thúy toát ra ánh sáng mê người.

“Một lời đã định?” Hì hì... Thân hình mãnh nam của đệ tử Thiếu Lâm sờ vô cùng tốt nha! Về Mỹ, cô có thể ăn đậu hũ của anh giống như trước kia!

“Một lời đã định! Ngoan, hiện tại mau ngủ đi.” Bật cười, vỗ về cô đi vào giấc ngủ. Quả nhiên, dưới cơn say, không bao lâu cô đã say ngủ.

Cười nhìn dung nhan say ngủ, Mặc Khuê hiểu rõ đợi sau khi cô tỉnh rượu, chắc chắn sẽ không thừa nhận mình đã nói những lời này, nhưng... Vậy có sao đâu?

Anh sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa khi yêu của người đàn ông!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lay-em-den-the-tham>